

သည့်မောင့်
လက်သံ
ဒေါင်ဒေါင်လန်

မောင်မောင်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံ့အဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်း-ပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးစွာအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည်ဖြင့်မားရေး။

သော်တာဆွေ

သည်မောင့်လက်သံ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၁၈၀ / ၂၀၀၁ (၉)

မျက်နှာစုံ - ၇၂၈ / ၂၀၀၂ (၈)

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ

ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊

မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန်၊ ရောင်စဉ်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၁၆၃)၊ ၄၈ လမ်း၊

ဗိုလ်တထောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာစုံပုံနှိပ်သူ

ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက် (၃၂၄၃၁)

၉၆ / ၁၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာစုံပန်းချီ

စောမင်းဝေ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် - စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်

အုပ်ချုပ်ရေး - (၈၈၈)

တန်ဖိုး -

ဟာသစာပေသည် လူတို့အား ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စေ၍
ဟာသစာပေကို နှစ်သက်သူသည် သူ၏ဘဝတာတွင် ရွှင်လန်းဝမ်း
မြောက်စရာများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်သူဖြစ်၏။

သော်တာတွေ

ကျွန်တော်သည် မြန်မာပြည်ရှိ မြို့ပေါင်းများစွာတို့ကို အတော်
ပင် နှံ့စပ်အောင်သွားလာလည်ပတ်ခဲ့ဘူးသည်တွင် မန္တလေး၊ ရွှေမြို့
တော်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ၌ ရွှေမန်းသူအပျိုချောများသည် ရွှေမြို့
တော်ဟူသော အမည်နှင့် ကိုက်ညီအောင်ပင် ရွှေဝတ်ရွှေထည်
ပစ္စည်းတန်ဆာများကို အခြားမြို့သူများနှင့် မတူအောင် ထူးထူးခြား
ခြား များပြားလှစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ကြသည်ကို တွေ့ရှိရပေရာ
ကျွန်တော်မှာ “ရွှေရောင် မှုံးနေတဲ့ ရွှေတုံးမကလေးတွေဘာ” ဟု နှစ်
နှစ်သက်သက်ကြီး ချီးကျူးမိပါသည်။

အကယ်၍သာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက “အလကား
ကိုယ်အလေးခံပြီး ငွေသေအောင် ဒီလောက်တောင် ရွှေမက်လှတဲ့
ရွှေဇရက်မတွေ” ဟု ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခဲ့ပါမူ မည်သူကပင် ထောက်ခံ
လင့်ကစား ဤစကားကို ကျွန်တော် လုံးဝ သဘောမတူညီနိုင်ပါ။

အကြောင်းကို ဆိုသော် ပစ္စည်းရတနာတို့သည် မက်မောသူ
ရှိမှသာလျှင် မက်မောသူထံ၌ တည်မြဲနေမည် မဟုတ်ပါလော။

အကယ်၍သာ မြန်မာပြည်သူ့အားလုံးတို့သည် ရွှေမန်းသူများ ကဲ့သို့ ရွှေကို မက်မက်မောမော သိမ်းဆည်း စုဆောင်းခဲ့ကြပါလျှင် နိုင်ငံခြားသွားမည့် ရွှေတို့သည် မြန်မာပြည်၌ မည်မျှ အဖတ်တင် နေချိမ့်မည်နည်း။ မြန်မာပြည်သည် မည်မျှ ရွှေချမ်းသာနေလိမ့်မည် နည်း။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရွှေမန်းသူများကို “ရွှေမက်မော ရပါမည်လား၊ ဒီလောက်ပဲ ဝတ်ချင် လှချင်ကြသလား၊ ရွှေခြေကျည်း မဝတ်ရရင် ဆင်ခြေထောက်ရောဂါ ဖြစ်ရတော့မှာလား” ဟု အပြစ် မတင်ပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောရသော် ကျွန်တော် ရွှေမန်းသူများကို သဘောကျပါသည်။ နှစ်သက်ပါသည်။ မြတ်နိုးပါသည်။ ချီးကျူးပါ သည်။ လေးစားပါသည်။ ယခုအဝေးကပင်လျှင် “ရွှေမန်းသူတွေ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ” ဟု မေတ္တာပို့လိုက်ပါသည်။

သို့လင့်ကစား ရွှေမန်းသူများအပေါ် ကျွန်တော် အသဲနာတာ တစ်ခုရှိပါသည်။ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာဆိုသကဲ့သို့ အပြန်အလှန် သဘောတရားအားဖြင့် ရွှေမန်းသူများ၏ မေတ္တာရိပ်မြို့ကို ကျွန်တော် ခိုလှုံသင့်ပါလျက် ခိုလှုံခွင့်မရခဲ့သောကြောင့် အထူးဝင် ဝမ်းနည်းမိ ပါသည်။ တစ်ကြိမ်သောအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ရွှေမန်းသူတစ်ဦး နှင့် ဘုရားစူး ချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ၏မိဘများကပါ သဘောတူ ၍ နာရီပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသည်။ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်သော ပြိုဟ် ဆိုးကြီး တစ်ကောင် ရောက်ရှိလာပြီး မျက်နှာလိုမျက်နှာရ ကြားဝင် ၍ နောက်လိုက်ရာ သူ၏မိဘများနှင့် တစ်မိနစ်အတွင်း ရုတ်ချည်း

ခွာပြဲသွားရုံမျှမက ရွှေမန်းသူကလေးကလည်း “ဒီလိုဆို ကန်တော့ ဆွမ်းပါရှင်” ဟု ရွှေမန်းသူပြုပြီး ယဉ်ကျေးစွာ မောင်းထုတ်လိုက်လေ သည်။

ဤသို့တိုင်လည်း ရွှေမန်းသူကို ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါ။ အပြစ်မတင်ပါ။ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဓမ္မနေ့ခက်သော ပြိုဟ်မင်းနှင့် ဖူးစာရေးနတ်၏ ကယော်တိုက်မှုကိုသာ ကလေးတို့တစ်ပါးပါသည်။

အကယ်၍သာ သူစိတာ၊ သုမာလာ၊ သုနန္ဒာတို့နှင့် ကျွန်တော် သိကျွမ်းပါက နှုတ်ခမ်းနီး ပါးနီး လက်သည်း ပြောပည်းဆိုးသော အမျိုးမျိုးတို့ကို ခုံးပျံနှင့် တင်ပို့ကာ မာဃကတော်တွေ စော်စီစား ပြီး သိကြားမင်းအား ဖူးစာရေးနတ်စုတ်ကို ဤရာထူးမှ ပြုတ်ကု အောင် တွန်းခိုင်းပါမည်။ ယခုမူကား ကျွန်တော်မှာ နတ်သမီးများထံ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် မရှိသဖြင့် ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲ လက် မှိုင်ချ၍သာ နေလိုက်ရပါတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ စိတ်မချမ်းမသာစရာ ကိစ္စ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် ကျွန်တော် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့၍ သုံးလေးလမျှကြာလတ်သော် ဤအကြောင်းကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ယမန်နေ့ကမူကား နောက်ထပ် ဘာများ ဆန်းဆန်း ပြားပြား ဖြစ်ချင်ပြန်သည်မသိ ဤမမျှော်လင့်သော လူစုံကို ရန်ကုန် မြို့တွင် ရုတ်တရက် တွေ့ဆုံခဲ့ရသဖြင့် အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ် လာပြီး စိတ်ညစ်ညစ် ရှိလာသည်နှင့် လက်သုံးတော် ဘင်ဂျီကို ဆွဲ ကိုင်ခါ တိုက်ရှေ့ ဝရန်တာ လသာခန်းသို့ ထွက်ခဲ့၍ ရွက်ဖျင် ကု

လားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် စိတ်အာရုံနှုတ်ပြောင်းလဲသွားရန် အတော် ဆူညံသော အင်္ဂလိပ်စားသွား တစ်ပိုဒ်ကို ခတ်ပြင်းပြင်းကလေး တီးခတ်လိုက်သည်တွင် ကျွန်တော့်တပည့် ပေါ်အူသည် အစွန်ငယ် စိတ်အိုက်သော မျက်နှာထားနှင့် စရန်တာသို့ ထွက်လာပါသည်။

သူ့စိတ်များ ကင်ပွန်းတပ်စဉ်က ပေးသော နာမည်မှာ သား ဦး ဖြစ်၍ ဝေါ်အူဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ဆီသို့ ရောက်လာသော အခါ (ထိုစဉ်က သူဤမျှ ညာဏ်ဦးနောက် ကောင်းသည်လည်း မသိသေးသည်နှင့်) 'ဟေ့... မင်းနာမည်က တို့ဗမာပညာရှိ အမတ်ကြီး ရဲ့ နာမည်ကွ မင်းနဲ့ မတန်ပါဘူး၊ ဒီတော့ မင့်နာမည်ကို အသံလဲ မပြောင်းရအောင် အကွရာပြောင်းပြီး၊ ဝေါ်အူလို့ ခေါ်မယ်ကွာ' ဟု စောဒက တက်ခွင့် မပေးဘဲ တချက်လွှတ် အမိန့်ဖြင့် ပြောင်းလွှဲ လိုက်ပါသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်မှာ အတွင်းသို့ အပြင်သို့ ရင်းနှီးသော ဆရာ တပည့်ဖြစ်၍ မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စမဆို သူ့ကို ပြောဆို တိုင်ပင်လေ့ရှိပါသည်။ ယခုကိစ္စမှာလည်း သူ မန္တလေးသို့ ကျွန်တော် နှင့် အတူပါခဲ့၍ အလုံးစုံသိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က "ဟေ့ ဝေါ်အူ... မင်း သိပြီလားကွ၊ ငါမနေညက ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ"

"မသိဘူး ဆရာ"

"မန္တလေးက စက်သူဌေး ဦးဘတုတ်နဲ့ သူ့သမီး ညွန့်လွင် လွင်ပေါ့ကွ"

"အလို... ဆရာ... သူတို့က ဘာလုပ်လာကြတာလဲဆိုတာ"

"အလယ်ဆို ထင်ပါရဲ့ကွယ်"

"ဒါကြောင့်... ဆရာက မျက်နှာကျော တင်းနေတာကိုး"

"အေးပေါ့ကွယ်၊ ငါက ငါ ဂေါ်မစွန်တဲ့ မိန်းကလေးကို နောက်ထပ်တွေ့ရရင် တယ်မျက်နှာပူတတ်တယ်ကွယ်"

"ရန်ကုန်မြို့က အကျယ်ကြီးဘဲ ဆရာ... မတွေ့ချင်တဲ့လူကို ရှောင်နေဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး ဆရာ"

"အေးကွယ်၊ ငါ့တပည့်ပြောလိုက်မှပဲ စိတ်အေးသွားတော့ တယ်၊ ဒါထက် သူတို့နဲ့အတူ ဘယ်သူများပါသေးတယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ"

"ဘယ်သူတုန်းဆရာ"

"တခြားလူ ဟုတ်ရိုးလားကွယ်၊ ဟိုငြိမ်မင်းကြီး ဒေါက်တာ သိန်းခဲပေါ့ကွယ်"

"ဟိုက်... တကွလူစုနဲ့ တွေ့ခဲ့တာကိုး ဆရာ"

"နို့ပြီး... သူတို့နဲ့ အတူကမာရွတ်က ငါ့သူငယ်ချင်း ကို ဝင်းမောင်ရဲ့ အဒေါ် ဒေါ်မြစိန်လဲပါသေးတယ်ကွယ်"

"ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့ကြတာလဲ ဆရာ"

"စထရင်းဟိုတယ်မှာကွယ်၊ ဘီယာလေးတစ်လုံး ဝင်သောက် မိတာနဲ့ ဘွားခနဲ ဝင်တွေ့ကြတာ"

"စကားပြောခဲ့သေးသလား ဆရာ"

"ဘယ်ကလာပြောရမှာလဲကွယ်၊ သူတို့လဲလာကရော၊ ငါလဲ ဘီယာခွက် ကပြောကရောမော့ချပြီး သုတ်ချေတင်ခဲ့တာပဲ"

“ဪ... ဒါထက် ဆရာရေး ကျွန်တော်မနေတယ်၊ မနက်တုံးက ဒေါက်တာ သိန်းစံကြီး လာသေးတယ်ဆရာ”

“ဟေ... သူက ငါ့ဆီကိုလာတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဆရာအိပ်ရာက မထ သေးဘူးပြောတော့၊ ဒီလောက် နေဖင်ထိုးအောင်အိပ်တဲ့ကောင် ဘယ်အသုံးကျမလဲလို့ ပြောသွားသေးတယ် ဆရာ”

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ သူက ငါ့ကို ဒီလိုပြောတယ်၊ လူများ သူ့ဆီမက်မှတ်နေပြန်ပလား မပြောတတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ နောက်ပြီး သူက တော်တော်ကြာမှ တစ်ဖန်လှည့်လာခဲ့အုံးမယ်တဲ့ ဆရာ”

“အလို... ဘုရားရေး၊ နောက်တစ်ပတ်များ လာအုံးမတဲ့၊ ဘာကိစ္စတဲ့လဲကွာ”

“မသိဘူးဆရာ”

“လာရင် ခွေးနဲ့ ရူးတိုက်လွတ်လိုက်ကွာ”

“ကျွန်တော်တို့ ခွေးမှမရှိတာဘဲ ဆရာ”

“တိုက်အောက်ထပ်က မစွမ်းဒေါ်ဆင် ခွေးကြီးကို ငှားတိုက် ကွာ”

“မစွမ်း ဒေါ်ဆင်ခွေးက သူ့ဆီမလိုက်ဘဲ ကျွန်တော့် အရင် ကိုက်သွားမှာစိုးရတယ် ဆရာ”

“အေး... မင်းပြောတာလဲ ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ တကယ့်လူကွာ၊ ဒီလောက်ဖြစ်ပြီးကြမှပဲ သူက ငါ့အိမ်လာသေးတယ်ဆိုလို့ အံ့ပါရဲ့ ပေါ်အူးရယ်”

ဒေါက်တာသိန်းစံအပေါ်၌ ကျွန်တော် ဤမျှ စိတ်ဆိုးရအောင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို ဘာပြောမိဦးမည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးလကျော်လောက်က ကျွန်တော်တို့ ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက် မန္တလေးမြို့သို့ အလယ်ရောက်ခဲ့ရာ၊ ကုန်သည် ပွဲစားကြီး ဦးဘသောင်း၏ တိုက်၌ တည်းခိုနေစဉ်၊ ဦးဘသောင်း က ကျွန်တော့်အား မြေလပ်ပိုင်းက လူချမ်းသာကလေးတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့် စက်သူဌေး ဦးဘတုတ် အိမ်သားများကို မိတ်ဆက်ပေး ပါသည်။

ရွှေမန်းသူ၏ ဝတ်စား တန်ဆာ ဒွါအရာတွေ အစုံပြီးသော ဦးဘတုတ်၏သမီး ညွန့်လွင်လွင်မှာ မြင်လျှင်မြင်ချင်း မကြိုက်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ချောမောလှပသူဖြစ်ပေရကား၊ မယားစံရွေးလှ၍ လူပျိုကြီးဘဝက မကျွတ်နိုင်တော့ဟု သူငယ်ချင်းများ၏ လျှောင်ပြောင် ခြင်းကို ခံနေရသော ကျွန်တော့်မှာ တွေ့သည့်နေ့၌ပင် ကျွန်တော့်ဘက် မှ သေချာသွားပြီဖြစ်၍ သုံးလေးကြိမ်မျှ သူတို့အိမ်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်ပြီးသည်တွင်၊ ညွန့်လွင်လွင်၏ ချစ်ရိပ်ချစ်ငွေ့များကို မြင် ယောင်လာသဖြင့် ပွဲကတော် ဒေါ်စောရင်အား သွားရောက် စကား တောက်စေပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ပညာအရည်အချင်းမှာ အိုင်၊စီ၊အက်(စ်)မဟုတ် သောကြောင့် ပထမတန်းဟု မခေါ်နိုင်သော်လည်း၊ လယ်မြေဧက ၃ဝဝဝ ကျော်ပိုင်သည့် ဘီအေတစ်ယောက် ဖြစ်ပေရကား ကျွန်တော့် လို အကောင်မျိုးမှာ မန္တလေးဈေးချိုထဲက ရွှေခြေကျင်းတွေကဲ့သို့ မှီ

လိုပေါက်အောင် ပေါများသော အမျိုးအစားမဟုတ်သဖြင့် ဘခင်ရော သမီးပါ သဘောကျကြပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဆွေမျိုးမိဘအကြောင်းကို သူတို့က မေးမြန်း၍ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့၏ အိမ်သူအိမ်သားများ အပြုအမူကို အကဲခတ်ရပါသည်။ ဦးဘတုတ်မှာ လုပ်ငန်းကို မန်နေဂျာတစ်ယောက်နှင့် လွှဲအပ်ထား၍ ဘုရားလူကြီး၊ အသင်းလူကြီးဟု စေတနာ ဝန်ထမ်းရုတ်ယူကာ အေးအေးနေတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ သူဌေးကတော့ ဒေါ်သန်းတင်မှာ စစ်အတွင်း ဖုံးချစဉ်က ဖုံးခိုကျင်းထဲတွင် ဖုံးသိကြောင့် ရှေး(က်)ဖြစ်၍ နားထိုင်းနေသဖြင့် သူ့ကို စကားပြောလျှင် ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး ပြောရသည်မှ တစ်ပါး အခြား မနစ်သက်စရာ မတွေ့ပါ။

သို့သော် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မညားမီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံတတ်သော ညွန့်လွင်လွင်က-

“ကိုအေးဆွေ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မ မလွန်ခင်က ပြောရဆုံးမယ်၊ ကျွန်မ မေမေ နားထိုင်းနေတာများ ရှင်စိစိုက်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပေဘူးလား”

“အို... ဘာဆိုသလဲ လွင်လွင်ရယ်၊ သူမကြားနိုင်တာမှ မောင်တို့ ပြောချင်ရာ ပြောရလို့ သဘောတော် သဘောကျပါသေးတယ်”

“ဒီလိုဆို ကောင်းပါလေရဲ့ရှင်၊ နောက်ပြီး တစ်ခုပြောထားရအုံးမယ်၊ ဦးဘသေခင်းတို့ ပွဲရုံကို ခဏ ခဏ လာတတ်တဲ့ ကိုအောင်ကြည့်ဆိုတဲ့လူကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟို... ဗမာဝတ်နဲ့ ရွတ်ရှက်ခွတ်ခွတ် ဟိုထိုခိုက်ခိုက်နေတဲ့ အကောင်မဟုတ်လား၊ သိသားပဲ ဒါဘာဖြစ်သလဲ”

“သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ပထမဆုံးချစ်ခဲ့ဖူးကြတယ်ရှင်”

“ဟင်”

“ဟင်လား... ရှာချင်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ရသေးဘူး၊ စာပေးစာယူလောက်ပဲ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ခုတော့ ဘာလို့ ဆတ်ချစ်မနေကြသလဲ”

“အဲဒါပြောမလို့ရှင်၊ သူ့ကို ကျွန်မတို့အိမ်နဲ့ခါ သုံးခါပောက်လာလယ်တော့ ကျွန်မတို့ မေမေ နားထိုင်းတာ သိသွားတာနဲ့ ယောက်ျား မတော်ချင်ဘူးဆိုပြီး ကျွန်မနဲ့ ဖြတ်လိုက်တယ်ရှင်”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဒီမောင်က အဆန်းဘာ၊ ဒါဖြင့်ရည်းစားတွေလိုများ နားမခံဘဲ အကြောင်းပြတာထင်ပါရဲ့”

“ဟင်... မဟုတ်ဘူးရှင်၊ သူ့က သူတစ်မျိုးပါ၊ ကျွန်မကို ချစ်ရိုးလဲ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်မအချွန်မှာ ထိုင်းတာကြောင့် သက်သက်ပါ၊ ချိတ်တီထီ ဆူမိန်းမပေယူအေးဘူး၊ ဒါပဲပဲရှင်”

“ကျွန်မတို့က ကိုပြောစရာကောင်းတာမှ ထင်စိတ်ပါ၊ ခြိုက်ခါး မဖြစ်ခဲ့ရအေးအို၊ စာပေးစာယူလောက်ပဲ၊ အဲဒါ ရှင် ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ၊ ကျွန်မအိမ်ပေါ် နှိတ်နဲ့အိမ်ထဲမှာ ပီယိုလေး ငွေငွေလေးနဲ့ရှင် လက်ပုံပြောရင်”

“အို... ဒါရော့ခတ်နဲ့ ဘာ မသိရော့ခိုက်လဲ၊ ကိုစွမရှိပါဘူး”

“ဟင်... ကျွန်မပြောလိုက်ရသလဲလား၊ ကိုအောင်ကြည့်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ချစ်ခဲ့တာထက် ဆွေမျိုးလူတွေ ဖြစ်နေပါသဖြင့် ကိုစွမရှိပါဘူး”

“ဆိုရလွင်တာမှား စိတ်ထဲမှာ အတော် စတုန်၍ သွားပါရအုံး”

ဤသို့လျှင် တဘက်နှင့် တဘက် ကျေနပ်ကြကာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီး၍ ၂၄ နာရီမျှ မပြည့်မီ ညွန့်လွင်လွင်၏ လက်ကို မျှ တစ်စက်ကလေး မထိရမီ ကျွန်တော် အစဦးကတော် ပြခဲ့သည့် ပြိုဟ်ကောင် ဒေါက်တာသိန်းစံ ရောက်လာသောကြောင့် 'စလယ် ဝင် မီးဖိုပေါ်မရောက်ခင် ကွဲရှော့လေးစိပ် ဖြစ်ရပါတော့သည်။'

စွဲပြီရပ်ကား၊ ဒေါက်တာသိန်းစံသည် စိတ္တစူး ရောဂါကု ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် နာမည်ကြီးလျက်ရှိရာ ညွန့်လွင် လွင်၏ ဖခင် ဦးဘတုတ်၏ အစ်ကို ဦးဘချုပ်ဆိုသူမှာ စိတ္တစူး ရောဂါဖြင့် ရူးသွပ်နေသဖြင့် ရန်ကုန်သား ဒေါက်တာ သိန်းစံကို ဖင့်ခေါ် ကုသလျက် ရှိလေသည်။

ဒေါက်တာသိန်းစံသည် တစ်လလျှင် တစ်ခေါက်ကျ မန္တလေး သို့ တက်လာ၍ ဦးဘချုပ်ကို ကြည့်ရှုရလေရာ တတိယအခေါက် တွင် ကျွန်တော်နှင့် ညွန့်လွင်လွင်တို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားသည် ကို ကြားသိရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်တော်အကြောင်းအရာတို့ကို ဦးဘတုတ်ထံ အပြေးအလွှားသွား၍ မျက်နှာလို မျက်နှာရ ပြောကြား ပါတော့သည်။

သူပြောပုံကား ကျွန်တော်သည် သူ၏သံမီး မယ်ဒဂုန်ဘွဲ့ ရ မြင့်တင်တင်နှင့် ကြိုက်ခဲ့ဘူးကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မှာ ဘီလိယက်ခုံ ခေါင်းအုံးအိပ်ရခြင်းကဲ့သို့ ဘယ်အရာကိုမျှ မလိုလား။ နေ့ရှော့ညပါ ဘီလိယက်စားခြင်း၊ မြင်းပွဲသွားခြင်းနှင့် ဘင်ဂျီတီးခြင်း လောက်ကိုသာ ဝါသနာပါသူတစ်ဦးဖြစ်၍ မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ

သို့ဖြစ်၍ 'ဂျင်းစိမ်းနှင့် မိဿလင်'ဟူသော သဘောထား မျိုးဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာထား ပြန်တင်းလိုက်ခါ-
 "ဘာကိစ္စ လာတာလဲ... ဒေါက်တာ"
 "မောင်ရင့်ကို တရားစွဲရလိမ့်မယ်"
 "ခင်ဗျာ"
 "မောင်ရင့်ကို တရားစွဲရလိမ့်မယ်"

မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ကြောင်းပင် ဖြည့်စွက်ပြောဆိုပါသေးသည်။ ကျွန်တော်၏ ဘီလိယက်နှင့် မြင်းပွဲ ဝါသနာကြောင့် မြင့် တင်တင်နှင့် ကွဲခဲ့ရသည်မှာ အမှန်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေပေရကား၊ ဦးဘတုတ်သည် ကျွန်တော့်ကိုမှ ထုချေလွှာ မတောင်းတော့ဘဲ 'မိတို့' အာဏာဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားခြင်း ကိစ္စကို တစ်ခါတည်း မျက်သိမ်းလိုက်ပါတော့သည်။

အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကို မလိုချင်ဟု ပြော သော မိန်းကလေးကို မရမကကြံစည်လိုသော စွဲမျိုးလည်း မရှိသည် ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ သားအဖက တစ်ဘက် စီရင်ချက်ချသည်ကို အယူ ခံ ဝင်မနေတော့ဘဲ ပူးစာရေးနတ်၏ ကလိန်ကျမှုကိုသာ မဲပြီးပြီး ၍ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာသိန်းစံလာသော အခါတွင် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် စကား ပြတ်ပြတ်ပြောအံ့ဟု

ဤသို့လျှင် တဘက်နှင့် တဘက် ကျေနပ်ကြကာ စေ့စပ်
ကြောင်းလမ်းပြီး၍ ၂၄ နာရီမျှ မပြည့်မီ ညွန့်လွင်လွင်၏ လက်ကို
မျှ တစ်စက်ကလေး မထိရမီ ကျွန်တော် အစဦးကတော် ပြခဲ့သည့်
ငြိဟ်ကောင် ဒေါက်တာသိန်းဇံ ရောက်လာသောကြောင့် 'စလယ်
ဝင် မီးဖိုပေါ်မရောက်ခင် ကွဲရောလေးစိပ် ဖြစ်ရပါတော့သည်။

ကွဲပြီရပ်ကား၊ ဒေါက်တာသိန်းဇံသည် စိတ္တ... ရောဂါတူ
ဆရာကိစ္စကို... ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ်
တူ သန့်ရှင်းချပြီးလျှင် နေ့ရောညပါ မနေမနား လေ့ကျင့် နေခဲ့ပါ
သည်။

ထို့ကြောင့်... ဒေါက်တာသိန်းဇံ ဝင်လာသောအခါတွင်
ကျွန်တော်သည် ဘင်ဂျီကို အားရပါးရ စိတ်ရောကိုယ်ပါ တီးခတ်
လျက်ရှိနေ၍ သူလာသည်ကို မမြင်ချင်ယောဇ်ဆောင်ကာ ဘင်ဂျီကို
သာ မြည်နိုင်သလောက် မြည်အောင် မထိလေးစား တီးခတ်နေလိုက်ပါ
သည်။

သို့သော် သူရောက်၍ နှစ်မိနစ်လောက်ကြာသည်တွင် ဒေါက်
တာ သိန်းဇံသည် သူ၏အပြစ်ကို တွေးမိသဖြင့် လာရောက်တောင်း
ပန်လေသလားဟု တွေးထင်မိသည်နှင့် ဘင်ဂျီတီးခြင်းကို ရပ်လိုက်
ခါ မျက်နှာထား ခပ်ပျော့ပျော့နှင့်-

“ဟဲ့လို ဂွတ်မောနင်း ဒေါက်တာ...” ခပ်ပြုံးပြုံး နှုတ်ဆက်
လိုက်ရာ ဒေါက်တာသိန်းဇံသည် ကျွန်တော်၏ ပြုံးချိုခြင်းကို နှစ်
သက်စွာ လက်မခံဘဲ သူ့သမီးနှင့် မပေးစားနိုင်ကြောင်း ပြောစဉ်က
ထက်စပ် မျက်နှာထားတင်းမာ ခက်ထန်နေပြန်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ‘ဂျင်းစိမ်းနှင့် မိသလင်’ဟူသော သဘောထား
မျိုးဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာထား ပြန်တင်းလိုက်ခါ-

“ဘာကိစ္စ လာတာလဲ... ဒေါက်တာ”

“မောင်ရင့်ကို တရားစွဲရလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျာ”

“မောင်ရင့်ကို တရားစွဲရလိမ့်မယ်”

“ဘာကြောင့်”

“ဒါကြီးကို နေ့ရောညပါ ဒုံဒုံဒင်ဒင် လုပ်နေလို့ အိမ်နီးပါး

ချင်းတွေ မအိပ်နိုင်ကြဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် သူ၏စကားကို မချေသေးဘဲ
တပည့်ကျော်ကို လှမ်း၍

“ဟေ့ ပေါ်အူး”

“ဆရာ...”

“ခဏလာစမ်းပါအုံးကွယ်”

“လာပါပြီ... ဆရာ”

“သာယာတဲ့ အသံကို နားမထောင်နိုင်တာ ဘာခေါ်သလဲ
ကွယ်”

“ကျွဲပါးစောင်းတီးလို့ ခေါ်ပါတယ် ဆရာ”

“ကိုင်း... ဒေါက်တာ ကြားရဲ့လား”

ဤတွင် ဒေါက်တာ သိန်းဇံသည် မျက်နှာထားနိမြန်းလျက်...

“အောက်ထပ်မှာနေတဲ့ မစ္စစ်ဒေါ်ဆင်မှာ စိတ္တစရောဂါ ခွဲကပ်နေလို့ ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီး ကုနေတယ်၊ သူက ဆူဆူညံညံ မကြားလိုဘူးတဲ့ သိရဲ့လား”

“မစ္စစ် ဒေါ်ဆင်ရဲ့ အင်းခွေးကြီးဟာ ညတိုင်း တဂုန်းဂုန်းနဲ့ ဟောင်နေတာတော့ ဘာပြောချင်သလဲ၊ တယ်... တော်ကြတယ်၊ ကိုယ့်မျက်ချေးတော့ ကိုယ် မမြင်ကြဘူးတဲ့လား”

“အို... မဆိုင်တာ ရှောက်ပြောမနေနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ လူနာကို မနှောင့်ယှက်ပါဘူးလို့ ပင့်ညဉ်ပေးစေချင်တယ်”

“အလို... ကိုယ့်ပညာ ကိုယ်လှေကျင့်တာပဲ၊ သူမကြိုက်တာနဲ့ ဘာလို့ မတီးဘဲ နေရမှာလဲ”

“ဒါ နောက်ဆုံးစကားပဲလား”

“နောက်ပိတ်ဆုံး မီးရထားဂတ်တွဲပါပဲ ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ... နားသာထောင်နေ၊ တော်တော်ကြာတော့ မောင်ရင် ကြားရလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား လူနာကတော့ အခုချက်ချင်း ကြားရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော်သည် ဘင်ဂျီကို ခပ်ကျယ်ကျယ် တီးခတ်လိုက်လေရာ... ဒေါက်တာ သိန်းစံမှာ ဒေါသတကြီးနှင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပါတော့သည်။

အမှန်ကိုပြောရလျှင် ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာ သိန်းစံနှင့် စိတ်ခွန်အားဖြင့်ပွဲတွင် အညံ့မခံလိုက်သည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်မိလေသည်။ တစ်ခါက ကျွန်တော့်မှာ သူ

သမီး မြင့်တင်တင်ကို ကြိတ်ပိုး ပိုးခဲစဉ်က ယခုကဲ့သို့ ဘက်ဖြိုင်ပြောဝံ့မည် ဝေးစွာ အိမ်ရှေ့လှေကားက သူတက်လာလျှင် နောက်ပေးပေါက်က သုတ်ခြေတင် ပြေးရမတတ် ကြောက်ခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် စစ်ပွဲအောင်မြင်လိုက်သော စစ်သူကြီး တစ်ယောက်၏ စိတ်ကျေနပ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဘင်ဂျီကို ကြီးညိုပြီးလျှင် “ကျွန်ုပ်ရည်းစား” “စစ်နိုင်သူ” “မိုးခြံသံ” အစရှိသည့် အသံဖြိုင်သော အင်္ဂလိပ်စားသွားများကို လေးငါးခြောက်ပုဒ်ခန့်တိုင်အောင် တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် နားမနေ တီးခပ်နေလေ၏။

“မိုးကြီးသံ” ဟူသော စားသွား အဆုံးရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းတီးသံကို ကြားရသဖြင့်ဖိုးကို ကောက်၍ နားထောင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့လို... ကိုအေးဆွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်... ခင်ဗျား စုနေတဲ့တိုက်ရှင် မာမက်အလီခန်ဘဲ”

“ဘာလဲ... တိုက်လခ တိုးလိုချင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ရှေ့မလိုလား”

“မဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျား အခု ဘင်ဂျီကို နေ့ရောညပါ မပြတ် တီးနေတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်သလေ... လာ နားထောင်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျာအိမ်လာ တီးပြရမလား”

“မဟုတ်ဘူး...မတီးဖို့ တားမလို့”

“ဘာ”

“ခင်ဗျာအောက်ထပ်မှာ နေတဲ့ မစ္စစ် ဒေါ်ဆင်နဲ့ တခြားအနီးပါးနား ကျုပ် တိုက်ငှားတွေက ဝိုင်းပြောကြတယ်”

“အို... သူတို့မတီးနဲ့ ဆိုတိုင်း ကျုပ်မတီးဘဲနေရမှာလား”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ သည့်ပြင် လူလေးငါးခြောက် ဦး လက်လွတ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့်... ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သလဲ”

“ဘင်ဂျီအတီးကို ရပ်ရင် ရပ်၊ မရပ်ရင် ၄၈ နာရီအတွင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပါ”

“ကောင်းပြီ”

“ဘာကောင်းပြီလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ ငွေပေးရင် အိမ်တွေဝယ်လို့ တောင်ရတယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

“ကောင်းပါပြီ”

၎င်းနောက် တပည့်ပေါ်အူးကိုခေါ်၍ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေရာ

“ဒါဖြင့်... ဆရာ ပြောင်းတော့မှာပဲလား ဆရာ”

“မပြောင်းဘဲ ဘယ်နှယ်နေလို့ ဖြစ်မှာလဲကွ”

“အိမ်ပြောင်းပြီး ဟိုရောက်လို့ တီးပြန်ရင်လဲ ကန့်ကွက်တဲ့ လူရှိနေအုံးမှာပဲ ဆရာ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကန့်ကွက်တဲ့လူမရှိအောင် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် နေရာမျိုးမှာ နေမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲဆရာ”

“ကမာရွတ်တို့ သမိုင်းတို့လို ဝင်းနဲ့ခြံနဲ့ အိမ်မျိုးပေါ့ကွယ့်”

“ဟိုကျလဲ ဆရာဒီလိုပဲ တီးနေမှာလားဆရာ”

“ဒီထက်ပိုတီးမှာပေါ့ကွယ့်”

ထိုအခါ ပေါ်အူးသည် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှ ချောင်းဟန် ပလ္လင်ခဲပြီးနောက်

“ဒီလိုဆိုရင် အားလဲ နာပါရဲ့ဆရာ၊ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့

ကွဲကြွဖို့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ် ဆရာ”

“ဟေ့... ဟေ့... ဘာပြောတယ်ကွ”

“ကျွန်တော် မလိုက်နိုင်ဘူး ဆရာရယ်”

“ဟေ့... မင်းက အလုပ်က ထွက်မယ်လား”

“ဆရာနဲ့ ခွဲလဲမခွဲချင်ပါဘူး ဆရာ၊ နို့ပေမဲ့ မဖြစ်ဘူးဆရာ”

“ဘာကြောင့်လဲကွ ပေါ်အူး”

“ခြံထဲမှာ လှောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘင်ဂျီတီး သတ်သလို ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ် ဆရာ”

“ဟေ့... မင်းကလားကွာ ဒီလိုပြောတာ”

“အားတော့နာပါရဲ့ ဆရာ၊ မလိုက်နိုင်လို့ပါ”

“လိုက်ရင်ကောကွာ”

“လိုက်ရင် ကျွန်တော် နားငြီးပြီး နေရင်လဲသေ၊ မသေရင်လဲ ရူးသွားပါလိမ့်မယ် ဆရာ”

“မင်းက ဒီအသံ မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်ဘူး ဆရာ”

“ဒီဘင်ဂျီသံ ကြားရတာပဲ မင်းနားထဲ ဘယ်လိုနေလို့လဲ”

“ဟို ဆရာ ကျသောင်းဝါးအကြောကို စားသွားနဲ့ ခြစ်တဲ့ အသံ စလှဖင်ကို သံကြမ်းနဲ့ ဖိပွတ်တဲ့အသံ ကြားရသလိုပဲ ဆရာ”

“ဟေ့... ဒီလောက်ပဲလားကွာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“နို့... ဒါဖြင့် တီးတဲ့လူ ငါ့ရဲ့အနီးဆုံးနားကတော့ ဘာကြောင့် ခံနိုင်သလဲကွာ”

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာ”

“ပြောစမ်းကွယ်”

“ဥပမာ ခပ်ရိုင်းရိုင်းမို့ပါ”

“ရိုင်းရိုင်းကွယ် ပြောကွာ”

“အီးပေါက်တဲ့အခါမှာ ပေါက်တဲ့လူဟာ ကိုယ့်အီး ကိုယ် လူများလောက် မနဲဘူး ဆရာ၊ နှာခေါင်းမရှုံ့ဘဲ ခံနိုင်တယ်၊ ဆရာ ဘင်ဂျီသံလဲ ဒီလိုပါပဲ”

“သောက်လနွီးတဲ့... မင်းဟာကလဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် ဥပမာက ရိုင်း တယ်လို့ ပြောတာ”

“ဒီလိုဆို မင်းက ကိုယ့်ဆရာရဲ့အကြိုက်ကို မလိုက်နိုင်ဘူး ပေါ့”

“ဒါတစ်ခုတော့ သည်းခံပါ ဆရာ”

“ဒီအကြောင်းကို မင်း ကောင်းကောင်း စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ဆရာ ဘင်ဂျီဝယ်တဲ့နေ့ကပဲ စပြီး စဉ်းစားထားပါတယ် ဆရာ”

“ငါ ဘင်ဂျီကို ဖြတ်ရင် ဖြတ်၊ မဖြတ်ရင် မင်းက ငါ့ကို ဖြတ်မယ် ဒီလိုလား”

“ဒီသဘောပါပဲ ဆရာ”

ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ မစွပ် ဒေါ်ဆင်တို့ လူစုနှင့် ပတ် သက်၍ စိတ်ဆိုးလျက်ရှိနေသည့်အတွင်း တပည့်ရင်း ပေါ်အူးကပါ ဘင်ဂျီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အလုပ်ထွက်မည် ပြောနေပြန်သဖြင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်သော်လည်း စိတ်ကို အနိုင်နိုင် ချုပ် တီးပြီးလျှင်...

“ဒီဟာ နောက်ဆုံးစကားပဲလားဟေ့ ပေါ်အူး”

“နောက်ပိတ်ဆုံး အထွေးဆုံး... သွေးဆုံးပါပဲ ဆရာ”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့်ထွက်ကွာ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

* * *

ကျွန်တော်သည် မရွှင်လမ်းသော စိတ်နှလုံးဖြင့် လမ်းလျှောက် တုတ်ကို ကိုင်၍ ဦးထုပ်ဆောင်းပြီးလျှင် မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့ရာ၊ သူ့

လေဘုရားအနီးသို့ ရောက်သည်တွင် ကျောင်းနေစဉ်က အတော်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့် သူငယ်ချင်း ကိုဝင်းမောင်နှင့် တွေ့ရပါသည်။

ကိုဝင်းမောင်မှာ ကမာရွတ်တွင် ဝင်းခြံနှင့် နေအိမ်အမြောက် အများ အမွေရထားသူ ဖြစ်သည်နှင့် ၎င်းအား မြင်လျှင် မြင်ခြင်း ကျွန်တော့်အတွက် အိမ်တစ်လုံး လိုနေသည်ကိစ္စကို ရုတ်တရက် သတိရမိလေသည်။

ကိုဝင်းမောင်မှာ ဝင်းခြံနှင့် နေအိမ်အမြောက်အများ ရှိသူ ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်အကိုင် မရှိသဖြင့် လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံများ များ မကိုင်နိုင်သလောက် မာနအလွန်ကြီးသူ ဖြစ်လေသည်။

ယခုအချိန်တွင်မူ အိမ်ငှားအိမ်ဝယ်များကို တွေ့မည်ဆိုလျှင် ကိုဝင်းမောင်မှာ ဘက်၍ နမ်းချင်မလောက် ဝမ်းသာမည် ဖြစ်ချေ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုဝင်းမောင်ကို မြင်သောအခါ သူ့မှာလည်း လခရစေ၊ ကျွန်တော်လည်း နေအိမ်ရစေဟု သဘောပိုက်လျက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်...

“ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရတာ အဆင်သင့်လိုက်တာဗျာ ကိစ္စကလေး တစ်ခုရှိနေတယ်၊ လာဗျာ... ကွန်တီနှင့်တယ်လ်သွားပြီး တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောရအောင်”

ကိုဝင်းမောင်မှာ ကျွန်တော် ဖော်ရွေသလောက် ဝမ်းသာဟန် မရှိလှဘဲ သူ၏အောက်မေ့လေးကြီးကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း လှုပ်ခါသာ-

“လိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ဒီကနေ့တော့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆိုရီရင့် ဟိုတယ်မှာ စကားပြောဖို့ ချိန်းထားလို့ သည်းခံပါ”

“သူနဲ့ချိန်းထားတာကို ဖျက်လိုက်ပါလား”

“ဖျက်လို့ မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ သိပ်အရေးကြီးတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့ဗျာ၊ သုံးယောက်အတူ တွေ့ကြတာပေါ့”

“မဖြစ်ဘူးလေ... သူကလဲ ခင်ဗျာ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားကလဲ သူ့ တွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ”

“သူက ဘယ်သူမို့တုံး”

“ဒေါက်တာ သိန်းဇံဗျာ”

“ဟင် သူနဲ့ခင်ဗျားနဲ့ သိသကဲ့”

“သိပ်တော့ မကျွမ်းပါဘူး၊ တစ်ခါနှစ်ခါ တွေ့ဖူးတာပါပဲ၊ ကျွန်တော့်အဒေါ် ဒေါ်မြစိန်နဲ့တော့ တော်တော် ရင်းနှီးတယ်ဗျာ”

“ဪ ဒါကြောင့် မနေ့က သူတို့ စထရင်း ဟိုတယ်မှာ တွေ့လိုက်တာကဲ့၊ ဒီလူကြီးနဲ့ ဆက်ဆံရင် သတိထားဗျာနော်၊ သိပ်ဆိုးဝါးတဲ့လူကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ဂျောက်ချတာ နှစ်ခါရှိပြီ လူညစ်ကြီးဗျာ”

“ကျွန်တော့်တော့ ညစ်နိုင်စရာ ရှိမထင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီလိုလေ ကျွန်တော့်ရဲ့ ‘ဂရင်းဗီလာ’ အိမ်ကြီးကို ငှားချင်တဲ့လူရှိတယ်လို့ သူကပြောတယ်။ မသကာပွဲပေးရရှိမှာပေါ့၊ ညစ်ပေါက်တော့ ရှိနိုင်ပါဘူး၊ သွားလိုက်ဦးမယ်ဗျာ၊ နက်ဖြန်တော့ ခင်ဗျားအိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့သေးတာပေါ့”

“တွေ့နိုင်မယ်ထင်ဘူးဗျို့၊ အခုပဲ ကျွန်တော့် အိမ်ရှင်က ကျွန်တော့်ကို မောင်းချလို့ အိမ်တစ်လုံး ရှာရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားမှာ အိမ်ခတ်ငယ်ငယ် အလွတ် ရှိသေးရဲ့လားဗျာ”

“ဝင်းနဲ့ခြံနဲ့ အိမ်လေးငါးလုံးရှိတယ်ဗျာ၊ ကြိုက်တာရွေးယူ နိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဒါထက် ကျွန်တော်က ဘင်ဂျီတီးတတ် တယ်ဗျာ၊ အနီးပါးချင်းမရှိမှ ဖြစ်မယ်ဗျ”

“သည့်ပြင် အိမ်တွေနဲ့ဝေးတဲ့ ချောင်ကျကျ ‘စမောလ် ရေဒီယို’ ဆိုတဲ့ အိမ်ကလေးရှိပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားထင်သလိုသာ တီးပေရော”

“ဟန်ကျလိုက်လေဗျာ”

“နို့ပြီး... ဗျက်မှာဖြူ စစ်သားတွေလဲ ခင်ဗျားနေမဲ့ အိမ်ကလေး အနောက်နားမှာ ရှိတယ်၊ သူတို့လဲ ခင်ဗျားလို အတီးအမှုတ်သမား တွေပဲ”

“ဟာ... ဟန်ကျတာပဲဗျို့၊ နို့ပြီး ခင်ဗျားနဲ့လဲ မကြာခဏ တွေ့နိုင်တာပေါ့နော်၊ အိမ်ချင်းနီးရဲ့ မဟုတ်လား”

“နီးပါတယ်ဗျာ... တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျာ ဘင် ဂျီတော့ မယူခဲ့နဲ့ဗျာ၊ တောင်းပန်ပါရစေ”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် ဘင်ဂျီသံ ကြားဘူးပြီလားလို့”

“မကြားရသေးပေမဲ့ ဟိုနေ့က ခင်ဗျားတပည့် ပေါ်အူးနဲ့ သိမ်ကြီးဈေးမှာ တွေ့လို့ ပြောပြတယ်ဗျာ၊ ဒါထက် သူကော ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူပါလာမယ်လား”

“ဒီကောင် အလုပ်က ထွက်သွားပြီဗျ”

“အလိုဗျာ... ဘာကြောင့်တဲ့လဲ”

“ခွေးမသားက အင်မတန် လူပါးဝတယ်၊ ကျွန်တော် ဘင် ဂျီတီးတာကို သူနားငြီးလိုတဲ့ဗျ”

“ဪ... ဪ... ဪ... ဒီလိုကိုး”

“ကျွန်တော် မြောက်စားတာနဲ့ ခွေးမသားက ပျက်နေတာ ဗျာ”

ကိုဝင်းမောင်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးနောက်-

“ပေါ်အူးကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်တယ်ဗျာ”

“တွေ့ချင်ရင် အိမ်မှာ ရှိရစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဝင်တွေ့နိုင်ပါ တယ်”

“ပေါ်အူးက အစေခံပေမဲ့ တော်တော် စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်း တဲ့ ကောင်ဗျနော်”

“ကောင်းပေမဲ့ဗျာ... ကိုယ့်ဆရာကို ဘင်ဂျီ မတီးရဘူးဆို တော့ လူးပါးဝလွန်းရာ မကျဘူးလားဗျ”

“ကျွန်တော်တော့ ဟိုလူကြီးနဲ့စကားပြောပြီးရင် ပေါ်အူး ဝင်တွေ့လိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားသဘောပါပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်တော့ပါဘူး”

* * *

အမှန်ကိုပြောရလျှင် ကျွန်တော်သည် ပေါ်အူးကို လက်လွှတ်ရသည်အတွက် အလွန်ပင် နှမော့လျက်ရှိပါသည်။ ဤ ဘင်ဂျီကီစွ ဌိ ဆရာနှင့်တပည့် ဆရာကလျောပေးရလျှင် လူကြား၍မျှ မကောင်းသည့်အတွက်ကြောင့်သာ တင်းထားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့၌ ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် ဘိယာသောက်ရင်း ဘီလီယက်ထိုးခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့လျော စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းသာသော အရာတစ်ခုမှာ ကိုဝင်းမောင်၏ အိမ်အနီးတွင် မျက်နှာဖြူစစ်တပ် ရှိနေသောကြောင့် သူတို့စစ်သားထဲတွင် အတီးအမှုတ်ကောင်းသော အနောက်နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ယောက် ရှိချေမည်။ သူတို့နှင့် မိတ်ဖွဲ့ပြီး နည်းယူရခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်လက်သံမှာ မြန်မာပြည်တွင် ချန်ပီယန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်မည်ကို တွေးမိခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ညနေခင်းအချိန်တွင် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် ပေါ်အူးနှင့် ခွဲရမည်ကို တွေးတောမိပြန်သည်နှင့် သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်မျှ အတူတကွ နေခဲ့သော တပည့်ရင်းဖြစ်သူကို နှစ်မျော တွယ်တာ မိသောစိတ်မျိုး ပြင်းထန်စွာ ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။

ပေါ်အူးမှာ ဆရာ၏အလိုကို သိတတ်ရုံမျှမက ပတ်ဝန်းကျင် မျက်စိပသာဒ၏ လှပမှု အချိန်အခါ ရာသီဥတုနှင့် သင့်လျော်မှု စသည်တို့ကိုပါ ကျွမ်းကျင်စွာ ဖြုပြင်နိုင်သူဖြစ်ပါသည်။ ဥပမာ ဆိုသော် ရာသီဥတု ထိုင်းမှိုင်းသောအခါတွင် မည်ကဲ့သို့ အဝတ်အစား၊ ရာသီဥတုတောက်ပလျှင် မည်ကဲ့သို့ အဝတ်အဆင်မျိုး၊ ဘန်ကောက်

လုံချို ရေညှိရောင်ကို ဝတ်လျှင် ရှူးဖိနပ်အနက်၊ သက္ကလပ် အပေါ်အင်္ကျီ ညှိမှိုင်းမှိုင်း၊ သို့မဟုတ် ပိုးအင်္ကျီအနက် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ ပိုးအင်္ကျီ နံ့သာရောင်ကို ဝတ်လျှင် ဘန်ကောက်လုံချို ရွှေဖလားရောင် ရှူးဖိနပ် လိမ္မော်ရောင်၊ သို့မဟုတ် အညိုရောင်ကို ဝတ်ဆင်ရမည် အစရှိသည်ဖြင့် အချိန်အခါ အပူအအေးကို လိုက်၍ ပတ်ဝန်းကျင် ပသာဒနှင့် သင့်လျော်သော အဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်ရန် အကောင်းဆုံးသော အိမ်ထောင်မိန်းမသဖွယ် ကျွန်တော်ကို ပြုစုပြင်ဆင်ပေးတတ်ပါသည်။

သူနှင့် မတွေ့ဆုံတုံ့ကမူ ကျွန်တော်သည် ဖြစ်သလို ဝတ်စားဆင်ယင်၍ နေခဲ့ရာ သူ၏အပြုအပြင်ကိုခံရသောအခါတွင် ကျွန်တော်မှာ စတိုင်တစ်မျိုး ဖြစ်လာပြီဟု အသိအကျွမ်းများ၏ ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံရရုံမျှမက မယ်ဒဂုံဘွဲ့ ရ ဒေါက်တာသိန်းဇော်၏ သမီး မြင့်တင်တင်နှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ရပါသည်။ ဤကား ပေါ်အူး၏ ကျေးဇူးပင် ဖြစ်၍ နောက်ဆက်တွဲ မစွဲလိုက်ခြင်းမှာ ကျွန်တော်၏ အကျင့်စားရိတ္တကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤ 'အောက်နီး' အပြင်အဆင်မျှသာ မဟုတ်သေး၊ အိမ်တွင်း အချက်အပြုတ် အစားအသောက်တို့မှာလည်း ယုဝတီ၊ တိုင်းရင်းမေ မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်များထဲက မီးဖိုချောင်ကိစ္စ လမ်းညွှန်များကို ဘတ်ကြား မှတ်သားလိုက်နာနေသော ယုဝတီအမျိုးသမီး၊ တိုင်းရင်းမေ အမျိုးသမီးများထက် သာသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း မည်သည့် အချိန်အခါ၌ မည်ကဲ့သို့ အရက်မျိုးကို သောက်ရမည်ဟု နည်းနာ

တကျ ပြုစုမှုမှာကား ထိုအမျိုးသမီးများ ပေါ်အူး၏ ဆံဖျားကိုမျှ မိမိ မည် မဟုတ်ပါ (စိတ်လဲမဆိုးကြပါနဲ့) ဥပမာဆိုသော် နေ့လယ်နေ့ ခင်း အပျင်းပြေသောက်ချင်လျှင် ဝိစကီကို ဆိုဒါများများရော၍ ပေးရမည်။ သို့မဟုတ် ဘရန်ဒီကို ဘီယာနှင့်ရော၍ ရှန်ဒီလုပ်ပေးရမည်။ ည အမှူးသောက်ပြီး ခြေပစ် လက်ပစ် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်လိုလျှင် ပြင်းထန်သော 'ရမ်' ကို ပေးရမည်။ ထမင်းစားကောင်းရုံ လောက် သောက်လိုလျှင် ဘရန်ဒီကိုပေးရမည်။ ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးများနှင့် စကားပြောစရာ ရှိသည်ဆိုလျှင် အနံ့မနံသော 'ဂျင်' ကို ပေးရမည်။ ညဦးက အလွန်မူးအောင် သောက်ထားခဲ့လျှင် နံနက်တွင် လက်ဘက်ရည်၊ ကော်ဖီ အစရှိသော အချိုများကို မပေးဘဲ ဝမ်းဘဲပေါင်း၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်၊ မြူစွပ်ပြုတ် စသည် တရုတ်အစား အစာတို့ကို ကြက်သွန်ချဉ် ငြုပ်သီးစိမ်းတို့နှင့် ပေးရမည် အစရှိသဖြင့် အရာခပ်သိမ်းသိရှိ နားလည်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဤ အပြုအစုဘက်တွင် အဘယ်မှာလျှင် တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းမကို မက်မောတော့အံ့နည်း။

ဤသို့လျှင် ပေါ်အူး၏ နှစ်သက်မက်မောဖွယ်ရာများကို တွေးရင်း အိမ်သို့ရောက်သည်တွင် သူ့စိတ်ပြောင်းချင် ပြောင်းပါစေဟု သဘောပိုက်၏...

- “ဟေ့ ပေါ်အူးရေ”
- “ဆရာ”
- “ဆရာတပည့်ဆိုတာ အပြောမှာ အဆိုမှာ ရှိတဲ့အခါ ရှိကြ

တာပေါ့ကွယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ဟာ လွန်ပါစေ၊ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပေါ့ကွယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ ဆရာ”

“ဪ... မင်းမသွားလဲ နေချင်နေနိုင်ပါတယ်၊ မင့်စကား မင်းပြန်ရတ်သိမ်းလိုက်ပေါ့ကွယ်၊ ဆရာ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ နို့... ဆရာက ဟိုဟာကြီးတီးဦးမှာလား ဆရာ”

ကျွန်တော်က မျက်နှာထားတင်းလျှက်

“တီးမှာပေါ့ကွယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့”

“ကောင်းပြီ... ဒါဖြင့် မင့်သဘောပေါ့၊ မင်း ဘယ်မှာ အလုပ် လုပ်မလဲ”

“ခုနင်ကဘဲ ကိုဝင်းမောင်နဲ့တွေ့လို့ သူ့ဆီမှာ လုပ်ဘို့ ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ပြီဆရာ”

“အခုလေ... လှပါပေ့ကွယ်”

“သီတင်းတစ်ပတ်အတွင်းမှာ အလုပ်ဝင်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ ဆရာ”

“ငါ့ဆီက ထွက်သွားပေမဲ့ မင်းငါနဲ့ မလွတ်သေးဘူးမောင်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆရာ”

“ငါလဲ ကိုဝင်းမောင် ခြံထဲပြောင်းမလို့”

“ဟုတ်လားဆရာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရေ”

* * *

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ကမာရွတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့လေ၏။ ပေါ်အူးနေရာ၌ အစားငှားရသော အစေခံမှာ ဘာဆောင်ဆိုသူ အညာသား တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဗိုလ်အိမ်များနှင့် မြန်မာအရာရှိကြီးများ အိမ်တို့တွင် လုပ်သက် အတော်ရခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် အချက်အပြုတ် အလုပ်အကိုင်တို့၌ အတော်ပင် ကျွမ်းကျင် ကောင်းမွန်လှသော်လည်း ဆရာ၏ အရိပ်အကဲကို သိခြင်းနှင့် ဆီလျော်အောင် ပြုစုခြင်းတို့၌မူ ပေါ်အူး၏ ဖိနပ်ဦးဖျားမျှ မမှီချေ။

စင်စစ် ပေါ်အူးကဲ့သို့ အခိုင်းအစေမျိုးမှာ မသိုးထမင်း မသိုးဟင်းနှင့် လိုက်၍ ရှာစေကာမူ လူသာလျှင် ခြေတိုပြီး သေရမည်။ ပေါ်အူးလို အကောင်ကိုကား တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

သို့သော်... ဆရာနှင့်တပည့် ကိုယ်ကပဲ တင်းနိုင်မလား။ သူ ကပဲ ငြင်းနိုင်မလားဟု စိတ်မသက်မသာနှင့်ပင် ခွဲလိုက်ရပါသည်။ အကယ်၍ သူအခြား၌ မပျော်ပိုက်ခြင်းကြောင့် ပြန်လာခဲ့လျှင် လက်ခံရန် အသင့်ရှိပါသည်။

ယခု ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေသောအိမ်မှာ အခြားအိမ်များနှင့် တစ်ခေါ်လောက် ဝေးကွာသည်ဖြစ်၍ အိမ်ဝင်းခြံထဲ၌ ကျွန်တော် သဘောရှိ တီးနိုင်ပါသည်။ နောက်ဖေးဘက်က စစ်တပ်မှာ (ထို

ချိန်၌ ၁၉၄၇ ခုနှစ် မဟာမိတ်စစ်တပ်များ ရှိသေးသည်။) ကျွန်တော့် အိမ်နှင့် သိပ်မကွာ လှမ်းစေကာမူ သူတို့လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ဆူညံသော အတီးအမှုတ်သမားများ ဖြစ်၍ အရေးမကြီးလှပါ။

သူတို့သည် အားလပ်ချိန်များတွင် တီးမှုတ်ကြ၍ ကျွန်တော်သည် သူတို့ တီးမှုတ်စဉ်တွင် နားထောင်နေလျက် သူတို့ ရုပ်နားသော အခါမှသာ ကျွန်တော့်လက်သံကို ကြားစေရန် အတီးသမားချင်း မိတ်ဆက်သောနည်းအားဖြင့် လက်သံခပ်ပြင်းပြင်း တီးခပ်လေ့ရှိပါသည်။

ဤသို့ တဖက်နှင့် တဖက်တစ်လှည့်စီ တီးခပ်နေရင်း သူတို့ ကျွန်တော့် လက်သံကိုကြား၍ ဝါသနာတူချင်း မိတ်ဖွဲ့ရန်လာလျှင် လာ။ သူတို့မလာလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားရောက်မိတ်ဆက်ပြီး သူတို့ဆီကနည်းကို ယူမည်ဟု စိတ်ကူးထားပါသည်။

သို့သော် သုံးလေးရက်မျှကြာသည်တွင် သူတို့လူစုထဲက တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ ပေါ်မလာရုံမက သူတို့ တီးမှုတ်ခြင်းကိုပင် လုံးဝ ရပ်စဲပစ်လိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ထင်အားဖြင့် ဤသို့ တဖက်နှင့် တဖက် တစ်လှည့်စီ တီးကြသည်တွင် ကျွန်တော့် လက်သံသည် သူတို့ထက် ကောင်းနေ၍ သူတို့ ညံ့ဖျင်းမှုကို မျက်နှာဖြူပီပီ ရှက်သောကြောင့်သာ မတီးဘဲ ရပ်စဲသွားကြသည်ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။

အစ ပထမ၌ သူတို့လူစုထဲတွင် ဘင်ဂျိုလက်သံကောင်းတစ်ခု ကြားရ၍ ကျွန်တော် နည်းယူထိုက်သူပဲဟု ထင်မှတ်ကာ

ဝမ်းသာမိပါသည်။ သို့သော် သူ့လက်သံ ကောင်းမကောင်းမှာ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် တီးနေခြင်းထက် သူ့နား ကိုယ့်နားက ပိုမိုသိသာနိုင်မည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့် လက်သံမှာ သူ့နားတွင် သူ့ထက်ကောင်းသည်ဟု ယူဆသောကြောင့်သာ သူ မတီးဘဲ နေဟန်တူသည်။ ဤအတိုင်းမှန်လျှင် ယဉ်ကျေးသော အနောက်နိုင်ငံသားပီပီ တစ်နေ့နေ့ ကျွန်တော့်ထံ လာရောက်မိတ်ဖွဲ့ရမည်ဟု စိတ်ကူးပေါက်သည်နှင့် ဘင်ဂျိုကို ခါတိုင်းထက် ပိုမို တီးခတ်ရုံမက သူတို့ စစ်တပ်ဘက်ရှိ ကျွန်တော့်အိမ်နောက်ဖေး ဝင်းပေါက်ကိုပင် မပြတ် ဖွင့်ထားလိုက်ပါသည်။

သို့သော် တစ်နေ့သော်လည်း မလာ၊ တစ်နေ့သော်လည်း မလာ၊ သူတို့ စစ်တပ်ထဲကလည်း တီးမှုတ်သံမကြားရသည်နှင့် တံခါးဖွင့်ထား၍ လေးရက်မြောက်သောနေ့ ညနေခင်းတွင် မအောင့်အီးနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူတို့စစ်တပ်ဆီသို့ ရှောက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မူ အစပထမ၌ အတီးသမားမှန်း မသိစေရန် ဘင်ဂျိုကို ယူမလာခဲ့ဘဲ သူတို့လို ဘောင်းဘီအရှည် ယန်ကီးရှပ်နှင့် စမတ်ကျကျ ဝတ်၍ လမ်းလျှောက်တုတ်ကို ကိုင်သွားပါသည်။ စစ်တပ်နဘေးသို့ ရောက်သည်တွင် ဝင်းတိုင်ကို ထောက်၍ ဝိုင်နေသော အမေရိကန် အရာရှိတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်နှင့်...

“ဟဲ့လို ဂွတ်အီးဗနင်း” ဟု စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ သူကလည်း ကောင်းမွန်စွာ ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်သည်နှင့် ကျွန်တော်က စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်တယ် ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်

“တလောက ဒီစစ်တပ်ထဲက တီးမှုတ်သံ ကြားခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... တီးခဲ့မှုတ်ခဲ့ကြပါတယ်”

သူ့အမူအရာမှာ အတော်စိတ်ပျက်နေဟန်တူပါသည်။

“ဘင်ဂျိုလက်သံကောင်းတစ်ခု ကြားမိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပါပဲ”

“အခု လေးငါးရက်လောက်ရှိပြီ တီးသံမကြားရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့... အတီးအမှုတ်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြပါတယ်”

“စစ်တပ်ထဲက တားမြစ်လို့ပါလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာကြောင့်ပါလဲ”

သူသည် စီးကရက်ကို ဖွာထုတ်၍ ကိုယ်ဟန်ကို ပြင်လိုက်ခါ ကျွန်တော်နေသော အိမ်ကို ညွှန်ပြရင်း

“ဟိုအိမ်က တီးသံကြားတာနဲ့...”

ကျွန်တော်မှာ ကျွန်တော်တွေးထင်ချက် မှန်ကန်ပြီဟု အောက်မေ့ကာ “ကမာရွတ်ရောက်မှ ငါ့လက်သံ ဒီလောက်တိုးတာဘဲ” ဟု ဝမ်းသာမိလျက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်မပြောသေးဘဲ...

“အင်း... အဲဒီအိမ်က တီးသံက ခင်ဗျာထက်သာတယ်လို့ ထင်တယ်ဆိုပါတော့”

“သာပါဗျာ၊ ဒီလောက်မြည်အောင် တီးနိုင်တာမတော့”

“ကောင်းကော... ကောင်းရဲ့လားဗျ”

ကျွန်တော်က မျက်နှာမချိုမချင်နဲ့ ထောက်လိုက်ပါသည်။

“ကောင်းဆို မပြောနဲ့တော့၊ အဲဒီ တီးသံကြားကတည်းက

ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်လုံးက ပါလာတဲ့ အတီးအမှုတ် ဝါသနာ

ကို တစ်ခါတည်း ပြတ်ကရော”

“ဟင်... ဘာကြောင့်”

“ခင်ဗျားဘဲ စဉ်းစားကြည့်တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်

နဲ့ ထွက်ခဲ့တာ အမေရိက ကနေပြီးတော့ ဥရောပ အာရှတခွင် ပြုပြင်

စင်နေပြီး ဒီလောက်ဆိုဝါးတဲ့ နားခံပြင်းစရာကောင်းတဲ့ ဘင်ဂျိုသံ

တစ်ခါမျှ မကြားသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားဆိုတော့ အမြောက်

သံပုံးသံတွေလဲ ကြားရတာ ရိုးနေပါပြီ”

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးကာ...

“အို... ဒီလောက်ဘဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ် အထူးအဆန်း အံ့ဩစရာ ရွံစရာ

အဖြစ်နဲ့ အမေရိကက မိတ်ဆွေတွေဆီတောင် မနေ့ကဘဲ စာရေး

လိုက်ပြီ။ အဲဒါဗျာ ဘင်ဂျိုဆရာနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့သီရင် တဆိတ်ကလေး

ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ မတီးဖို့ကို တားမြစ်ပေးစမ်းပါ”

ကျွန်တော် နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်

၍ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။ ခြံဝင်းအတွင်းရောက်လျှင်

စိတ်ကူးကြီးနှင့် ဖွင့်ထားသော ဝင်းတံခါးကို ‘ဗျောင်း’ခနဲ ဆောင့်ပိတ်

ပြီး အိမ်ထဲသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်ခဲ့ပါသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ ဘင်

ဂျိုကိုကြည့်၍ ဆိုဖာပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်သည်တွင် အစေ

ခံသစ် ဘဆောင်သည် ရှိုးတိုးရှုန်တန် မျက်နှာကလေးနှင့် စာရွက်

ခေါက်ကလေး တစ်ခုကိုင်၍ နောက်ဖေးခန်းထဲမှ ထွက်လာပါသည်။

“ဟော ဒီမှာဆရာ”

“ဘယ်က လာပေးတဲ့စာလဲကွ”

“ဘယ်ကမှ မပေးဘူး၊ ကျွန်တော်ရေးတာပါ ဆရာ”

“မင်းက ငါ့စာရေး ပေးရအောင် မင့်ကို မင်း စာရေးဆရာ

များ မှတ်နေသလား” စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ငေါက်လိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

“ဘာတွေများ ရေးထားတာလဲ”

“ဆရာ ဖတ်ကြည့်ပါ ဆရာ”

ကျွန်တော်သည် စာရွက်ကို ဖြန့်၍ ဘတ်လိုက်သည်တွင်...

“ရိုသေစွာစာအားဖြင့် ရေးသားအစီရင်ခံပါသည် ဆရာခင်

ဗျား၊ အားလဲနာပါရဲ့ ဆရာဘင်ဂျိုသံ ကျွန်တော် မခံနိုင်ပါ၍

အလုပ်ထွက်ခွင့် ပေးတော်မူပါ ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင် ခင်ဗျား”

‘ပဲ့ ဘဆောင်’

ကျွန်တော်မှာ ဒေါသလည်းဖြစ်။ အဲ့အားလည်း သင့်ခါ...

“ဟင်... မင်းကပါ ဒီလိုဖြစ်လာပြန်ပလား၊ ကောင်းပြီ...

ဘယ်တော့ ထွက်ချင်သလဲ”ဟု ခပ်ပြင်းပြင်း ငေါက်၍ မေးလိုက်ပါ

သည်။ ဘဆောင်မှာ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာကလေးနှင့်...

“အခု တစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာပဲ ဆရာ”

“မင်း ငါ့ဆီ ရောက်တာ ခုနစ်ရက်လောက် ရှိသေးတယ်၊ ရက်တွက်မပေးနိုင်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကျွန်တော့်ရှိတာတောင် ပေးခဲ့ပါဦးမယ်”

ဤမျှအထိ ဖြစ်ပျက်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော် ဘင်ဂျီ ဝါသနာကို စိတ်မပျက်သေး။ ယခု ကျွန်တော့်လက်သံမှာ သူတို့၏ နားထဲ၌ မကောင်းဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိပါသည်။ သို့သော် လောက၏ ဓမ္မတာ သဘောတရားအရ “အကောင်းဆုံးလျှင် မကောင်းဖြစ်ရမည်၊ မကောင်းဆုံးလျှင် အကောင်းဖြစ်ရမည်” ဆိုသည့်အတိုင်း ကျွန်တော့် လက်သံ မကောင်းဆုံးလျှင် အကောင်းဆုံးအဖြစ်သို့ ရောက်ရမည် မူရူ။ ထို့ကြောင့် ဤမကောင်းဆုံးသည့်တိုင်အောင် မနေမနား လေ့ကျင့်မည်။ လောကတွင် အကောင်းတစ်ခုခုဖြစ်ရန်အတွက် အပျက် အဆီးရှိသည်မှာ ဓမ္မတာ။ ဘုရားဖြစ်ခါနီးတောင်မှ ဒေဝဒတ်က နှောင့်ယှက်သေးသည်။ ယခု သူတို့၏ ပြောဆိုကဲ့ရဲ့ကြခြင်းကို ဂရု မစိုက် နောက်ဆုံးတစ်နေ့ မကောင်းဆုံး၍ အကောင်းဆုံးနေ့သို့ ရောက်လျှင်... အမေရိက စာရေးလိုက်သည်ဆိုသော စစ်ဗိုလ်ထံ သွားရောက် လိပ်စာမေးထားပြီး အမေရိကသို့ပင် လိုက်သွားခါ ‘ဟေ့ အရင် မင်းကဲ့ရဲ့ခဲ့တာ ငါဘဲကွ’ဟု ကြွားဝါလိုက်ဦးမည်။

ယခုနောက်ထပ် အခိုင်းအစေ့ငှားရလျှင်ရ၊ မရလျှင်လည်း နေပစေ၊ ကမာရွတ်ရောက်မှ မြို့နှင့်ဝေးကွာသည် ဖြစ်၍ လွယ်လင့် တကူ သွားလာနိုင်ရန် နောက်ဆုံးရက်လောက်ကပင် ဂျစ်ကားတစ် စီးကို သုံးထောင်နှင့် ဝယ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မြို့ထဲက ဟိုတယ်များသို့ သွားရောက် ထမင်းစားနေမည်။ အိမ်၌ ပြုစုရန် အစေခံမရှိဘဲ ဓေတ္တ ဒုက္ခခံပြီး ဘင်ဂျီအတီးကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ခါ ကျော်နီဝါကား ဝိစကီကို သောက်နိုင်သလောက်သောက်ပြီး နှစ်ချိုက်စွာ အိပ်ပျော်လိုက်လေ ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် အိပ်ရာထတွင် ညက အသောက် လွန်၍ ဦးခေါင်းလေးသည်နှင့် ပေါ်အူးကို အထူးသဖြင့် လွမ်းဆွတ် မိပါသည်။ ဤအချိန်၌ ပေါ်အူးသာရှိပါလျှင် ‘မရူးဆော့လ်’ကို လာ ၍ ပေးပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ပူနွေးချိုမြိန်သော ဝမ်းဘဲသား မြူးစွမ် ပြုတ်ကို စိမ်နေချေပြီ။

ယခုမူကား ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် မရူးဆော့လ်ပုလင်း ယူ၍ သောက်ရခါ သုံးကြိမ်လောက် ဓာတ်သွားပြီး ဦးခေါင်းရှင်း သွားသည်နှင့် ရေချိုးအဝတ်လဲ၍ မြို့ထဲသို့ ကားကိုယ်တိုင်မောင်းနှင် ခဲ့လေ၏။

လမ်းတွင် အဆင်သင့်ပင် ပေါ်အူး ဈေးခြင်းတောင်းကလေး ကိုင်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် အနီးသို့ ရောက်သည်တွင် ကားကို ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ခါ-

“ဟေ့... ပေါ်အူ့”

“ဟာ... ဆရာ”

“မင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာသိန်းဇံအိမ်မှာ လုပ်ရတယ် ဆရာ”

“ဟေ့... ဘယ်နှယ်ဟာလဲ အစဦးတော့ ကိုဝင်းမောင်ဆီမှာဆို”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ အခု ကျွန်တော့်ကို ဒီအိမ်မှာ လုပ်ခိုင်းတယ် ဆရာ”

“ဟင်... ဘယ်နှယ်ကြောင့်”

“ဒေါက်တာသိန်းဇံနဲ့ သူ့သမီးက ကျွန်တော့်ကို လိုချင်တယ်ဆိုလို့”

“ဟင်... ဒါနဲ့ ကိုဝင်းမောင်က ပေးရရောလား”

“သူက မြင့်တင်တင်ကို ပိုးနေတာကိုး ဆရာရဲ့”

“ဪ... ဒီလိုလား ဒါနဲ့ မင်းကလဲနေရရောလား”

“ကိုဝင်းမောင်က ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာ သိန်းဇံအိမ်က ရတဲ့လခအပြင် အပိုတစ်လ ၁၀ ပေးသေးတယ် ဆရာရဲ့”

“ဩ လှပါပေ့ကွယ်၊ ဒါထက် ဒီအကောင်ကြီး မြင့်တင်တင်ကို ပိုးဘို့များ ဘယ်သူက မြှောက်ပေးပါလိမ့်”

“ဟို စကားထစ်ထစ် ကိုခင်မောင်ကြီး ဆိုတဲ့လူနဲ့ ကိုသန်းဆွေဆိုတဲ့ ဂျပကလေးကပေါ့ ဆရာရယ်”

“သူစွဲပုံကော ပေါ်ရဲ့လားကွယ်”

“ဝေးပါသေးတယ် ဆရာ၊ ဪ ဒါထက် ဆရာရေ... မန္တလေးက ညွန့်လွင်လွင်တို့လဲ ရန်ကုန်မှာရှိနေသေးတယ် ဆရာ”

“ဟေ့... ဘယ်မှာလဲကွ”

“သမိုင်းက ‘ဂရင်းဗီလာ’ ဆိုတဲ့ ကိုဝင်းမောင်ရဲ့ အိမ်ကြီးကို သူတို့နှစ်ယောက်နေကြတယ် ဆရာ”

“ဩ... ဒါကြောင့် မိုးဝင်းမောင် ပိုက်ဆံ ဖောနေတာကိုးကွ၊ ဒါနဲ့သူတို့ မန္တလေးသားတွေ ရန်ကုန် ဘာလုပ်လာနေကြတာတဲ့လဲကွ”

“သူဌေးကတော် ဒေါ်သန်းတင်ကြီး နားထိုင်းတာနဲ့ မျက်စိရောဂါကို ဒေါက်တာချန်တီတံဆိ ကုနေတာတဲ့ ဆရာ”

“မင်း ဘယ်နှယ်ကြောင့် သိတာလဲ”

“သူ့သမီး ညွန့်လွင်လွင်က ဒေါက်တာ သိန်းဇံအိမ် နေထိုင်းလာနေတာပဲ ဆရာ”

“ဘာကြောင့် နေထိုင်းလာတာလဲကွ”

“မြင့်တင်တင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး မြင့်တင်တင်က မြှောက်ပေးတာနဲ့ နောက်ထပ် ရွှေမန်းမယ် ရွေးပွဲမှာ ဝင်မယ်လို့ လေ့ကျင့်ခန်း လာယူနေတာ ဆရာ”

“ဟင်... ရွှေမန်းသူလဲ မယ်ဒဂုံနဲ့ ပေါင်းမိတာနဲ့ ပျက်ပါပြီကွာ”

“မပျက်ပါဘူးဆရာ၊ အခု အရင်ကထက်ပိုပြီး လှလာတာပဲ၊ ဆရာများမြင်ရရင်တော့...”

“မပြောစမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ ငါ သရေကျအောင်၊ ဒါထက် သူ တို့နှစ်ယောက် ငါ့အကြောင်းများ မပြောကြဘူးလားကွ”

“ပြောတယ် ဆရာ”

“ဘယ်လိုပြောလဲကွ”

“ဒီလူဟာ ရုပ်ရည်နဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ ပညာနဲ့ တော်ရဲ့ ‘တဲ့’ ဒါ ပေမဲ့ ဘာမျှမလုပ်ချင်ဘဲ မြင်းပွဲသွား ဘိလိယက်ထိုးနဲ့ အလကား အချိန်ဖြုန်းနေတဲ့လူ အလေ့နတ်တော ဖြစ်နေတာကခက်တယ်လို့ မြင်တင်တင်က ပြောတော့ ‘ဟုတ်ပါရဲ့ရှင် ‘တဲ့’ သူသာ ဒီ အကျင့် မျိုးတွေ မရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်မနဲ့ ခုလောက်ရှိ လက်ထပ်ပြီးနေပြီ ‘တဲ့’ ဒီတော့ မြင်တင်တင်က အမယ်လေး ဒီလိုဆို သူမန္တလေး တောင် မရောက်ရဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရနေပြီတဲ့ ဆရာရဲ့”

“ဟေ... ဟုတ်လား ဒီလိုဆို သူတို့က ငါ ဝါသနာပါတာတွေ ဖြတ်လိုက်ရင် နှစ်ယောက်စလုံးကဘဲ ယူဖို့ အသင့်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရောက်နေတာပေါ့ကွယ်”

“ဟာ... ဆရာ နှစ်ယောက်စလုံးတော့လဲ ဘယ်ယူမလဲ၊ ဆရာကလဲ လောဘကြီးလိုက်တာ”

“ငါကလဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောတာပါကွယ်”

“ဒီလိုတော့ သေချာပါတယ် ဆရာ”

“ဒါပေမဲ့ ပေါ်အူးရေ...”

“ဆရာ”

“သုံးတောင်ထွာဝတ် မိန်းမရဲ့ အလိုကို လေးတောင်ဝတ် ယောက်ျားက လျှော့ပေးရမယ်ဆိုတော့ ရှက်စရာ မကောင်းပေဘူး လားကွယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ဆရာ”

“ငါတို့က သူတို့ထက် တစ်ထွာပိုနေတာကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါထက် မင်းကော သူတို့အိမ်နေရတာ ပျော်ရဲ့လားကွယ်”

“တယ်ပျော်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်”

“အေး... ငါလဲ ဒီလိုပဲ ထင်တယ်”

“မှန်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဖြင့် ငါ့ဆီပြန်လာ နေပါလားကွယ်”

“ဆရာ ဘင်ဂျီမတီးတော့ဘူးလား”

“တီးတာပေါ့ကွယ်”

“ဒါဖြင့် ဆရာရယ်”

“အေးလေ... မင့်သဘောပဲ”

“ဆရာ ဘင်ဂျီဖြတ်လိုက်တဲ့နေ့မှာ ချက်ခြင်းလာခဲ့မယ် ဆရာ”

“မဖြတ်ဘဲနဲ့ လာလာ... ငါကတော့ ငါ့တပည့်ကို လက်ခံ ဖို့အသင့်ပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါထက် ဆရာလူသစ်နဲ့ကော ဟန်ရဲ့လား ဆရာ”

“ဒီကောင်မရှိတော့ဘူးကွယ့်”

“ဘယ်ရောက်သွားသလဲ ဆရာ”

“အလုပ်ထွက်သွားပြီ”

“ဟင်... ဘာပြုလို့လဲ ဆရာ”

“ငါ့ဘင်ဂျီသ် နားမခံနိုင်လို့တဲ့ကွာ”

“ဟင်... ဆရာဘင်ဂျီကလဲ ခက်တော့တာပဲ”

“ငါ့ ဘင်ဂျီက မခက်ဘူးကွယ့်၊ အခုအိမ်ခိုင်းဖို့ လူမရှိ တာကခက်နေတယ်။ မင်းတတ်နိုင် ရှာပေးစမ်းပါဦးကွယ်”

“ဆရာရဲ့... ရှာပေးကော ဒီလိုပဲတစ်ရက် နှစ်ရက်ကြာ ဆရာ ဘင်ဂျီသ်ကြောင့် ထွက်ပြေးကြမှာပဲ”

“အေး... ငါလဲ ဒီလိုပဲ တွေးမိတယ်”

ပေါ်အူးသည် အနည်းငယ် မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်

ပြီး

“ဆရာ.. ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုရတယ်”

“အေးကွယ် ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလို ဆရာ၊ ရိုးရိုးလူကို မငှားနဲ့”

“ဘာလဲ... ငါ့ဘင်ဂျီ ခိုးပြေးအောင် သူ့ခိုးငှားရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ နားထိုင်းတဲ့လူကို ငှားပါ”

ကျွန်တော့်မှာ အခုမှ အသိဉာဏ်ဝင်စားလာကာ...

“ဟုတ်တယ်ဟေ့... မင်းပြောတဲ့အကြံ သိပ်ကောင်းတယ်၊

ငါ သိပ်သဘောကျတယ်။ မင်းဉာဏ်ရှိတဲ့ကောင်ပဲကွယ့်၊ ကျေးဇူး တင်တယ်ကွာ၊ ဒါထက် မင်းနားထိုင်းတဲ့လူက ဘယ်မှာရမလဲကွယ့်”

“အလွယ်လေးပါ ဆရာရယ်၊ ပထမဦး ဒေါက်တာ သိန်းစံ အိမ်မှာ လုပ်တဲ့လူက နုထိုင်းကြီး၊ အခု ကိုဝင်းမောင်အိမ်မှာ... ကျွန် တော်နဲ့လဲ လိုက်ရတယ်၊ ကိုဝင်းမောင်ကလဲ သူမတော်ရမဲ့ ရည်းစား နဲ့ ယောက္ခမလောင်းရဲ့ အလိုလိုက်ပြီး အကြိုက်သာလဲလိုက်ရတယ်၊ သူ အဲဒီလူကြီးကို အိမ်က ကန်ထုတ်ချင်နေတယ်၊ ခမျာကြီး အလုပ် လက်မဲ့ ဖြစ်နေတော့ ဒေါက်တာသိန်းစံနဲ့ မြင့်တင်တင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့သာ ထားရတာတဲ့ ဆရာ”

“အေး... ဟန်ကျလိုက်လေကွယ်၊ မင်းနဲ့တွေ့မှပဲ ငါအကြံ ကောင်း အစည်ကောင်း ရတော့တယ်။ ရော့ကွယ်... ငွေအစိတ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

“နောက် ငါ့မှာ အခက်အခဲတွေ့ရင် မင့်ဆီလာအကြံတောင်း ရအောင် မင့် ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲကွယ့်”

“ကျွန်တော် မနက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ် ဈေးဝယ်ထွက်ရ တယ်၊ ဆရာ ကမ်းနားဈေးက ကားဆိပ်မှာ လာစောင့်ရင် တွေ့ နိုင်ပါတယ် ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ငါ ကိုဝင်းမောင်ဆီ သွားမယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

အမှန်မှာ ပေါ်အူးသည် အင်မတန် အကြံဉာဏ်ကောင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူပေးသည့် အကြံအတိုင်းပင် ကျွန်တော်သည် ကို ဝင်းမောင်၏အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့၍ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြရာ ကိုဝင်းမောင်မှာ အနေသော ဒဂါးအလှူခံပုံးထဲ ထည့်လိုက်ရသလို

ဝမ်းသာအားရနှင့်ပင် ကိုဘိုးရှင်းဆိုသူ အစေခံ နားထိုင်းကြီးအား ကျွန်တော့်ကားပေါ်သို့ တစ်ခါတည်း တင်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်အဖို့တွင် မူကား အကြီးအကျယ် ဟန်ကျ၍ သွားပါတော့သည်။ ဘင်ဂျီကို စိတ်ရှိလက်ရှိ အားရပါးရ တီးခတ်၍ ကိုဘိုးရှင်းမှာ အခြားသူများကဲ့သို့ နားမငြီးတတ်ရုံမျှမက သူ့အလုပ်အားချိန်များတွင် အနားလာခါ ပြုံးစိစိကြီး ထိုင်နေတတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ မိမိအတီးကို နားထောင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပင် ရရှိနေသောကြောင့် ပေါ်အူးကို အထူးပင် ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

သို့သော်... နှစ်ရက် သုံးရက်မျှကြာသည်တွင် နားထိုင်းကြီးမှာ ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ခုကို အလိုရှိတိုင်း ရှိတိုင်း အသံကုန်အော်၍ အော်၍ ပြောရသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ လည်ချောင်းနာပြီး အသံဝင်လှသည်နှင့် “ကြာလျှင်ခက်ရချည်ရဲ့” ဟု တွေးတောမိခါ စိတ်မသက်မသာဖြစ်၍ လာပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအခက်အခဲကို ပေါ်အူးထွင်တဲ့အလုပ် ပေါ်အူးပဲ အကြံထုတ်ခိုင်းမှပဲဟု စိတ်ကူးခါ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားဈေးသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

အဆင်သင့်ပင် ဈေးခြင်းတောင်းနှင့် ဈေးထဲမှ ထွက်လာသော ပေါ်အူးကို တွေ့ရ၍-

“ဟေ့... ပေါ်အူး”

“ဟာ... ဆရာပါလား”

“လာစမ်းပါဦးကွယ်၊ ငါကြာရင် သေရတော့မယ်ကွယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ ဆရာ”

“မင့်လူကြီးက တယ် နားထိုင်းတာကိုးကွယ်”

“နို့... ဆရာ တမင် နားထိုင်းတာပဲ ခေါ်ရတာကိုး”

“ငါ သူ့ အော်အော်ပြောရတာနဲ့ လည်ချောင်းနာပြီး အသံတွေ ဝင်လှပြီ။ အဲဒါ ငါကလဲ လက်မထွတ်ချင်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း အော်မနေရအောင် မင်း အကြံထုတ်စမ်းပါဦးကွယ်”

ပေါ်အူးသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ခါ...

“ဒီမှာဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ... ဆိုစမ်းဟေ့”

“ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မြစ်ကြီးနားဈေးထဲက ဂျင်းဖောပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုမှာ ဆရာရယ်၊ စစ်ဗိုလ် ဗိုလ်မြင့်ဆိုတာရယ် ထမင်းအတူစားကြတာလေ၊ ဆို... ဆို... သူ့ နာမည် ကျွန်တော် တွေးမိပြီ။ *လ၊ မောင်းစောတောင်”

“အေးအေး လ၊မောင်းစောတောင် ငါလဲခုမှ တွေးမိတယ်၊ အထက် နယ်မှာဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ လက်ရုံးတစ်ခုပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူဟာ နားလဲထိုင်းတယ်၊ အသံလဲတိမ်နေတယ်၊ သူနဲ့စကားပြောတော့ ဘယ်လိုပြောရသလဲ၊ ဆရာ တွေးမိနဲ့လား”

“ဟုတ်ပြီဟေ့... ဟုတ်ပြီဟေ့၊ သူ့အိတ်ထဲက အမြဲတန်းပါလာတဲ့ ကျောက်သင်ပုံး ကျောက်တံတိုကလေး တစ်ချောင်းနဲ့ ရေးရေးပြောရတယ်”

“အခု ဆရာလဲ ကျောက်သင်ပုံးတစ်ချပ်နဲ့ ကျောက်တံ
ဝယ်သွားပေါ့ ဆရာရဲ့”

“အေးဟေ့... ဟန်ကျလိုက်တာကွယ်၊ မင်းနဲ့တွေ့မှပဲ အကြံ
ကောင်း ဉာဏ်ကောင်းရတော့တယ်၊ တစ်ယောက်တည်းဆို မျောက်
သစ်ကိုင်းလွတ် ဖြစ်နေတာ၊ ရော့ကွယ်... ငွေငါးဆယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

“နဲ့တယ်လဲ မအောက်မေ့ပါနဲ့ကွယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာ”

* * *

ယခုမူကား ကျွန်တော့်မှာ ပေါ်အူး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဘင်
ဂျိုကိုလည်း တီးချင်တိုင်း တီးရသည်။ အနား၌ နားထောင်မည့်
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လည်း အဖော်ရလေသည်။ အသံနာအောင်လည်း
မအော်ရတော့ပြီ၊ ကျွန်တော့်လက်သံကောင်း မကောင်းကို ကျောက်
သင်ပုံးတွင်ရေး၍ မေးသောအခါ ပြုံးစိစိကြီးနှင့် အကြိမ်ကြိမ်ခေါင်း
ညိမ့်၍ပြလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အကြီးအကျယ်ကျေနပ်ခါ ဘင်ဂျို
လက်သံ ချန်ပီယံဘွဲ့ ထူးကိုဆွတ်ခူးရန် အချိန်နီးကပ်လာပြီဟု အောက်
မေ့မိပါတော့သည်။

သို့သော် ထိုနားထောင်သူပုဂ္ဂိုလ်၏ တစ်နေ့တစ်ခြား ထူးခြား
လာပုံကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။

အစတွင် ပထမဦး၌ ကျွန်တော့်အနီးတွင် နီးကပ်စွာထိုင်၍
နားထောင်လေ့ရှိပါသည်။

ငါးရက်ခန့်ကြာသည်တွင် ကျွန်တော့်အနီးမှ ငါးပေမျှကွာ
သောနေရာသို့ ရွှေ့၍ နားထောင်ပါသည်။ နောက်ငါးရက်ကြာပြန်
သော် နောက်ငါးပေရွှေ့သွားပြန်ပါသည်။ သူ၏မျက်နှာအမူအယာ
နှင့် ပြောပုံဆိုပုံ သံနေသံထားမှာလည်း တစ်နေ့တစ်ခြား ပြောင်းလဲ
၍လာပါသည်။ နောက်ငါးရက်ကြာပြန်သော် နောက်ငါးပေရွှေ့သွား
ပြန်ပါသည်။

ဤသို့လျှင် ငါးရက် ငါးပေနှင့် ငါးကြိမ်မျှရွှေ့ရသေးသည်။
နှစ်ဆယ့်ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ပေအစိပ်မျှကျယ်သော
ကျွန်တော့်တိုက်ပုကလေးထဲတွင် သူမရှိတော့ပါ။ နေ့လည်အားလပ်
ချိန် သူလာရောက်နားထောင်သင့်ပါလျက် မပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော်
သည် ကျောက်သင်ပုံးပေါ်၌ -

“ဦးဘိုးရှင်းကြီး... ခင်ဗျား ခါတိုင်းလို ဘာလုပ် နားမထောင်
သလဲဗျ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲတီးရတာ ဖျင်းတယ်ဗျ” ဟုရေး၍
ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ဘက် ဘင်ဂျိုတစ်ဘက်ကိုခါ နောက်ဘေး
ဘက်ရှိ သူ့အခန်းကလေးထဲသို့ လိုက်သွားရာ သူ့အိပ်ရာလိပ်နှင့်
အဝတ်အစားတို့ကို သိမ်းဆည်းနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်က နောက်မှလက်ကုပ်လိုက်၍ ကျောက်သင်ပုန်း
ကိုပြလိုက်ရာ သူသည်စာကိုမျှ ဖတ်မကြည့်တော့။

“မောင်ရင်... ကျုပ်နားမထိုင်းတော့ဘူးကွဲ့... ကျုပ်နားနှစ်
ဘက်စလုံး အကောင်းပကတိဖြစ်သွားပြီ ... မောင်ရင့်ဘင်ဂျိုသံ
ကြောင့် ... ”

ကျွန်တော့်မှာ အကြီးအကျယ်အံ့ဩမိခါ ...

“ဟင် ... ခင်ဗျားနားတွေကောင်းသွားပြီ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... မောင်ရင့်ကျေးဇူးဘဲ ... ဒါပေမယ့် အခု တော့ မောင်ရင့်လက်သံ ဆက်လက်နားမခံနိုင်လို့ ယခင် ယခင် လူများရဲ့လမ်းစဉ်အတိုင်း ပြေးတော့မလို့။”

“အလိုလေးဗျာ ... ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် ကျေးဇူးရှင် ဆီကပဲ ထွက်ပြေးတော့မလို့။”

“အားတော့နာပါရဲ့ မောင်ရင် ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်နားဟာ ထိုင်းရာက အခုပြန်ကောင်းလာပြီ။ နောက်တစ်ရက်လောက် မောင် လက်သံကြားရရင် တစ်ခါထဲ နားနှစ်ဘက်စလုံး ... လုံးလုံးမကြား နိုင်အောင် ကန်းသွားတော့မှာတဲ့ ... ”

“ဒါ ... ဘယ်သူကပြောတာလဲ”

“ကျုပ်ဆရာ ... ဒေါက်တာသိန်းခဲကပေါ့”

“ခင်ဗျားသူနဲ့ ဘယ်တုံးက တွေ့လို့လဲ”

“ဟိုနေ့က ဈေးသွားရင်း လမ်းမှာတွေ့လို့ ကျုပ်နားတစ်မျိုး ဖြစ်လာကြောင်း ပြောပြတော့ သူကပြောတာ ... ”

“သူက ဘယ်လိုပြောသလဲ”

“ဒီကြေးကြီးက ပေါ်လာတဲ့အသံကြောင့် ဖုံးသံနဲ့ရှော့(က်) ဖြစ်တဲ့နားဟာ ပြန်ကောင်းနိုင်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် နားပြန်ကောင်း ကောင်းခြင်း တစ်ရက်မဆိုင်းဘဲပြေးလာခဲ့တဲ့ ... ”

“တောက် ... ဒီခွေး ဂြိုဟ်ကောင်ကြီး” ဒေါသသံနှင့်ဟောက် လိုက်ပါသည်။

“သူမပြောလဲ ... ကျုပ်ပြေးမှာဘဲ ... မောင်ရင် မောင်ရင့် လက်သံ နားမခံနိုင်တော့ဘူး”

“တော်ပါပေဗျာ ... ”

ကျွန်တော့်မှာ ဤမမျှော်လင့်ပဲနှင့် ထူးဆန်းစွာကြုံတွေ့ ရသည့် အဖြစ်အပျက်တွင် ရန်သူတော် ဒေါက်တာ သိန်းခဲပါဝင် ရောက်စွပ်ပွေလာသည်နှင့် ဒေါသထွက်ခြင်း၊ အံ့ဩမိခြင်းတို့ဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ရှုပ်ပွေလာခါ ပထမဦးစိတ်ကူးလွှာခဲ့သည့် ကျောက်ဆည်မြို့က ကျောက်တောင်ကြီးတမူ ကြီးမားမာကျောလှ သော ဘင်ဂျီချန်ပီယံဘွဲ့ထူး ဆွတ်ခူးမည့်စိတ်ဓာတ်အစိုင်အခဲကြီး မှာ ဟီရိုရီးမားမြို့ကြီး အနုမြူပုံးချခံရသလို ရုတ်တရက် ချက်ခြင်း ကျေမှုန် ပျောက်ကွယ်သွားရုံမျှမက လက်ထဲကဘင်ဂျီကိုပင် ဝှမ်းခနဲ ရိုက်ခွဲလိုက်ပါတော့သည်။

ဤစဉ်တွင် ဦးဘိုးရှင်းကြီးသည် သူ၏ အထုပ်အပိုးများကို ပြင်ဆင်ပြီးကာ ကျွန်တော့ကိုမျှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တစ်ခါတည်း သုတ်ခြေတင်ပါတော့သည်။

* * *

ကျွန်တော်သည် အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်ကာ ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်ထိုင်၍ လွန်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်လှန်စဉ်းစားရင်း

စိတ်မချမ်းသာမှုကို ခံစားနေလိုက်ရာ တစ်နာရီမျှကြာသည်တွင် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံကို ကြားရပါသည်။

“ဘယ်သူလဲဝင်ခဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ပေါ်အူးသည် သူ့ပစ္စည်း အထုပ်အပိုးများကိုသယ်ဆောင်ကာ ဘွားခနဲ ဝင်လာသည်ကိုမြင်ရ သည်တွင် ကျွန်တော်မှာ ပွဲထဲကဇာတ်မင်းသားသေခါနီး ကယ်ဆယ် မည့် နတ်မင်းပေါ်ပေါက်လာသကဲ့သို့ ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာလုံး ဆိုသွားကာ-

“အမယ်လေး ... ပေါ်အူးရယ် အဆင်သင့်လိုက်တာကွာ”

“ကျွန်တော် အဆင်သင့်အောင် လာခဲ့တာပဲဆရာ ...”

“မင်းမကြိုက်တဲ့ ဘင်ဂျီကြီး ငါရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ပြီကွ ...”

“ဒါသိလို့ ကျွန်တော်လာခဲ့တာပဲဆရာ ...”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲကွ”

“ကိုဘိုးရှင်းကြီး ဒေါက်တာသိန်းဇံအိမ် ပြန်ရောက်လာပြီ

လေ ...”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ မင်းလဲဒါနဲ့ ချက်ခြင်းလာခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ...”

“အေးကွာ ဟိုတုန်းကလွန်တာတွေလွန်ပါစေ၊ အခု ဒို့ဆရာ တပ်ည့်နှစ်ယောက် အရင်တုံးကလို ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြတာပေါ့ ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ငါမင်းနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွယ် ... အရက် သောက်ရအောင် ဂျော်နီဝါကားတစ်လုံး ဖွင့်ခဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ကျွန်တော်သည် ဝိစကီကို ဆိုဒါခပ်များများရော၍ ပေါ်အူး နှင့် ရှေးဟောင်းနောက်ဖြစ်တို့ကိုပြောရင်း ဖိမ်နှင့် တစ်စိမ့်စိမ့် သောက်နေလိုက်ရာ အတော်ကလေး ရေချိုန်ကိုက်လာသည်တွင် တံခါးခေါက်သံကို ကြားရပြန်ပါသည်။

“ခမ်းမင်း” ဟု အသံခတ်လေးလေးနှင့်ပြောလိုက်ရာ ကျွန် တော် အလွန်တရာမုန်းတီးရွံရှာလှသော ဒေါက်တာသိန်းဇံ ဝင်လာ သဖြင့်-

“အလို ... ဂြိုဟ်မင်းကြီး ဘယ်လိုကဘယ်လို မွေ့အုံးမလို့ ပေါက်လာတော်မူတာလဲခင်ဗျာ ... ဘင်ဂျီလဲ မရှိတော့ပါဘူး”

* * *

သူ၏အမူအရာမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ရှုသိုးသိုးကြီးမယူတ်ဘဲ ကတ္တရာစီးတုံး မီးအုံးထားသကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်းသောအမူအရာနှင့် -

“မောင်ရင်ကကျုပ်ကို အတော်ဘဲစိတ်ဆိုးနေတာကိုးကွ့”

သူ့ပါးစပ်က မထွက်ဘူးသည် ပျော့ပျောင်းသောလေသံ ဈေးဦးပေါက် ပေါ်လာပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ခတ်ထွေထွေရှိသည်နှင့် -

“ဆိုပြီလားဗျ ... မဆိုဘဲနေနိုင်ပါ့မလား၊ ခင်ဗျားဟာဘဲ ခင်ဗျား ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါအုံး ... ကိုယ့်သမီးနဲ့ မပေးစားချင်၊

မပေးစားချင်တဲ့ဖာသာ နေတာမဟုတ်ဘူး ... မန္တလေးက သူများ သမီးနဲ့ကြိုက်နေတာတောင် လိုက်နောက်ယှက်ရသေးတယ်။ ခင်ဗျား မသေသမျှ ကျုပ်မိန်းမ မရတော့ဘူးဆိုတာကျနေတာဘဲ။ ဒါတင် မဟုတ်သေးဘူး ကိုယ်ဝါသနာပါလို့ ဘင်ဂျီကလေးဝယ်တီးနေတာ တောင်ဘဲ အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြေးရအောင် ခင်ဗျားသွားတွန်းတယ်။ ကဲ ... ခင်ဗျား ကျုပ်အပေါ် ဘာကောင်းတာရှိသလဲ”

ဤမျှ ကျွန်တော်က မူးမူးနုနုဟောကံသည့်တိုင်အောင် သူ့မှာ အတော် စိတ်လက်ရှည်သော အမူအရာနှင့် -

“လွန်ပြီးသားဟာတွေ လွန်ပါစေမောင်ရင် ... ”

“ဘာလွန်ပြီးသားဟာ လွန်ရမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျားကတော့ လုပ် ရတဲ့လူကိုး၊ ကျုပ်ကတော့ ခံရတဲ့လူ ဘယ်မှာကျေနိုင်မလဲဗျ”

“မောင်ရင်ပြောတာလဲ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် ... ဦးတောင်း ပန်ပါတယ်။ ဦးမှာ အခု မောင်ရင်ဆီက အကူအညီယူရမယ့်ကိစ္စ တစ်ခုရှိနေလို့။”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဪ နားထိုင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ပျောက်အောင်ကု ပေးပါမယ်လို့ အာမခံလိုက်မိတယ်”

“ခင်ဗျား အရူးကုတဲ့ဆရာဝန်က နားထိုင်းတာနဲ့ ဘာဆိုင် သလဲ”

“ဪ ... ငွေတစ်သောင်းရမယ့်ကိစ္စကိုး မောင်ရဲ့”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူက ငွေတစ်သောင်းပေးမှာတဲ့လဲ”

“ဒီလို ... မောင်ရင်ရဲ့။ အခုမန္တလေးက စက်သူဌေးကတောင် ဒေါသန်းတင်ကြီးတို့ မိသားတစ်စုဟာ သမိုင်းက ကိုဝင်းမောင်ရဲ့ “ဂရင်းဗီလာ” အိမ်ကြီး ငှားနေပြီးတော့ သူ့နားနဲ့မျက်စိရောဂါကို ဒေါက်တာ ချန်တီတိဆီမှာကုနေတာ တစ်လကျော်ပြီ။ မျက်စိသာ ရသင့်လောက်ရပြီး နားက ကုလို့မရဘူး။ အဲဒါနဲ့ သူ့နားကိုပျောက် အောင် ကုနိုင်ရင် ငွေတစ်သောင်းပေးမယ်လို့ ပြောတယ်မောင်ရဲ့။”

“ဒါနဲ့ ... ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

“ဆိုင်ပြီးလား မောင်ရင်ရယ်။ ဆိုင်တာက ဒီလိုကွဲ့ ဦးဟာ ဟိုတုန်းက အိမ်ကခိုင်းတဲ့ မောင်ဘိုးရှင်းရဲ့ နားထိုင်းတာကို အတော် ကြာကုနေတုန်းမှာဘဲ မောင်ဘိုးရှင်းဟာ မောင်ရင်အိမ်ရောက်လာ ပြီး မောင်ရင်ရဲ့ ဘင်ဂျီသံကြားရတာနဲ့ အရက်အစိတ်အတွင်းမှာ နားနှစ်ဘက်စလုံး အကောင်းဖြစ်သွားတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ဦးအကြံရတာက ဒေါသန်းတင်ကြီး နားထိုင်းတာလဲ မောင်ဘိုးရှင်း လိုဘဲ စစ်အတွင်းက ဗုံးခိုကျင်းထဲမှာ ဗုံးသံနဲ့ ရှော့(က်) ဖြစ်ပြီး နားအူသွားတာချင်းတူလေတော့ မောင်ဘိုးရှင်းလိုဘဲ ကျုပ်က အတွင်း ဆေးကုပေး ... မောင်ရင်က ဘင်ဂျီသံပေးဆိုရင် မကြာခင် နားကောင်း သွားရမယ်ထင်တာနဲ့ ကျုပ်က အာမခံလိုက်တာ”

“ဟတ် ... ဟား ... ရီဖိုကောင်းသေးတော့ ကျုပ်က ခင် ဗျား လို ကြေးစားကုတဲ့ အရူးဆရာဝန်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါက်တာ ချန်တီတိလဲမဟုတ်ဘူး ... ကျုပ်ဝါသနာပါလို့သာ ဘင်ဂျီတီးတာ အခု ဝါသနာကုန်လို့ ဘင်ဂျီတောင် ခွဲပစ်လိုက်ပြီ”

“ကျုပ် ... အသစ်ဝယ်ပေးပါမယ် မောင်ရင်ရယ်”

“ကျုပ် ... မတီးဘူးဆို မတီးဘူးဗျို့”

“ခဏဖြစ်ဖြစ်တီးပါ မောင်ရယ်၊ ဒေါ်သန်းတင်က မောင်ဘိုးရှင်းလောက် မထိုင်းလေတော့ အရက် ၂၀ ထက်ပိုပြီး တီးရမယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကလဲ ဂရုစိုက်ပြီး အတွင်းအာရုံကြောကို ပြုပြင်ပါမယ်”

“ဟား ဟား ကျုပ် ဘင်ဂျီတီးတာနဲ့ နားထိုင်းတာ ပျောက်ရမယ်လို့ ခင်ဗျားကလဲ အရူးဆရာဝန်ပီပီ အရူးစကားတွေ ပြောတာပဲ”

ဤသို့ ကျွန်တော် မူးမူးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြောသည်တိုင်အောင် ငွေတစ်သောင်း မြင်နေသော ဒေါက်တာ သိန်းဇံမှာ စိတ်မပျက်သေးဘဲ

“ကျုပ် သေသေချာချာ စူးစမ်းထားပါတယ် မောင်ရယ်၊ မောင်ဘိုးရှင်းနဲ့ အဖြစ်ချင်းလဲတူတယ်၊ အသက်ချင်းလဲတူတယ်၊ အမှန်ပျောက်ရမှာပဲ မောင်ရင်ရယ်၊ မောင်ကသာ ဝေဒနာရှင်ရဲ့ အကျိုးကိုကြည့်ပြီး လက်သံခပ်ပြင်းပြင်းသာ တီးပေးပါ”

“ဟတ်... ဟား... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကျိုးကြည့်ပြီးစတာ ကျုပ်က တီးရမယ်၊ အမယ်လေး ရယ်ချင်တိုင်း ရယ်ရရင် ကျုပ် အူတက်သေလိမ့်မဗျို့၊ ကျုပ် တော်ချင်ရက်နဲ့ မတော်ခဲ့ရတဲ့ ယောက္ခမကြီး နှစ်ယောက်အတွက် အလကားသက်သက် ကျုပ်က ဘင်ဂျီတီးရမတဲ့၊ ဟတ်ဟား... ဟတ်ဟား အမယ်လေး ပေါ်အူးရဲ့ ငါ့ကို နှိပ်ပေးပါဦးကွယ်”

ကျွန်တော် မူးမူးနှင့် ဤမျှ ရယ်သွမ်းသွေးသည်တိုင်အောင် ငွေမက်သော ဒေါက်တာသိန်းဇံမှာ သည်းညည်းခံလျက်...

“ဒီလိုလဲ အလကားမဟုတ်ရပါဘူး မောင်ရယ်”

“အလကားမဟုတ်လို့ ဘာများပေးဦးမလို့လဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုလေ... ကျုပ်ရမဲ့ ငွေတစ်သောင်းထဲက မောင်ရင်က ဘင်ဂျီတီးခ ၃၀၀၀ ယူကွယ်”

ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် မျက်နှာထားပြင်လိုက်ကာ

“ဩ ... ကျုပ် ၃၀၀၀ ပေးတော့ ဦးက ၇၀၀၀ ဘဲယူမယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရယ်”

“ဒါဖြင့် ဦးက ဒီကိစ္စမှာ ငွေ ၇၀၀၀ လိုချင်တယ်ဆိုပါတော့” ဒေါက်တာသိန်းဇံမှာ အနည်းငယ် အားရှိလာဟန်နှင့်...

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရယ်”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် ပေါ်အူးရေ ဘဏ်က ချက်(က) ဘုတ်ယူခဲ့စမ်းကွယ်၊ ဒီအရူး ဆရာဝန်ကြီး ငွေ ၇၀၀၀ ချက်လက်မှတ်ပေးလိုက်ရအောင်”

ဤတွင်မှ ဒေါက်တာသိန်းဇံမှာ မျက်နှာကြီး ရုတ်တရက် နီရဲလာကာ နောက်ထပ် သည်း ညည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထပြီး တစ်ပါတည်း သုတ်ခြေတင်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော်၏ အခဲမကြေလာခဲ့သော ဂြိုဟ်ကောင် ရန်သူကြီးအား အချက်ကျကျ ကလဲ့စားချေလိုက်ရသဖြင့်

သူ့ အလွန် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားသလောက် ကျွန်တော်၏ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာလိုက်ပုံမှာ ပြောစရာမရှိတော့ပါ။ သူ့ထွက်သွားကတည်းက ရယ်လိုက်ရသည်မှာ အူများပင် တက်လုခမန်းဖြစ်၍ ပေါ်အူးကပင် နှိပ်ပေးရပါတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ “ပေါ်အူးရေ... ငါဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ဝမ်းသာတာ တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးသေးဘူး။ ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ မင်းလဲ ငါနဲ့အတူတူ အရက်သောက်ကွာ၊ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပြန်ပေါင်းထုပ်ရင်း ပျော်ကြရအောင် ထမင်းဟင်းတွေတော့ ချက်မနေနဲ့တော့ တို့သောက်လို့ ဝခါမှ ရန်ကုန်ထဲ သွားပြီး ဟိုတယ်မှာ စားမယ်ကွ”

“ကောင်းပါပြီ... ဆရာ”

သို့သော်... မြို့ထဲသို့ မသွားရသေးမီ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် စိမ်းနှင့်သောက်၍ ကောင်းနေစဉ်မှာပင် တိုက်ရှေ့မှ ကားရပ်သံကြားပြီး ဒုတိယတဖန် တံခါးခေါက်သံကို ကြားရပြန်ပါသည်။

“ဟူးအာယူး... ခမ်းမင်း” ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုတ်တရက် ဝင်လာသူနှစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် ကျွန်တော်၏ မျက်စိနှစ်လုံးမှာ ကိုယ့်အပြင် ကိုယ် မယုံနိုင်သလို ရုတ်ချည်း ပြာခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အသည်းနှလုံးကို အရက်ပြန်နှင့် လောင်းလိုက်သကဲ့

သို့ တခဏအတွင်း ရင်အုံတစ်ခုလုံး ပူခနဲ အေးခနဲ စိမ့်၍ သွားပါတော့သည်။

အကြောင်းမူကား ဝင်လာသူနှစ်ဦးမှာ အခြားသူများမဟုတ်၊ ဤနေရာ ဤဂေဟာတွင် နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ကိုယ်ထင်ပြရန် ကျွန်တော် မည်သည့်အခါကမျှ မတွေ့ထင်ခဲ့သည့် ကျွန်တော်၏ အဆက်ဟောင်းများဖြစ်သော ရန်ကုန်မြို့ အလှဘုရင် မြင့်တင်တင်မယ်ဒဂုံနှင့် ရွှေမန်းမြို့ လှထိပ်ခေါင်တင် ညွန့်လွင်လွင် အပျိုချောတို့ နှစ်ကိုယ်နှော၍ လာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးမှာပင် ရှိသမျှသူတို့အလှတွေကို မည်မျှကြာအောင် အစွမ်းကုန် ပြုပြင်ချယ်လှယ် လာခဲ့ကြသည် မသိ လိပ်ခွေရစ်မွ အချိုးကျသော အမောက်တို့အောက်တွင် နီထွေးဖောင်းမို့သော ပါးပြင်နှစ်ဖက် ဝိုင်းရံထားသည့် တောငှက်ပြောဖူးရောင် လွင်လွင်ရဲရဲ ဝိုဝိုခွဲနေသော နှင်းဆီဖူးသဏ္ဍာန် နှုတ်ခမ်းတို့နှင့် ကြည့်လင်တောက်ပသော မျက်လုံးနက်ကလေးများမှာ တဒဂံပဟန် အတွင်း ရုတ်ချည်း ကြွေကျတော့မည့်နှယ် အရည်တလယ်လယ် အရောင်တလျှပ်လျှပ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်မှာ မမြင်စဘူးထူးကဲသော ရတနာတို့ကို တွေ့မြင်ရသလို ငါးစက္ကန့်မျှ ကြက်သေသေပြီးမှ ရုတ်တရက် သတိရလာကာ ခပ်မူးမူးနှင့် ပါးစပ်ထဲ လွယ်လွယ်တွေ့ရာပင်...

“အမယ်လေး ချောကြပါပေ၊ လှကြပါပေရဲ့၊ ထိုင်ကြပါခင်ဗျ၊ ဘာကိစ္စကြွလာတော်မူပါသလဲခင်ဗျာ၊ ဟဲ့... ဟဲ့... ပေါ်အူးရေ...

ပေါ်အူးရေ... ဟောဒီပုလင်းတွေ ဖန်ခွက်တွေသိမ်းကွာ ဒီပစ္စည်းမျိုး
တွေက ဒီလို ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမချောကလေးတွေရှေ့မှာထားလို့
မသင့်လျော်ဘူးကွာ၊ ပြီးတော့ မင့်မမများအတွက် တစ်ခုခုစီမံခဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်ဖြစ်နေပုံကို
ပြုံးစိစိကြည့်ရင်း ထိုင်ကြကာ မြင့်တင်တင်က

“ဩ... ကိုအေးဆွေ အရက်လဲသောက်တတ်သကဲ့”

“သောက်တတ်တယ် မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ တစ်ခါတလေ
အဆာဖြေဆိုသလို ဝမ်းသာတာနဲ့... ဟာ... ဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ညစ်တာ
နဲ့ သောက်မိတာပါ ခင်ဗျာ၊ ဘာကိစ္စပါလဲ ခင်ဗျား၊ လာရင်းအကြောင်း
ကို မိန့်ကြားတော်မူကြပါခင်ဗျား၊ အခုန မမြင့်တင်တင်ရဲ့ မွေး
သဖေခင်ကြီးကို ဘောက်တီးလွှတ်လိုက်လို့ ရန်တွေ့လာတာလား
ခင်ဗျာ”

“အမယ်လေး... ဖြစ်နေလိုက်တာ ရန်တွေ့ရအောင် လာတာ
မဟုတ်ဘူးရှင်ရဲ့” နှုတ်သီးကောင်းသော မယ်ဒဂုံက ဖြတ်၍ ငေါက်
လိုက်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်လာကြတာလဲ ခင်ဗျား၊ မယ်ဒဂုံနဲ့ ရွှေမန်း
မယ် အရွေးခိုင်းမလို့ လာကြတာလား ခင်ဗျာ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်
တော့်ဆီ မလာကြပါနဲ့၊ ဦးဇော်ဝိတ်တို့၊ ဦးသော်ဇင်တို့ဆီ သွားကြ
ပါခင်ဗျာ”

“အမယ်လေး... ဘာတွေရှောက်ပြောနေပါလိမ့် လူကြီးကို
က...”

ရှက်တတ်သော ရွှေမန်းသူက ဆူလိုက်ပြန်ပါသည်။

“လာတဲ့ကိစ္စကို အမိန့်ရှိပါဦး ခင်ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံးစိစိ
နှင့်ကြည့်ကြပြီးမှ မြင့်တင်တင်က

“ကိစ္စကတော့ရှင် အခုန ကျွန်မ ဖေဖေကြီး သွားတဲ့ကိစ္စပါ
ပဲ”

“ဘာလဲ ဘင်ဂျီတီးဖိုလား ခင်ဗျာ၊ ဒါတော့ သည်းခံကြ
ပါ၊ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ဘင်ဂျီ မတီးတော့ပါဘူး
လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဘင်ဂျီကိုတောင် နေ့လယ်က
ပဲ ရိုက်ခွဲလိုက်ပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ကျွန်မတို့ အခု အသစ်ဝယ်ခဲ့ပါတယ်ရှင်” ဟု ပြောပြီး
မြင့်တင်တင်သည် အပြင်ဘက်သို့လှည့်၍ “ဦးဘိုးရှင်း ယခု” ဟု
လှမ်းပြောလိုက်သည်တွင် နားထိုင်းပျောက် သက်သေခံ ပြိုဟ်ဘိုး
ရှင်းသည် ဘင်ဂျီတစ်လုံးကို ကိုင်၍ ဝင့်လာပြီး အလျင်အမြန် ပြန်
ထွက်ပြေးပါသည်။

မြင့်တင်တင်သည် ဘင်ဂျီကို ကျွန်တော့်ဘက် ထိုးပေးခါ

“ရှောပါရှင်... ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် ကိုအေးဆွေဘို့ ဝယ်ခဲ့တာ
ပါ၊ တီးပါရှင် ကျွန်မဖေဖေအတွက် သူ့အာမခံထားတဲ့ကိစ္စ အောင်
မြင်သွားအောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... တီးပေးပါ၊ ကျွန်မတို့မေမေ နားပြန်
ကောင်းသွားအောင်”

ရွှေမန်းသူ ဥက္ကဋ္ဌလွင်လွင်ကပါ ထောက်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားတို့အမေကိစ္စ အမေကိစ္စတော့ တယ် သိတတ်ကြတယ်၊ ကိုယ့်လိုဘတ်သာ ကိုယ်ပြောကြပေ၊ သူများလို ဘတ်တော့ သတိတောင်မရကြဘူး။”

“... သက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြောင် စိစိနှင့် ကြည့်လိုက်ကြည့်ချါ

“ဘာလဲရှင်... ကိုအေးဆွေလိုဘတ်က”

“အမယ်လေး... ဒါများ မေးနေရသေးလား ခင်ဗျာ၊ ဖွင့်ပဲပြော နေရဦးမှာလား၊ အမိတို့နှစ်ယောက်စလုံးပဲ ကျွန်တော်နဲ့ နောက်က ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ပြန်တွေးကြပါဦးစေအုံးဘာလဲ မေ့ကုန်ပြီလား” ဟု ပြောရင်း လွန်ခဲ့သည့် အဟောင်းတွေကို သတိရသော မျက်လုံးများဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်အား မျက်စိကစား၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံးစိစိ နှင့် ကြည့်နေကြပြီးမှ ရဲရင့် သွက်လက်သော မယ်ဒဂုံမြင်တင်တင်က...

“ဒါဖြင့်... ကိုအေးဆွေ လိုဘတ်ပြည့်ချင်ရင် ကျွန်မတို့

ခိုင်းတာလုပ်ပေးလေ”

“ကျုပ် မြော်လင့်ခဲ့တာ ပြန်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ အတော် ဖိုးကျိုင်းဒုတ် ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟုတ်မှလဲ ညာကြပါ အမိတို့ရယ်”

“အမယ်လေး... ကျွန်မတို့က ညာမလားရှင်ရဲ့။”

ရွှေမန်းသူက စကားဖန်ထိုးလိုက်ပြန်ပါသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော့်မှာ လက်မြောက်ခဲ့ရသော မြာနှစ်ပေ ၏ မမျှော်လင့်သော ချောမြူခြင်းကို ခံရသဖြင့် အကြီးအကျယ် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် လွယ်လွယ်ကူကူ နှင့် လိုက်လျောခြင်းကို မပြုသေးပဲ။

“ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ဒီကိစ္စက ကျုပ်သဘော တစ်ခုထဲနဲ့ မပြီးသေး ဘူး၊ ဟောဒီ... ကျုပ်တပည့်ကို တိုင်ပင်ရဦးမယ်”

ပေါ်အူးမှာ ပြီးလွယ်စီးလွယ် လိုင်းမဂျူး နှစ်ဖန်ခွက်နှင့် ပလိန်းကိတ်ကို ယူငင်ခဲ့ကာ အနီးသို့ ပြန်ရောက်နေပါသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ စားသောက်နေခဲ့ကြဦး၊ ကျုပ်တို့ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက် တိုးတိုးကြိတ် သွားတိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်၊ လာဟော... ပေါ်အူး” ဟု ခေါ်သွားကာ နောက်ဖေးခန်းထဲသို့ ရောက်သည်တွင်...

“ဘယ်နဲ့လဲ တပည့်ရ၊ ငါတော့ မိန်းမရချင်တာနဲ့ ဘင်ဂျီပြန် တီးချင်နေပြန်ပြီ”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်လဲ ပြန်ပြေးမှာပဲ ဆရာ”

“ဟာ မင်းကလဲ ဒီလိုမလုပ်နဲ့ကွာ၊ အခုတီးမှာက ဝါသနာ ကြောင့် တီးတာမှ မဟုတ်တာ အလုပ်သဘောနဲ့ တီးမှာပဲကွ”

“အလုပ်သဘောနဲ့ဆို ပိုပြီး လက်သံပြင်းပြင်း တီးမှာလား ဆရာ”

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ အချိန်နဲ့ တီးမှာပြောတာပါ”

“ဘယ်လိုအချိန်နဲ့လဲ”

“ဒီလိုလကွယ်... မနက်စာစားပြီး ဘုရားနာရီက နေ့လယ်
လက်ဘက်ရည်သောက်ချိန် ၂ နာရီအထိ တစ်နေ့ ၃ နာရီပဲ တီးပေး
မယ်။ အဲ... ဒီအချိန်အတွင်းမှာ မင်းက မြို့ထဲကားနဲ့ သွားလယ်နေ
တာပေါ့ကွယ်။ မကောင်းဘူးလား။”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းပါတယ်ဆရာ၊ နို့... ဆရာမြာတွေ
ကတော့ တကယ်ဘဲ ဟန်မှာပဲလား။”

“အဲဒါ သေချာအောင်လုပ်ရမှာပေါ့ကွ”

“ဆရာက ဘယ်သူ ယူမှာလဲ”

“အဲ... ဒါကလဲခက်တယ်ကွယ်။ ငါက နှစ်ယောက်စလုံးကို
ကြိုက်နေတယ်”

“ဆရာကလဲ ... လောဘကြီးလိုက်တာ၊ မဖြစ်နိုင်တာကို”

“အေးကွာ... ကြည့်လုပ်တာပေါ့”

“ကဲ... သွားကြမယ်”

“ဒီမှာဆရာ... အပြင်ရောက်ရင် ချက်ချင်းကြီး ဝန်မခံလိုက်နဲ့
ဦး၊ မတီးဘူးလို့ မူနေဦးနော်၊ သူတို့ပါးစပ်ကကို ချစ်ပါမယ်၊ ကြိုက်
ပါမယ် ပြောလာမှ တီးမယ် ပြောလိုက်နော်”

“အေးဟေ့... မင်းပြောတဲ့အကြံကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြင်ရောက်ကြသောအခါ သူတို့
နှစ်ယောက်လည်း တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြ၍ ကျွန်တော်အနီးသို့ ရောက်
သည်တွင် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မော်ကြည့်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော်က ဟန်နှင့်ပန်နှင့် အိမ်ခြံကြီး နှစ်ပိဿာခွဲသား
ဆောင်ကာ...

“မမြင့်တင်တင်တို့ မညွန့်လွင်လွင်တို့ ကျွန်တော် မတီးနိုင်
တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ” ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်ရာ၊
နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာပျက်သွားပြီး မြင့်တင်တင်က...

“ဟင်... အခုနကတော့ ကိုဆွေဟာက တီးမလိုလိုနဲ့ နဲနဲ
ခရာသံကလေးပါလာပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုတော့ ကိုဆွေ တပည့်က သဘောမတူဘူး
ဆိုတာကိုးဗျ”

“အမယ်လေး... သူတပည့်အလိုဘဲလိုက်နေ၊ လွင်လွင်တို့
တင်တင်တို့အလိုတော့ မလိုက်ဘူးတဲ့” ရွှေမန်းသူက နှုတ်ခမ်းကလေး
မဲ့လိုက်ပါသည်။

“ဪ... သူတပည့်က သူ့ဆရာကို ချစ်တာကိုးဗျ၊ လွင်လွင်
တို့ တင်တင်တို့ကမှ သူတပည့်လို မချစ်ကြတာဘဲ”

ကျွန်တော်က ညှုလိုက်ပါသည်။

ဤတွင် မြင့်တင်တင်က နှုတ်ခမ်းကလေးကို ချစ်စရာကောင်း
အောင်မဲ့ခါ...

“အမယ်လေး... ချစ်ပါသတဲ့ရှင်၊ ချစ်ပါသတဲ့ ကိုကြီးဆွေရဲ့”

“အမယ်လေး... ဒါမျိုးတွေ ယုံရမှာလားလို့”

ကျွန်တော်က မူလကြံ လုပ်လိုက်ပြန်သည်။

“အဟုတ်ပါ ကိုဆွေရယ်၊ လွင်လွင်ကိုချစ်ရင် တီးရမယ်”

ရွှေမန်းသူကပါ အားကျမခံ ညှုပြန်ပါသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးပင် သနားစရာ မျက်ခုံးကလေးတွေချိ၍

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ နေ့လယ်ကပင်စ၍ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်
သည် ဘင်ဂျီကို မတီးတော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်
အချစ်ဟောင်းများ၏ အဆစ်တောင်းခြင်းကို တွေ့ရသည်တွင် 'သံဃာ
အား ဘုရားမှမဆန်နိုင်' ဆိုသကဲ့သို့ ဤမြာနှစ်ပွေအား ဒီဇနား မခံ
နိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ပေါ်အူး၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲ့ကို တစ်
ချက်မျှကြည့်ပြီးလျှင်...

“ကဲ... ကဲ... ချစ်ရင် တီးဆိုကြလို့ တီးပါတော့မယ်၊ ဒီထ
တီးပြီးရင်လဲ ချစ်ရမယ်နော်၊ ရှင်းရှင်းလဲပြောကြပါဦး၊ နော့ ပြီးမှ ခွေး
ကြီး ခွေးကလေးလဲ့စားသလိုလဲ မလုပ်ကြပါနဲ့ဦး”

“အမယ်လေး ကိုဆွေရယ်၊ မိန်းကလေးတွေက အရှက်ငဲ့ပြီး
ဒီလောက်တောင်ပြောနေမှ တော်ရောပေါ့၊ သူ့ကိုယ်က လွန်လွန်း
တယ်” ဟု မြင့်တင်တင်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်
စိတ်ထင်မှာ သူပြောတိုင်း ညွှန်လွင်လွင်က ကွန့်၍ ကွန့်၍ လာ
သဖြင့် ရွှေမန်းသူဘက် ပါမသွားအောင် ပိတ်ပင်လိုက်ခြင်းဟု ထင်
ပါသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ
မခွဲခြားနိုင်သေးပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးကို အတူတူချစ်နေပါသည်။

သူပြောသောစကားမှာလည်း ဟုတ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်က အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ။ ရောင့်တက်လွန်း
ရာကျနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အားနာလာသည်နှင့် နောက်ထပ်
မပလီတော့ဘဲ ပေါ်အူးနှင့် တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်းပင် အချိန်နှာနီ
နှင့်တကွ နက်ဖြန်ကစ၍ တီးရန် ဂတိပေးလိုက်ပါသည်။

“ကဲ... မနက်ဖန်တော့ ၁၁ နာရီရောက်အောင် လွင်လွင်တို့
အမေကို လာပို့ပေတော့၊ တင်တင်တို့ လွင်လွင်တို့ နှစ်ယောက်ပါ
လိုက်ခဲ့နော်၊ ဘင်ဂျီတီး နားထောင်ရအောင်”

“အမယ်လေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ကျွန်မတို့တော့
နားမထောင်ပါရစေနဲ့ ကဲ... သွားမယ်ကိုဆွေ ချဲ့ရီးယို”

ကျွန်တော်သည် သူတို့မော်တော်ကားကြီး ကွယ်ပျောက်
သွားသည့်တိုင်အောင် မျှော်ကြည့်နေပြီးမှ...

“ကွာ... မြာနှစ်ယောက် ဝင်ပွေလိုက်တာနဲ့ အမူးပြေသွားတာ
ပဲ၊ နောက်ထပ် ယူခဲ့ဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲဆရာ”

ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သည် အကြီးအကျယ်
ဝမ်းသာသော အထိမ်းအမှတ်နှင့် ထပ်၍ သောက်ကြရင်း မယ်ဒဂုံ
နှင့် ရွှေမန်းသူ ဘယ်သူ့ ယုရမလဲဟု အတော်ကြာအောင် ဆွေးနွေး
ကြပါသည်။

“ဆရာ... မြာနှစ်ယောက်ကဖြင့် ‘အပျိုတွေချည့်ဘဲ ကြိုက်တာ
ရွေးယူ’ ဆိုပြီး ဖောလင်းစိတဲ့ အပေါက် ရောက်နေပြီဆရာ၊ ဟိုတုံးက
လန်ခဲ့သမျှ အခုတော့ ဒါဘယ်လဲပိုကာ ဝင်နေတာသဲ”

“အေးပေါ့ကွာ”

“ဆရာတစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ သေချာနေပြီ လိုချင်
တာသာ အမိပမ်းပေတော့”

“အဲဒါ ဘယ်သူ့ရွေးရမလဲဆိုတာ ခက်နေတာပေါ့ကွာ”

“ဒါကတော့ ဆရာနဲ့ပေါင်းရမှာ ဆရာသဘောလေ”

“နှစ်ယောက်စီလုံးက မက်စရာ ပေါ်အူးရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ခက်တာ”

“အမယ်... ဆရာက မင်းသားသံတွေ ဘာတွေနဲ့၊ ဒါဖြင့် နှစ်ယောက်ပြူးရမယ်ဆိုရင် ယူမယ်လား ဆရာ”

“ဒါတော့ ‘အောက်တော့(ဖိ)ကွက်ရှင်’ပေါ့ကွာ”

“ဘာလဲ ဆရာ ‘အောက်တော့(ဖိ)ကွက်ရှင်’ ဆိုတာက”

“သေချာလွန်းလို့ မေးစရာမလိုတော့ဘူး။ မမေးဘဲနဲ့ သိသင့် တယ်လို့ ပြောတာပေါ့ကွာ၊ မင်းက ငါ့တပည့်လုပ်နေပြီးတော့ အင်္ဂလိပ် စကားလေး ဘာလေး မှတ်ထားမှပေါ့ကွာယ့်”

“မှတ်ထားပါမယ်... ဆရာ၊ မှတ်ထားပါမယ်”

* * *

ကျွန်တော့်မှာ မူလဘင်ဂျီတီး ချန်ပီယံဘွဲ့ထူးကို ဆွတ်ခူးရန် ကြံစည်ခဲ့လင့်စကား ယခုမူ ဆေးဝါးသမားတော်ဘက်ကပါရ မိပါခဲ့လေသလားမသိ၊ အရူးကဆရာဝန်နှင့် ပေါင်းပြီး နားထိုင်းရောဂါ ကုသခြင်းအလုပ်ကို လုပ်ရပါတော့သည်။

သူဌေးကတော် ဒေါသန်းတင်မှာ နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာ၍ ကျွန်တော့်မှာ ၃ နာရီကြာအောင် ဘင်ဂျီတီးရပါသည်။ ဒေါက်တာ သိန်းဇံကလည်း အတွင်း အာရုံကြောများကို ပြုပြင်ပေးသည်ဟု ပြောပါသည်။

ပေါ်အူးမှာ ဒေါသန်းတင်ရောက်လာလျှင် အိမ်မှ ထွက်သွား၍ ဘင်ဂျီတီးပြီးမှ ပြန်လာလေ့ရှိပါသည်။

ဤသို့လျှင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် မိန်းကလေးများအားထားခဲ့သည့် ဂတိအတိုင်း ဘင်ဂျီတီး၍ ပေးလိုက်ရာ ဒေါသန်းတင်ကြီးမှာ ဒေါက်တာ သိန်းဇံ မှန်းဆသည့် အတိုင်းပင် အရက် ၂၀ပြည့်သော နေ့၌ နားနှစ်ဘက်စလုံး အကောင်းပကတိဖြစ်၍ သွားပါတော့သည်။

ဒေါက်တာသိန်းဇံကား ကျွန်တော့်ဆီ တစ်ခါမျှ ပေါ်မလာ၊ ငွေတစ်သောင်းရ၍ ကျေနပ်နေပေမည်၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း ရွှေမန်းသူနှင့် မယ်ဒဂုံတို့ကို မြင်ယောင်ခါ ဘယ်သူ့ ချစ်လိုက်ရပါ့မလဲဟု တွေးရင်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေပါသည်။

အလုပ်တာဝန် ပြီးသွားသည်၏ နောက်တစ်နေ့တွင်...

“ပေါ်အူးရေ... အလုပ်တာဝန်တော့ ပြီးသွားပြီကွ”

“ပြီးသွားရင် ဘင်ဂျီကြီး ရိုက်ခွဲလိုက်တော့မယ် ဆရာ”

“အေး... ခွဲလိုက်ကွာ”

“နို့ဆရာ... ရွှေမန်းသူနဲ့ မယ်ဒဂုံ ဘယ်သူ့ယူမလဲ ဆရာ”

“အဲဒါ စဉ်းစားနေတယ်ကွ၊ မင်းအကြံပေးစမ်းပါဦးကွာ”

“ဒီလိုလုပ်ဆရာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကပဲ ချစ်ရင် တီးတီးရင် ချစ်မယ်လို့ ကတိထားသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒီတော့ ဆရာ အထူးစဉ်းစားမနေနဲ့၊ သူတို့စကားအတိုင်း ဆရာဆီ လာကြမှာပဲ ဒီတော့ အရင် လာရာလူကို ယူလိုက်ဆရာ”

“တစ်ယောက်တစ်ကွဲ မလာဘဲ နှစ်ယောက်ပြူးလာနေရင် ကောကွာ”

“အမယ်... ဒါမျိုး ဘယ်နှစ်ယောက် ပြိုင်လာမလဲ ဆရာ၊ သူ တို့လဲ နားလည်တာပေါ့၊ ကြည့်နေဆရာ... ရန်ကုန်သူ မမြင့် တင်တင်က အရင် ဦးအောင်လာလိမ့်မယ် သူက အလယ်ဆရာ”

“အမယ်... မင်းက မထင်နဲ့အုံး ရွှေမန်းသူကလေးကလဲ အ သွက်ကလေးကွ၊ သူအရင် ရောက်လာချင်လာမှာ”

“လာ... ယူလိုက်တာပေါ့ ဆရာ”

“အေးကွာ... မင်းပြောတဲ့အကြံ ငါကြိုက်တယ်၊ သူတို့ တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာရင် မင်းကရှောင်ပေးကွနော်”

“မှာစရာ မလိုပါဘူး ဆရာ၊ စိတ်ချပါ”

ကျွန်တော့်မှာ ပေါ်အူးအကြံပေးသည့်အတိုင်း စောင့်နေလိုက် ရာ တစ်ရက်ကြာ မလာ၊ နှစ်ရက်ကြာ မလာနှင့် ငါးရက်မျှ ရှိသည့် တွင် မဆိုင်းနိုင်တော့ဘဲ...

“ဟေ့... ပေါ်အူးရေး... မင့်ဟာကလဲ တစ်ယောက်မှ မလာ ပါလားကွ”

“စောင့်ပါဦးလား ဆရာ”

“ဟာ... မစောင့်နိုင်တော့ဘူးကွာ၊ မိန်းကလေးဘဲကွ၊ ဒါမျိုး ယောက်ျားကလေး အိမ် ဘယ်လာမလဲကွ ကိုယ်က လိုက်မှာပေါ့”

“ဟာဆရာ... ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေက သူတို့ကြိုက်ရင် ကားနဲ့ လာခေါ်ပါတယ် ဆရာ”

“ငါတော့ မစောင့်နိုင်တော့ဘူးကွာ”

“ကဲ... မစောင့်နိုင် ဆရာ ဘယ်သူ့ဆီ သွားမလဲ”

“အဲဒါ မင်းပဲ တာဝန်လွှဲတယ်၊ မင့်ဆရာကတော် မင်းဘဲ စဉ်းစားပေတော့”

“ကျွန်တော့်သဘောတော့ ဆရာ နီးနီးနားနား ကိုယ့်မြို့သူ ပဲ သဘောကျတယ် ဆရာ၊ နို့ပြီး အဝတ်အစား အပြင်အဆင်မှာ လဲ မိန္ဒာလေးသူ ကောင်းလှတယ်ဆိုရင် ရန်ကုန်သူ အိပ်နေတာလောက် ရှိတယ် ဆရာ”

“ဒါပေမဲ့ ရွှေမန်းသူတွေက ရွှေဝတ် ရွှေထည်တော့ ရန်ကုန် ထက်သာတယ်ကွ”

“ရွှေဝတ် ရွှေထည်တွေက ဘာလုပ်မလဲဆရာ၊ ရွှေတွေ လေးငါးဆယ်သားလောက် ဝတ်ထားတော့ ဆရာ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ပွေ့ရ၊ ဖက်ရ၊ ချီရ၊ မရတော့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ခိုးလှီးခုလုနဲ့ လေးတောင် လေးသေးတယ် ဆရာ”

“အေး... မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်ဟေ့”

“နို့ပြီး... ဆရာ မိန္ဒာလေးသူများ ညည ဘုရားရှိခိုးလိုက်ရင် အရှည်ကြီးပဲ တော်တော်နဲ့ မအိပ်ရဘူး။ နို့ပြီး တစ်ခုခု အကြံအစည် များ အိပ်ပေါက်အလမ်းမတဲ့ရင် မနက်စောစော လေးနာရီလောက် ထပြီး မိုးလင်းအောင် ဘုရားရှိခိုးလိုက်တာက ရှိသေးတယ်၊ နားကို ပြီးရော”

“အေးကွယ်၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တော့ မမြင့်တင်တင်ကိုပဲ ယူစေချင်တယ် ဆရာ”

“အေး... ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် သူတို့အိမ် အခုသွားမယ်၊ ငါ့ဖို့ သတို့သားနဲ့တူအောင် လှလှပပ အဝတ်အစား ထုတ်ပေးကွာ”

ကျွန်တော်တို့သည် စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ကာ မကြာမီ မြင့်တင်တင်တို့အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

“အလို... ကိုအေးဆွေကြီး” မယ်ဒဂုံခေါ်ပုံက သင်းလှသည်။

“ထိုင်ပါရှင်... ထိုင်ပါ... ကျွန်မ မန္တလေးလိုက်သွားကြပြီ အောက်မေ့နေတာ”

“ဘာလို့ မန္တလေးလိုက်သွားရမှာလဲ တင်တင်ရဲ့”

“ညွန့်လွင်လွင်တို့ သားအမိတစ်တွေ ပြန်သွားကြပြီလေ”

“သူတို့ ပြန်သွားတာနဲ့ ကိုဆွေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ တင်တင်ရဲ့”

“နို့... ကိုအေးဆွေနဲ့ ညွန့်လွင်လွင်တို့ ယူကြမလိုဆို”

“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“ဟိုနေ့ကပဲ ကိုအေးဆွေက ပြောနေတာပဲ”

“အို... ဒါက တင်တင်ကို ရည်စူးပြီး ဒီကပြောတာပဲ”

“မသိပေါင်ရှင် ကျွန်မဖြင့် ရွှေမန်းသူကိုမက်ပြီး ပြောနေတာလားလို့ ကူတောင်ပြောပေးရသေးတယ်”

“ရွှေမန်းသူကို ဘာလုပ်ဖို့ မက်ရမှာလဲ တင်တင်ရယ်၊ ဟော ဒီက မယ်ဒဂုံသာ ချစ်မှာပေါ့၊ ကိုယ့် ပထမဦးဆုံး ချစ်လာခဲ့တဲ့သူပဲ

အခုဆို တင်တင်ဖေဖေကပါ သဘောတူပြီ ထင်ပါရဲ့၊ သူခိုင်းတာ လုပ်ပေးလို့ ငွေတစ်သောင်းရသွားတာနဲ့...”

“ငွေတစ်သောင်းရလို့ ကျွန်မတို့ အကြံအောင်တာပေါ့ရှင်”

“ဘာအကြံအောင်တာလဲ”

“ဒီလိုလေ... ကျွန်မနဲ့ ကိုဝင်းစိန်နဲ့ ကြိုက်နေတာ အတော်ကြာပြီ၊ အဲဒါ လူကြီးချင်း ပြောကြတော့ သူ့မိဘများက သူ့သား ဘိအေအောင်ပြီးသားကို အမေရိကသွား ပညာသင်ဖို့ စရိတ်ထောက် နိုင်မှ သဘောတူနိုင်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့က အကြံရကြပ်နေတာ ကိုအေးဆွေ အကူအညီနဲ့ ငွေတစ်သောင်းရတော့ ဟန်ကျသွားတာပေါ့ရှင်”

“ဟင်... ဒီကအတွက် မျှော်လင့်ချက် မရှိဘူးပေါ့”

“ဘယ်ရှိတော့မလဲရှင်၊ ငွေရရခြင်းပဲ နှစ်သက် သဘောတူ စာချုပ်လိုက်ကြပြီ ဟာကို”

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထလိုက်ကာ...

“ကဲ တပည့် ပေါ်အူးရေ”

“ဆရာ”

“မင့်စိတ်ကြိုက်တော့ လွဲသွားပြီ၊ မန္တလေးပဲ လိုက်မှပဲ”

“လိုက်ပါရှင်၊ မညွန့်လွင်လွင်ကလေးကလဲ ပစ္စည်းလဲရှိ ရုပ်လဲ ရုပ်ချော သဘောလဲကောင်းပါတယ်” ဟု မယ်ဒဂုံက ဝင်ထောက် လိုက်သည်တွင် ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ဆိုးနေပြီဖြစ်၍...

“တော်... ဒါ မင့်အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သဘော ငါ့တပည့်သာ ငါပြောတာ လာ ပေါ်အူး သွားမယ်” ဟု ဆိုကာ နှစ်ယောက်သား

ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ကားပေါ်သို့ ရောက်သည်တွင် ပေါ်အူးက...

“ဆရာ ကံကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမိန်းမ မရတာပဲ အလကား ရန်ကုန်သူတွေ အဝတ်ပေါ်တိုင်း ဝတ်ချင်၊ ဘိုင်စကုတ်ဆယ်ရုံရှိ ဆယ်ရုံကြည့်ချင်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူတို့ အလှပြင်ရတာနဲ့ အမောက်ပုံ အမျိုးမျိုး ကောက်ရတာနဲ့ အင်္ကျီအရောင်တူ လုံချီအရောင်တူ ဖိနပ် အရောင်တူ ဖဲကြိုး အရောင်တူ ကြယ်သီး အရောင်တူ အဆင်အမျိုး မျိုး ဝယ်ချင်ရတာနဲ့၊ ဘယ်တော်ရုံ တန်ရုံ ဝင်ငွေလောက်နိုင်မလဲ ဆရာရဲ့၊ အဲဒီအထဲက ကားကိုယ်တိုင် မောင်းလိုက်ချင်တာနဲ့ ယောက်ျားချောချောတွေနဲ့ ဆိုရှယ်လုပ်လိုက်ရတာနဲ့၊ အဲဒါ လင်က သဘောမကျရင် ခေတ်မမီဘူး၊ သဘောထားစားတယ်နဲ့ သူတို့ကပဲ အပြစ်တင်လိုက်ကြသေးတယ်၊ ဆရာ... ရန်ကုန်သူမယူတာပဲ ကောင်း ပါတယ် ဆရာရယ်”

“အေးကွယ်... မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်”

“တကယ်ဆို ဆရာ... ရွှေမုန်းသူတွေက အပြောအဆို ယဉ်ကျေးတယ်၊ ဘုရား တရား ကြည့်ညိုတယ်၊ အိမ်ခြေသိကွရှိတယ်၊ ကြည့်ပါလား၊ မညွန့်လွင်လွင်ကို ရွှေခြေကျဉ်းကြီး တဝင်းဝင်းနဲ့ ဘယ်လောက်များ ကြက်သရေရှိသလဲလို့...”

“အေးကွယ်... ငါအစထဲက သူ့စိတ်ကူးနေတာကွဲ့၊ ကဲ... တို့ ခုညရထားနဲ့ပဲ မန္တလေးလိုက်မယ်၊ ဘုံတာဘက်မောင်းကွယ်၊ စက္ကင်း ကလပ်(စ်)က ဘုတ်(က်) လုပ်ထားရအောင်”

* * *

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေ့ည ရထားနှင့်ပင် မန္တလေးသို့ လိုက်ခဲ့၍ နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် မန္တလေးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ ကြလေ၏။

သူဌေးကတော် ဒေါသန်းတင်နှင့် ဘင်ဂျီတီးရင်း အတော် အကျွမ်းဝင်လိုက်ပြီဖြစ်၍ ညွန့်လွင်လွင်တို့ အိမ်သို့ပင် တစ်ခါတည်း ဝင်ရောက် တည်းခိုလိုက်ပါသည်။

ဦးဘတုတ်နှင့် ဒေါသန်းတင်မှာ အထူးတလည် ကျေးဇူး ထင်ကြောင်းနှင့် ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုပြုစုပါသည်။ ညွန့်လွင်လွင် ကလေးမှာလည်း ချစ်ကြိုက်ရမည် လူပျိုကလေး ရောက်ရှိလာသည် ဖြစ်၍ ရွှေမုန်းသူအပျိုကလေး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရှိုးတိုးရှန်တန် ကလေး ဖြစ်နေပါသည်။

ညစာထမင်းစားပြီးကြသည်တွင် ညွန့်လွင်လွင်ကလေးသည် တိုက်နံဘေးရှိ ပန်းခြံထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ပန်းပွင့်ကလေးများ ကို ချေမွနေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ အပျိုကလေးများ ဤသို့ တစ် ယောက်တည်းနေခြင်းမှာ ချစ်သူအား မျှော်မှန်းတမ်းတနေခြင်း ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ပေါ်အူးရေ...”

“ဆရာ...”

“ငါသွားပြီး စကားပြောတော့မယ်ကွဲ့၊ မင်း အသာအရိပ် အခြေကြည့်ပြီး မနီးမဝေးကနေပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

ကျွန်တော်သည် လက်တွင် ဆီမွေးများ လိမ်းခြယ်ခါ သွား၍ ညွှန်လွင်လွင်ထိုင်နေသော ခုံရှည်တစ်ဘက်၌ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်—

“လွင်လွင်ရေ”

“ရှင်”

“ကိုဆွေတော့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့တာပဲကွယ်”

“ဘာ မျှော်လင့်ချက်ကြီးလဲ ရှင်”

“ဟိုနေ့က ကိုဆွေအိမ်မှာ ပြောခဲ့ကြတာလေ”

“ဘာပြောခဲ့ကြတာလဲရှင်”

“ဗေဗျင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ လွင်လွင်ဗျယ်၊ ချစ်ရင် ဘင်ဂျီတီး၊ တီးရင် ချစ်မယ်ဆိုတာလေ”

“ဪ... ဒါက ရှင်အချစ် မြင်တင်တင်ကို ရည်စူးပြီး ပြောတာမဟုတ်လားလို့”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ သူ့ မလိုချင်လို့တဲ အခု ရန်ကုန်ကနေပြီး မန္တလေး လိုက်လာခဲ့တာ”

“သိပါဘူးရှင်”

“အခုသိတော့ လွင်က ကိုဆွေ့ကို ချစ်မယ်မဟုတ်လားလို့ လွင်မိဘများကလဲ သဘောတူပါပြီထင်ပါရဲ့၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ လွင်မေမေကြီး နားထိုင်းတာကို ပျောက်အောင်လုပ်ပေးတဲ့ ကျော့ရှုနေတာကို...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ကျွန်မလဲ မေမေနားထိုင်းပျောက်သွားတာနဲ့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပြည့်သွားတာပဲ”

“ဘယ်လိုပြည့်သွားတာလဲ”

“ကိုအေးဆွေ မမှတ်မိဘူးလား၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ အရင်စေ့စပ် တုန်းက ပြောကြတာ ကျွန်မမှာ ကိုအောင်ကြည်ဆိုတဲ့ ချစ်သူရှိတယ်လို့”

“သိသလေ... အဲဒါ ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ သူနဲ့ ပြတ်နေတာပဲ”

“အခု မပြတ်ဘူးရှင်၊ သူက ကျွန်မအမေ နားပြန်ကောင်းလာတာနဲ့ ကျွန်မကို ယူတော့မတဲ့ရှင်”

“ဟင်”

“မဟင်နဲ့... သူကအစတုန်းက ကျွန်မကို မချစ်လို့မှ မဟုတ်တာ ကျွန်မမေမေ နားထိုင်းလို့သာ ရှောင်သွားတာပဲ၊ ခုတော့ ကိုအေးဆွေကြောင့် နားပြန်ကောင်းလာလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ဒီလိုဆို ကိုဆွေအတွက် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးလား”

“လုံးဝမရှိတော့ပါဘူးရှင်”

ကဲ... ကြည့်တော့ဗျာတို့ ထိုကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ရွှေမန်းသူ၏ မေတ္တာရိပ်မြို့ ခိုလှုံသင့်ပါလျက် မခိုလှုံခဲ့ကြောင်းကို အစဦးကတည်းကပင် ဘော်ပြခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိကြောင်းကို သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော်သည် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကာ...

“ပေါ်အူးရေ...”

“ဆရာ...”

“ဟာ... မင်းက ငါတို့အနီးကလေး ကပ်နေတာကိုးကွ”

“ဆရာ မစွဲပုံပေါ်တာနဲ့ ကျွန်တော် ဆေးဝေးမသွားတော့ဘူး ဆရာ”

“ဒါဖြင့် မင်း တို့ပြောတာ အကျန်ကြားပြီပေါ့”

“တစ်လုံးမကျန်ကြားပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဖြင့် တို့များ နက်ဖြန်မနက် ရထားနဲ့ ပြန်မှ ထင်ပါရဲ့

ကွာ”

“အောက်တော့(ဖိ)ကွက်ရှင်ပါပဲ ဆရာ”

* * *

ချစ်ကြောင်းကုန်စင်

သော်တာဆွေ

သင်သည် စာရေးဆရာမတို့ကို စာကိုကြိုက်ရုံမက လူကိုပါ သဘောကျ၍ ဂေါ်မိပါသလား။ ဤဝတ္ထုတွင် စာရေးဆရာမလင်ဖြစ် ရလျှင် မည်သို့ကြိုရမည်ကို ဖော်ပြထားသည်။

ကျွန်တော်သည် တပင်တပန်း ကြီးစားရေးသားခဲ့ရသော ဆောင်းပါးကြီးကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် များစွာပင် စိတ် လက် ပေါ့ပါးသွားကာ မောင်တိန်ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်ပြီး ကျောပြင် ကော့၍ အပျင်းဆန့်ရင်း နောက်ထပ် ဘာများဖြည့်စွက်ထည့်သွင်းရ သော် ပိုမိုကောင်းမွန်လေမည်နည်းဟု တွေးတောနေစဉ်၊ အခန်းတံခါး ပွင့်သံကြားရပြီးနောက် ပေါ်အူးရောက်လာကာ...

“ဆရာ... ဒေါ်ဒေါ်မြရယ် ဖုန်းနဲ့စကားပြောနေတယ် ဆရာ”
“အိုး”

ကျွန်တော်က ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်ရင်း ဘာကိစ္စများတဲ့လဲ ဟူသော အမူအရာကို ပြလိုက်ပါသည်။

“သူ ဆရာ့ကို ရေးခိုင်းထားတဲ့ ဆောင်းပါးပြီးပလားဆိုတာ သိရရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲတဲ့ ဆရာ”

“ဪ”
“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ကို ပြန်တည့်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့... ပေါ်အူး”

“ဆရာ”

“တို့ ယောက်ျားတွေဟာ ဖက်ရှင်ကိစ္စမှာ မိန်းမတွေနဲ့ ရင်ဘောင်တန်း လိုက်နိုင်အောင် သူတို့လို ခုံမြင့်ဖိနပ်စီးရင် ကောင်းမလား မကောင်းဘူးလားဟေ့”

“မကောင်းဘူး ဆရာ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် အန်တီမြ ရေးခိုင်းတဲ့ ဆောင်းပါးပြီးပြီလို့ ပြောလိုက်ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

“အေး... နောက်ပြီး မင်းပြန်ခဲ့ဦးကွာ၊ ဒီဆောင်းပါးကို မင်း ငါဖတ်ခိုင်းကြည့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ပေါ်အူးထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်ပါသည်။

“အေး... ဟေ့... ဘာတဲ့လဲ”

ဖုန်းချသံကြားပြီးနောက် ပေါ်အူးပြန်ရောက်လာလျှင် ကျွန်တော်က မီးခိုးငွေ့ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း မေးလိုက်သည်တွင် ပေါ်အူး ခြေစုံရုပ်ကာ...

“ပြီးရင်... ဆရာ သူ့ဆီကို လက်ဘက်ရည်သောက်လာရင်းနဲ့ ယူခဲ့ပါတဲ့ ဆရာ”

“အေး... ကောင်းပြီ၊ ခြောက်... ဟေ့... ပေါ်အူး၊ မင်း သူထုတ်ဝေတဲ့ ‘တော်လေးဝ’ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖတ်ဖူးလို့လား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးဘူး ဆရာ”

“အေး... ဒါဖြင့် နောက်တစ်ပတ်ထုတ်တဲ့အခါ ဖတ်ပေတော့၊ မင်းဆရာရေးတဲ့ ဟောဒီ ‘ဖက်ရှင်ရင်ဘောင်တန်း’ ဆောင်းပါးကြီး ပါလိမ့်မယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ခြောက်... မင်း အခုပဲ ဖတ်ပြီး ထင်မြင်ချက်ပေးစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်း ငါ့ကိုဆင်ပေးတဲ့ ဖက်ရှင်နည်းတွေလည်း ပါတယ်ကွ”

ဖောင်တိန် လက်ကမြင်းခါစ သူတို့မှာ မိမိတို့ ရေးသည်ကို အခြားသူများအား ဖတ်ချင်မှန်းမသိ၊ မဖတ်ချင်မှန်းမသိ အတင်းဖတ်ခိုင်းပြီး ‘ကောင်းသည်’ ဟူသော ချီးမွမ်းစကားကို ကြားလိုသော ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်က ပေါ်အူးအား မိမိ၏ ခွေးခြစ်သလို လက်ရေးများနှင့် ရေးထားသော ကော်ပီတို့ကို ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။ ပေါ်အူး ခရားမှာ ဆရာတပည့်ချင်းဖြစ်နေ၍ သူ့စိတ်ထဲတွင် မည်သို့နေသည်ကို မသိ။ အပြင်ဟန်ပန်မှုကား အတော်ပင် ဂရုစိုက်သော ဟန်နှင့် ဖတ်နေပါသည်။

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေအား အခြားသူများကို မဖော်ပြမီ ကျွန်တော်အန်တီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ... ကျွန်တော်၏ ဦးရီးတော်ဦးချစ်ဖုန်း၏ ‘တစ်ဦးတည်းသောဇနီး’ (ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးထဲတွင် ပစ္စည်းကလေး ပြည့်စုံလျှင် မယားပိုယူသူတွေ များ

လွန်းခြင်းကြောင့် ဤနေရာ၌ ကျွန်တော့် ဦးရီးနှင့် အဒေါ်ကို ရှာရှာ ဖွေဖွေ ဂုဏ်ပြုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ဒေါ်မြကြီးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးသူတို့၏ ကျက်စားရာ စာပေနယ်တွင် 'ဒဂုန်မြမြကြီး' ဟူသော ကလောင်အမည်ကို ခံယူရုံသာမက အခြားပတ်ဘလစ်ရှာများက သူ့လက်ရာတို့ကို လက်မခံတော့သောအခါတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် 'တော်လေးဝ' ခေါ် အမျိုးသမီး ဂျာနယ်ကြီးကို ထုတ်၍ သူရေးချင်သည်တို့ကို ရေးကာ ခုနစ်ရက်တစ်ပတ် (သို့မဟုတ်) နှစ်ပတ်တစ်ခါ (ဝါ) တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ် မှန်မှန်ကြီး ထုတ်ချင်သလို ထုတ်နေလျက် ကျွန်တော့် ဦးကြီး၏ အမွေရလိုက်သော ပစ္စည်းတို့ကို အလီလီ သုံးဖြုန်းနေသူဖြစ်၍ ပုံနှိပ်တိုက်ရှင်နှင့် စက္ကူမင်ရောင်းသော ကုလားတို့က 'ဘေးအမျိုးမျိုးမှ ကင်းလွတ်ပါစေ' ဟူသော ဆုမွန်တောင်းခြင်းကို ခံရသူဖြစ်ပါသည်။ (ကြွေးတွေရှိနေလို့)

သူ့ဂျာနယ်မှာ အမျိုးသမီးများအတွက် ကိုယ်လက်အင်္ဂါ မလှမနေရ လေ့ကျင့်နည်း၊ ရည်းစားထားနည်း၊ လင်ယူသားမွေးနည်း၊ ကာမသင်တန်း (ဤကဏ္ဍတွင် အထူးသဖြင့် ရွှေမန်းကာမအော်နာ စာရေးဆရာများကိုယ်တိုင် ဝါသနာအလျောက် စေတနာ့ဝန်ထမ်းကူညီရေးသားပေးကြသည်) လင်ချစ်အောင် ပြုနည်း၊ ပိုက်ဆံရှိလျှင် ဟင်းကောင်းချက်နည်း၊ အဝတ်အစားအမောက်အတက်ဖက်ရှင်ထွင်နည်း၊ အစရှိသဖြင့် ဘာသာပြန်များနှင့် စိတ်ကူးပေါက်သမျှတို့ကို ကောက်လဲမပြည့်မခြင်း ထည့်သွင်းရေးသားနေသည်ဖြစ်၍ ဤဂျာနယ်ကို အမြဲတစေ တစ်ကျပ် တစ်ကျပ်ပေး၍ ဝယ်ယူဖတ်

သူ့ အမျိုးသမီးများသည် မကြာမီပင် နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ အမရာ ကိန္နရီ၊ မဒွီ၊ သမ္ဘူလ တည်းဟူသော ဘုရားလောင်းကတော် နှစ်စုံတို့၏ ဂုဏ်အင်္ဂါအပေါင်းနှင့် လူသိနတ်ကြား ပြည့်စုံသွားရမည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် 'တော်လေးဝ' ဟူသော အမည်ကို မှည့်ခေါ်ထားသည်ဟု ကျွန်တော့် အဒေါ်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီး ပြောကြားလေ့ရှိပါ၏။

အထူးသဖြင့် သူ့ဂျာနယ် တစ်နေရာတွင် ယောကျ်ားပျိုကလေးများနှင့် မိန်းမပျိုကလေးတို့၏ အကြောင်းသင့်ရန် အရင်းခံဖြစ်သော ဖက်ရှင်ကိစ္စတွင် မြင်လိုသော ဖက်ရှင်များ၊ ထွင်လိုသော ဖက်ရှင်များကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ရေးသားခွင့်ပြုထားလေရာ တစ်အခါ၌ ကျွန်တော်နှင့် စကားစပ်မိ၍ ကျွန်တော့်အား ဤနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆောင်းပါးတစ်ခုကို ရေးသားခိုင်းသဖြင့် တော်လည်း ထင်သမျှ မြင်သမျှ ကြိုးစားပန်းစား ရေးလိုက်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဆောင်းပါး၏ အမည်မှာ "ဖက်ရှင် ရင်ဘောင်တန်း" ဖြစ်၍ မိန်းမများသည် ယောကျ်ားတို့နှင့် ရင်ဘောင်တန်းလိုက်မည်ဟူသော စကားဖြင့် ယောကျ်ားထုကို ချီးကျူးထားဘိသကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ ယောကျ်ားများကလည်း ဖက်ရှင်ကိစ္စ မိန်းမများနှင့် ရင်ဘောင်တန်းလိုက်ခြင်း၊ တုပခြင်း၊ နည်းခိုးခြင်းဖြင့် မိန်းမထုကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သင့်သည်ဟု အစချီလျက် ယခုခေတ် မိန်းမတို့၏ ထွင်သမျှ ဆင်သမျှ ဖက်ရှင်တို့ကို ကျွန်တော်တို့

ယောက်ျားကလေးများက နှစ်သက်သဘောကျရုံသာမက တတ်နိုင်သမျှ တပသင့်သည်အတိုင်း ယခုကာလခေတ်မီသော အချို့ ယောက်ျားကလေးများ အမောက်ထောင်နေကြခြင်း၊ မသိမသာ နှုတ်ခမ်းနီကလေးဆိုးခြင်း၊ ရည်းစားဆီကလိုလို နှမထံကလိုလိုနှင့် လက်သည်းတစ်ခုတစ်လေ ဆေးဆိုးခြင်းတို့မှာ များစွာပင် လျော်ကန် သင့်မြတ်လှပါကြောင်း အစရှိသည်ပြင်၊ တကယ်ပင် နည်းလမ်းကျန် မှန်ကန်စွာ ရေးသားထားပေရာ မိန်းကလေးများနှင့် အမောက်ထောင်ယောက်ျား လမ်းသူရဲကလေးတို့ များစွာပင် သဘောကျကြလိမ့်မည်ဟု အောက်ဓမ္မမိပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ စာရေးဆရာ ဒဂုံမြဲမြဲကြီးနှင့် တူဝရိုးတော်ရည် ရှေးဆရာ သွေး ပင်ပါလေသလား မသိ၊ များစွာပင် စိတ်ကူးလျက် ဤဆောင်းပါးကို အဆုံးသတ်ပြီးမှပင် ယောက်ျားလေးများသည် မိန်းမပျိုကလေးများကဲ့သို့ အမောက်ထောင်ရုံသာမက ခုံမြင့်ဖိနပ်ကွဲပါ စီးသင့်သည်ဟု ဖြည့်စွက်ရေးသားမည်ကြံပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် မိတ်ဆွေသိသည်အတိုင်းပင် ပေါ်အူ့တို့ တိုင်ပင်လိုက်မိ၍ သူက ဖျက်သောကြောင့်သာ ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ရပါသည်။

ပေါ်အူ့မှာ စိတ်ကူးဉာဏ်ဘက်တွင် ခေသူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဘုရင် မိန်းမအများဆုံး ယူနိုင်သူ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ အဘိုးတော်သည် “ဘိုးတော်ဘုရား” သည် အမတ်ကြီး ဦးပေါ်အူ့ထံမှ အကြံဉာဏ်ကောင်းများ ရသကဲ့သို့ ကျွန်တော်

လည်း ပေါ်အူ့ထံမှ ရပါသည်။ (ပေါ်အူ့၏ နာမည်ရင်းမှာ ပေါ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဘိုးတော်ဘုရား မဟုတ်သဖြင့် သူ့နာမည်ကို ပေါ်အူ့ဟု ပြောင်းထားရခြင်းဖြစ်သည်ကို ဤအခါပါနှင့် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေအား နှစ်ကြိမ်မြောက်ပြောခြင်းဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။)

ယခုလည်း ပေါ်အူ့သည် ကျွန်တော်၏ ဆောင်းပါးကို တျကျနန ဘတ်နေပြီဖြစ်၍ သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပေးပါလိမ့်မည်။ ပေါ်အူ့က ဤသို့ ဂရုတစိုက် ဘတ်နေစဉ်အခါ၌မူ အဘယ်ကြောင့်မသိ ကျွန်တော်သည် ပေါ်အူ့အား ပိုမို ခင်မင်စိတ်ပေါ်လျက် သူ့ကို ခြင်ကိုက်မှာ သူ့မျက်နှာ ယင်နားမှာ ကိုပင် စိုးရိမ်နေမိကာ အသံကပ်ပင် ပြင်းပြင်းမရွှံ့သလို သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေမိပါသည်။

ပေါ်အူ့သည် ဆောင်းပါးကို ဘတ်၍ ပြီးသွားသောအခါ၌ သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ချလိုက်ကာ ကျွန်တော့် ခေါင်းကိုကြည့်၍ ပြုံးစေ့စေ့ကြီး လုပ်နေသဖြင့် ချီးမွမ်းစကားကို မြှော်လင့်နေသော ကျွန်တော်မှာ အတော်ပင် အောင့်သက်သက်ကြီး ဖြစ်သွားလျက်

“ဟေ... ပေါ်အူ့ မင့်ဟာက ငါ့ကြည့်ပြီး ဘာပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေတာလဲကွ”

“ဆရာစာကို ဖတ်ပြီး ဆရာခေါင်းက အမောက်ကို သဘောကျလို့ပါ ဆရာ”

ကျွန်တော်မှာ မိမိ ဆောင်းပါးတွင် ရေးသားထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း လမ်းသူရဲ အမောက်ထောင်ထားသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ဟေး... ငါက ငါလုပ်တဲ့အတိုင်း ငါရေးပြီး၊ ငါရေးတဲ့အတိုင်း ငါလုပ်တာကွ၊ တချို့စာရေးဆရာတွေလို အရေးတခြား အလုပ်တခြား မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒါကို မင်း ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ”

ပေါ်အူးသည် မျက်ထားကို အတည်ပြောင်းပစ်လိုက်ကာ...

“ကျွန်တော် ယူဆချက်အတိုင်း အတည်အလင်း ပြောရ မယ်ဆိုရင်တော့...”

“အေး... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြောကွ”

“ကျွန်တော် ဒီလိုယောက်ျားကလေးတွေ အမောက်ထောင်တာ ကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး ဆရာ”

ကျွန်တော်သည် အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားကာ...

“အေး... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်ရတာလဲကွ၊ အခုခေတ် က အမောက်ခေတ်၊ သူမောက် ငါမောက် မောက်နေကြတာကို”

ပေါ်အူးသည် လက်နှောက်ပစ်၍ ကိုယ်ဟန်ပြင်လိုက်ကာ...

“သူမောက် ငါမောက် မောက်ကြတယ်ဆိုတာမှာ မိန်းကလေး တွေ မောက်တာကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောလိုပါဘူးဆရာ၊ သူတို့အဖို့ မှာ ဝိုပြီး လှလာတာအမှန်ပါပဲ”

“အေး... တို့ ယောက်ျားတွေကော မလှဘူးလားကွ”

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ဖြတ်၍မေးလိုက်ရာ... ပေါ်အူးမှာ အဖြေရကြပ်သလို ဖြစ်နေပြီးမှ...

“ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေ မျက်မြင်ပြောရရင်တော့” ဟု ဆိုကာ စကားပြတ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က သွက်လက်စွာပင်...

“အေး... ကြည့်မကောင်းဘူးလို့ ဆိုချင်တာပေါ့ကွာ၊ ဟုတ် တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါမေ့ကွာ... ဒီကိစ္စမှာ တို့ယောက်ျားချင်း ကြည့်ကောင်းဖို့ မကောင်းဖို့လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မိန်းကလေးတွေ နှစ်သက်တဲ့ အမောက်ကို သူတို့လိုလိုက်တုခြင်းအားဖြင့် သူတို့က ကြိုက်အောင် လို့ တို့က အပင်ပန်းခံပြီး စတိုင်လုပ်ရတာကွ၊ နို့ပြီး တို့ကိုယ်လဲ တို့ဝိုပြီး ကြည့်ကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်ကွ”

“ကိုယ့်... ကိုယ်... ကို... ကြည့်ကောင်းတယ်လို့ ထင်တာ

မထင်တာတော့ ကျွန်တော် မပြောလိုပါဘူးဆရာ၊ သို့သော်လဲ မိန်း ကလေး၊ လေးတွေ နှစ်သက်တဲ့ မိန်းမအမူအရာ အပြုအပြင်ကို ယောက်ျားက လိုက်တုခြင်းအားဖြင့် မိန်းမက သဘောကျလိုက်မယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ချင်ပါတယ် ဆရာ... ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မိန်းမနဲ့-ယောက်ျား တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်ကြတာမှာ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် မတူညီမှုတည်းဟူသော ခြားနားချက်က အရင်းခံပြီး ဂဟေဆက်ကြတာပါ ဆရာ၊ ဥပမာဆိုရင် မိန်းကလေးက ကန့်ကရ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနဲ့ လေယူရာတိုမီး စတိုင်မျိုးလုပ်တဲ့အခါမှာ ယောက်ျားက သန့်မာဖြတ် လတ်တဲ့ အမူ အရာမျိုးကိုလုပ်မှ မိန်းကလေးက နှစ်သက်တတ်ပါတယ် ဆရာ၊ မိန်းကလေးတွေဟာ ယောက်ျားတွေက သူတို့ကို လိုက်တုတာ မကြိုက်ဘူးဆိုတာမှာ မိန်းမရာတွေကို သူတို့စက်ဆုပ်ပုံ ထောက်ပြီး

သိနိုင်ပါတယ်ဆရာ၊ အမှန်ကတော့ မိန်းမဟာ မမ၊ယယနဲ့ ယောက်ျား ဆိုရင် ကျားကျား၊ယားယားရှိမှ ကောင်းပါတယ် ဆရာ”

“အေး ပေါ်အူး... မင်းပြောတာကို မဟုတ်ဘူးလို့ ငါမဆိုချင် ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တို့က အမောက်ထောင်တာနဲ့ ကျားကျားယားယား မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ယောက်ျားတွေ အမောက်ထောင်မှာ တို့ဗမာနဲ့ တရုတ်ကပြားတွေသာမဟုတ်၊ ကမ္ဘာ ကျော် အမေရိကန်နဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေပါ ထောင်နေကြတာကို အနောက်နိုင်ငံ ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲမှာ တွေ့နိုင်တယ်ကွ၊ ရှင်းရှင်းပြော ရရင် တို့လဲဘဲ အဲဒီ အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင် ဇာတ်လိုက်ကြီးတွေကို တူပြီး ထောင်တာကွ”

ကျွန်တော်သည် မိန်းမတွေ နှစ်သက်အောင် သူတို့ကို တူပြီး ထောင်သည်ဟုဆိုရာမှ ပေါ်အူးမပြောနိုင်အောင် အနောက်နိုင်ငံ ဇာတ် လိုက်တွေကို တူပြီး ထောင်သည်ဟု စကားကြောင်း ပြောင်းပစ်လိုက် ပါသည်။ သို့သော် ပေါ်အူးမှာ အင်္ဂလိပ်ဇာတ်ကားများနှင့် အင်္ဂလိပ် ရုပ်ရှင်များကို သေချာစွာ စေ့ငုထားသူဖြစ်၍၊ ပြန်လှန်ချေပရန် အကြောင်းပြနိုင်သူဖြစ်ပါသည်။

“ဒီကိစ္စမှာတော့ ဆရာ... တုတယ်ဆိုပေမဲ့ ပင်ကိုယ်ရုပ်ဇာတ် ခံချင်းက လိုပါသေးတယ်ဆရာ၊ သူတို့အနောက်နိုင်ငံသားတွေမှာ ဆိုရင်... ဒေါင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေ မေးရိုးခိုင်ခိုင်ကြီးတွေနဲ့ ဆံပင်တို ထောင်လိုက်တော့... အထက်အောက် မျှပြီး ကြည့်ကောင်းပါတယ် ဆရာ၊ နို့ပြီး သူတို့လူမျိုး ဆံပင်တွေမှာလဲ အများအားဖြင့် တမင်

သက်သက် အတင်းအကြပ် ထောင်ရတယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆံပင် မာတဲ့ ကောက်တဲ့ လူမျိုးတွေကို နုဂိုရိုကိုက ခပ်မောက်မောက်နေ တာပါ ဆရာ၊ အဲဒါကိုတူပြီး ကျွန်တော်တို့ အရှေ့နိုင်ငံ ဂျပန်ဆံပင် ပျော့ပျော့ လူတွေက အတင်း ကော့စမတစ်တိုက်၊ တချို့က ဆံပင်ပြင် တဲ့ဆိုင် သွားပြီးတော့ ဓာတ်နဲ့ ညှပ်နဲ့ တမင်ကောက်အောင်-မောက် အောင် လုပ်လိုက်တော့ မျက်နှာကလေးတွေ ခွက်ခွက်၊ မေးရိုး ကလေးတွေ စုတ်ချွန်းချွန်းနဲ့ အင်မတန် အကြည့်ရဆိုးပါတယ် ဆရာ၊ ဒီကိစ္စမှာ ယောက်ျားတွေ သာမဟုတ်ပါဘူး၊ တချို့ မျက်နှာ ကလေး ငယ်ငယ် မေးတိုတို (သို့မဟုတ်) ဂုတ်တိုတိုနဲ့ မိန်းမတွေ အမောက်ကြီးတွေ အဆမတန် ထောင်ထားတာဟာလဲ အတော်ဘဲ ကြည့်မကောင်း ရှုမကောင်းဖြစ်ပါတယ် ဆရာ၊ အမှန်ကတော့ဆရာ... ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဖြစ်ဖြစ် မတူရဘူး မထောင်ရဘူး မဆိုပါ ဘူး၊ ကိုယ့်အင်္ဂါရုပ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့လိုက်အောင် ပြုပြင်နိုင်ရင် ကောင်းတာ ပါပဲဆရာ”

“ကဲကွာ... ဒါဖြင့် ပေါ်အူးအရှည်တွေ ရှောက်ပြောမနေနဲ့ ငါ မျက်နှာနဲ့ အခု ငါ့အမောက်နဲ့ ကြည့်ကောင်းလား မကောင်းဘူးလား ပြောစမ်းကွာ”

“ကြည့်မကောင်းပါဘူး ဆိုတာထက် မသင့်တော်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော်ပြောချင်တယ် ဆရာ”

ပေါ်အူးက တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ပြောလိုက်ရာ ကျွန် တော်မှာ ကျွန်တော်ထိပ်က အမောက်ကလေးကို လက်ဖြင့် စမ်းရင်း အတော်ပင် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားလျက်-

“အေး... ဒါကတော့ မင့်အထင်အမြင် မင်းပြောတာကိုးကွ၊ ငါပိုးနေတဲ့ မင့်ဆရာကတော်လောင်း ကြည်ကြည်ထွေးရဲ့သဘောကို မင်း ပြောနိုင်တာ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ဪ... ဒါထက် ပေါ်အူး ရေး... မင်းပွပေါက်တစ်ခုရှိထယ်ကွ”

ကျွန်တော်မှာ အကြောင်းမဲ့သက်သက် လွယ်ကူစွာနှင့် ကျွန်တော် နှစ်သက်နေသော ခေါင်းက အမောက်ကို ရုတ်တရက် မချိုးနှိမ်လိုသဖြင့် ပေါ်အူးနှင့် အမောက်ကိစ္စ ပြတ်သွားရန် စကားကြောင်း လွှဲပြောင်းပစ်လိုက်ပါသည်။ ပေါ်အူးကလည်း အလိုက်သိစွာပင်...

“ဘာတုန်းဆရာ”

“မင်း ငါ့သူငယ်ချင်း တင်မောင်ရင်ရဲ့ မိန်းမ မကျင်ရီကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“စာရေးဆရာမ ‘ကျင်စာရီ’ မဟုတ်လား၊ သိသားပဲဆရာ”

“အေး... သူက ငါနဲ့ ဗဟိုနေ့ကတွေ့လို့ သူ့ခြံဖို့ ဥယျာဉ်စိုက်တစ်ယောက်လောက် ရှာပေးဖို့ မင့်ကို ပြောခိုင်းတယ်ကွ”

“ဘယ်လို ဥယျာဉ်စိုက်လဲ ဆရာ”

“အိုကွာ... ဘူးပင်တို့ ခရမ်းပင်တို့၊ ဂေါ်ဖီတို့၊ ဆလပ်တို့ စိုက်တတ်တဲ့ လူကွာ၊ သူက စာရေးဆရာမပီပီ သူတို့ခြံထဲမှာ စားသောက်စရာ အသီးအရွက်ကလေးတွေ စိုက်၊ ရှုခင်းကြည့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အသီးအရွက်တွေ စားပြီး ဝတ္ထုတွေ ရေးမလို့တဲ့ကွ”

“ဪ... ဟိုဆရာ ဒေါ်ဒေါ်မြတို့အိမ်က ခင်ကြီးလို အသီးအပင် စိုက်ဖို့ဆိုပါတော့”

“အေး... ဟုတ်တယ် သူ့လဲ အန်တီမြတို့ခြံ မြင်တာနဲ့ စာရေး ဆရာမချင်း သဘောတွေ သွားထင်ပါရဲ့ကွာ၊ အဲဒါ မင်း သူသဘောကျနိုင်တဲ့ ဥယျာဉ်စိုက်ကို ရှာပေးနိုင်ရင် မင့်ကို ဘောက်ဆူးကောင်းကောင်းပေးမယ်တဲ့”

“ယောက်ျားလား... မိန်းမလား ဆရာ”

“အေး... အဲဒါ ငါမမေးလိုက်မိဘူးကွာ”

“မေးလိုက်ပါဦး ဆရာ၊ ကျွန်တော်ရှာပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဆရာ အန်တီမြတို့အိမ်က ခင်ကြီးလဲ ကျွန်တော်ခေါ်ပေးတာပဲ”

“အေး... ကောင်းပြီ... ငါမေးခဲ့မယ်၊ ဪ... ဒါထက် ပေါ်အူးရေး နေ့လယ်စာ ကော်ဖီ ငါ အိမ်မှာ မသောက်ဘူးကွာ၊ ဟောဒီကော်ဖီ ပိုရအောင် သွားရင်းနဲ့ ‘အန်တီမြဆီမှာပဲ သောက်မယ်၊ ငါ အပြင်ထွက်ဖို့ နေ့လယ် အဝတ်အစား ပြင်ပေးကွာ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

“ဟဲ့လို... ကိုအေးဆွေ”

“ဟလို... ဟလို... မကျင်ရီ”

ကျွန်တော်သည် ၃၉ လမ်းရှိ အန်တီမြ၏ တော်လေးဝ ဂျာနယ်တိုက်သို့ ရောက်၍ လှေကားတက်မည်အပြုတွင် အပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း တင်မောင်ရင်၏ မိန်းမ မကျင်ရီနှင့် တွေ့၍ နှုတ်ဆက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အပျိုရည်များစွာ ကျန်သေးသော မကျင်ရီသည် သူ၏ နီ
ထွေးသော နှုတ်ခမ်းတို့ကို ဖြေ၍ပြုံးလိုက်ကာ...

“ဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ကုလားစုရပ်ကွက်ထဲများ မလာ
စဘူး ဘာကိစ္စထူးများ ရှိလို့လဲ ကိုအေးဆွေ”

ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှ ဆောင်းပါး စာရွက်လိတ်ကို
မြှောက်ပြကာ...

“အန်တီမြက အာတီကယ်လ်လေး တစ်ခု ရေးခိုင်းတာနဲ့ ဗျာ
ကြီးကြီးစားစား ရေးပြီး ယူခဲ့ရတယ်။ စာရေးရတာများ တယ်ပြီး
မသက်သာလှဘူးဗျနော်”

ကျွန်တော်သည် မကျင်ရီမှာ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာမ
‘ကျင်စာရီ’ဖြစ်၍ စာရေးရခြင်းမှာ မလွယ်ကူကြောင်း သူ့ကို ချီး
ကျူးသောအနေဖြင့် ပြောလိုက်ရာ စာရေးဆရာမ ကျင်စာရီသည်
သွားတက်ကလေးများပေါ်အောင် မရယ့်တရယ်ကလေး ပြုံးပြီး...

“ကိုအေးဆွေ အဖို့မှာတော့ ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ အရီတို့ အဖို့
မှာတော့ တယ်ပြီး မခက်လှပါဘူး... ဟဲ ဟဲ ဟဲ” လုပ်လိုက်သဖြင့်
ကျွန်တော်မှာ အတော်ကလေး အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပါသည်။
စင်စစ် အမှန်မှာ သူတို့လို စာရေးဆရာများသည် ပတ်ဘလစ်ရှာ
(သူတို့ဝတ္ထုကို ဝယ်မည့်သူ)ထံတွင် မည်မျှ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကြီးစား
ပမ်းစား ရေးရကြောင်း ဈေးကောင်းကောင်းရအောင် ပြောတတ်၍
ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ အပြင်လူနှင့် တွေ့လျှင်မူ သမံကာရံကာ လွန်
စွာ လွယ်ကူလှသကဲ့သို့ သူတို့ ဝတ္ထုဖတ်သူများပင် လူပေါများ

ဖြစ်အောင် ပြောတတ်ကြသည်ကို သတိမမူမိလေတကား။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်သည် စကားကို ပြန်မဆက်တော့ဘဲ...

“ဪ...” မကျင်ရီ ဥယျာဉ်စိုက် တစ်ယောက်လောက် လို
ချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပေါ်အူးကို ပြောခဲ့ပြီး သူက ယောက်ျားလား
မိန်းမလားဆိုတာ မေးခိုင်းလိုက်တယ် မကျင်ရီ”

အို... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအေးဆွေ။ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊
မိန်းမဖြစ်ဖြစ် အစိုက်အပျိုးကောင်းရင်ပြီးတာပါပဲ။ မြန်မြန်သာရ
အောင် ရှာခိုင်းပါ။ အခုနယ် ကိုအေးဆွေလဲ သိတဲ့အတိုင်းဘဲ။ နယ်
နဲ့ အဆက်အသွယ်မကောင်းတော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် လတ်လတ်
ဆတ်ဆတ်ကို မစားရဘူး။ အရီသဘောကတော့လေ ကိုယ့်ခြံကလေး
နဲ့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အသီးအပင်ကလေးတွေစိုက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး
စားနေချင်တာပဲ။ အရီတို့ ထမင်းချက်ကဖြင့် ရန်ကုန်မှာ အကောင်း
ဆုံးပေါ့။ အို... ဒါကို ကိုအေးဆွေသိမှာမဟုတ်သေးပါဘူး။ ဪ...
ဟန်ကျပြီး ဟန်ကျပြီး အဆင်သင့်ပဲ။ နက်ဖြန်ခါညနေ ကိုအေးဆွေ
အားတယ်မဟုတ်လား။ အို... ကိုအေးဆွေမှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိပဲပဲ
အားမှာပေါ့ ညစာထမင်းစားရအောင် အရီတို့အိမ်ကို လာခဲ့နော်။
ကိုအေးဆွေရဲ့ အန်တီမြရော ပြီးတော့ ဦးကြီးအစားပုတ် ဗိုက်ရွဲ
ဦးချစ်ဖုန်းကြီးရော၊ အခုပဲဖိတ်ခဲ့တယ်။ ဟန်ကျလိုက်တာရှင် ကိုအေး
ဆွေတို့ တူဝရီးတွေ စုံစုံလင်လင်ကို အရီတို့ ထမင်းချက်လက်သစ်
‘တိုနီ’ရဲ့ ဒင်နာပေးရဦးမယ် လာခဲ့နော်။ ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်
မဟုတ်လား ကိုအေးဆွေ...”

လျာရှည်ရှည်နှင့် စကားများသော စာရေးဆရာမပီပီ ဥယျာဉ်စိုက်မှ ထမင်းစားပွဲအထိ သူ့ဟာသူ မေးပြောပြော၍ ဖိတ်ခေါ်လေရာ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဤကဲ့သို့ ကိစ္စမျိုးတွင် ငြင်းဆိုရန် ဝါသနာမရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တင်မောင်ရင်ကိုလည်း သူနှင့် ပြားခါမှ အတွေ့အကြုံနည်းပါးနေသောကြောင့်...

“လာခဲ့မယ်၊ မကျင်ရီ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တင်မောင်ရင်ကော ရှိရဲ့မဟုတ်လား”

“အို... ရှင့်သူငယ်ချင်း မရှိလို့ ဘယ်ကို သွားရမလဲရှင့်... ရှင့်လူ့ အခု ကျွန်မလက်ထဲရောက်မှ ပြားပြားဝပ်နေပြီ၊ အရင်ကလို ဘယ်မှ အလဟဿ မလယ်မပတ်ရတော့ဘူး၊ ကျွန်မက သူ့ကို စည်းစနစ်တကျ ဆုံးမဩဝါဒ ပေးထားတာ၊ ရှင့်လူဦးကျိုးနေပြီ ရှင့်ရဲ့ ဟုတ်တယ် ကိုအေးဆွေ၊ ကိုတင်မောင်ရင်ရယ် အရီနဲ့ ရတာဟာ သူ့အဖို့ သိပ်ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းတာပဲ၊ အရီက သူ့ကို လင်အရာသာမက ဘူး တူကလေးလို့၊ မောင်ကလေးလို့၊ သားကလေးလို့ အမျိုးမျိုးထားပြီး အစစအရာရာ ပြုံးပြုံးပြင်ပြင်နဲ့ချစ်ခင် ယုယပေးတာ၊ ရှင့်လူ သိပ်ကြည့်နူးနေတာပဲ၊ နို့ပြီး အရီကို ကြောက်လဲကြောက်၊ ရီလဲရီ သေတယ်ရှင့်၊ အရီကလဲ သူ့ကို ကြောက်အောင် ရိုသေအောင် လုပ်ထားတာပဲ... ဟုတ်တယ်လေ၊ နှုတ်လို့လူလဲ အရီတို့လို ပြုပြင်တတ် တဲ့လူနဲ့မှ ဟန်ကျသွားတာပဲ၊ ဪ... ဪ... ကိုအေးဆွေ တစ်ယောက်လဲပဲ ကိုကိုရင်လိုလူပဲ၊ အရီနဲ့တူတဲ့ အရီ သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဦးမှပဲ၊ အဲ... အဲ... သူ့ဆီကိုလဲ

ကိုအေးဆွေက မေတ္တာစာတွေ ပေးထားတာနဲ့ အဆင်သင့်ပဲ၊ အရီက လှော်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဟဲ... ဟဲ... သွားမယ်နော်၊ နက်ဖြန်ညနေ လာခဲ့နော် ဆက်ဆက်”

သူ့ဘာသာသူ လေတကြောတည်းနှင့် တောက်ရှောက်ပြောပြီး ကျွန်တော့် စကားမေးကိုမျှ မစောင့်တော့ဘဲ သူ့ထီးအရိုးတိုကလေးကို လှုပ်ရမ်း၍ ထွက်သွားလေရာ ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော်စာပေးထားသော သူ့ သူငယ်ချင်းစာရေး ဆရာမမည်သူဖြစ်သည်ကို မေးချင်ပါလျက် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။ အမှန်မှာ စွဲလို့စွဲငြားနှင့် ကျွန်တော် စာပေးထားသော မိန်းကလေးတွေ ၄-၅ ယောက်မျှရှိပေရာ ၎င်းတို့အထဲတွင် သူ့ သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာမ ပါဝင်နေသည်ကို ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါ။ အကယ်တန္တိ ကျွန်တော် သိရှိခဲ့ပါသော် စာရေးဆရာမနှင့် လင်မယားတော်ရခြင်းသည် များစွာပင် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလှကြောင်းကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တင်မောင်ရင်၏ ပြောစကားဖြင့် အော့ကြောလန်နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ထိုကလေးမထံမှ မေတ္တာစာတို့ကို ပြန်လည်ရုတ်သိမ်းမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူ မကျင်ရီခေါ် စာရေးဆရာမ ‘ကျင်စာရီ’၏ စိတ်မြန် ကိုယ်မြန် အကုန်လုံး မြန်ဆန်မှုကြောင့် ကျွန်တော်မှာ မိမိစာပေးထားမိသူ စာရေးဆရာမမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကိုမျှ မေးခွန်းမရလိုက်ပါ။ နောက်မှပင် ခုံစမ်းမေးမြန်း၍ အလျင်အမြန် ပြန်လည် ရုတ်သိမ်းမှပဲဟု စိတ်ကူးကာ အပေါ်ထပ်အန်တီမြဆီသို့ တက်ခဲ့ပါတော့သည်။

“ဟဲ့လို မောင်ဆွေ”

“ဟဲ့လို အန်တီ”

“မင်း အာတီကယ်လ် ပြီးခဲ့ပလားကွယ့်”

“ပြီးခဲ့ပြီ... အန်တီ”

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်သို့ ထိုင်လိုက်ရင်း လက်ထဲမှ စက္ကူလိပ်ကို အန်တီ၏ ရှေ့သို့ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။

အန်တီမြဲသည် ကျွန်တော်စာရွက်တို့ကိုဖြန့်ကာ ကိုယ်တိုင်လာ ပေးသော စာမူကို လက်ခံရသော အယ်ဒီတာတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တကယ်ပင် ဂရုစိုက်ဟန်ဖြင့် (အမှန်မှာ သမကာရုံကာမျှသာ) ကြည့် လျက်...

“ဘယ်နှယ် မင့်ဆောင်းပါးအတော် ကောင်းရဲ့လားကွဲ့” ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

“ကောင်း မကောင်း အန်တီပဲ ဖတ်ကြည့်လေ၊ ကျွန်တော် တော့ ပေါ်အူးကို ပထမဖတ်ခိုင်းကြည့်ခဲ့ပြီ”

ပေါ်အူးဟူသော အသံကို ကြားလိုက်မှပင် အန်တီမြဲသည် ကျွန်တော့်ကော်ပီကို နောက်မှပင် ကြည့်တော့မည်ဟူသော အမူအရာ ဖြင့် စားပွဲပေါ်ရှိ အခြားစာမူများနှင့် ရောထွေးပစ်လိုက်ကာ ကျွန်တော့် ကို မျက်မှန်အပေါ်မှ မျက်စိကျော်ကြည့်လျက်...

“မင့်အကောင် ပေါ်အူးဟာ လူရှော်ပဲကွဲ့၊ မင်းပြန်သွားတော့ ပြောလိုက်စမ်းကွာ အန်တီမြဲကပြောတယ် မင်းကို လူရှော်လို့”

“အို... ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“ဟိုကွာ ငါ့အိမ်ကို ထမင်းချက်ကောင်းကောင်း တစ်ယောက် လောက် ရှာပေးစမ်းပါဆိုတာ အခု သီတင်းတစ်ပါတ်ကျော်သွားပြီ။ ဘာမျှ စကားပြန်မရသေးဘူး”

“အို... ဟတ်လား... ဟက်လား” ကျွန်တော်သည် လက်ဝါး ချင်းပွတ်၍ ရယ်မိကာ ‘ပေါ်အူးက အိမ်တွေဖို့ အခိုင်းအစေရှာတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်နေပြီကပဲ၊ တင်မောင်ရင်မိန်းမ မကျင်ရုံကလဲ သူ့ကို ဥယျာဉ်စိုက်တစ်ယောက် ရှာပေးခိုင်းနေတယ်၊ အခုပဲ မကျင် ရိနဲ့ ကျွန်တော် လှေကားအတက်မှာ တွေ့လိုက်လို့ အဲဒီကိစ္စ ပြော ပြီး ကျွန်တော့်ကို နက်ဖြန်ညစာစား ဖိတ်သွားတယ်၊ အန်တီနဲ့ ဦးကြီးချစ်လဲ ဖိတ်ဆို”

‘အန်တီမြဲသည် မျက်နှာကြီး ပြည့်အက်အက်နှင့် ရွန်းရွန်းပြပြ ပြုံးကာ...

“အို... ဟတ်လား၊ အေးကွဲ့ သူ့ထမင်းချက်အသစ်ရဲ့ လက်စွမ်းပြရအောင်ဆိုပြီး ဖိတ်သွားတယ်၊ နို့ပြီး သူ့ဝတ္ထုရှည်တစ် ပုဒ်လဲ ၁၅၀၀ နဲ့ ဈေးတည့်သွားတယ်”

“အို... သူ့ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ထောင်ငါးရာဆိုတော့ မများဘူး လား အန်တီ”

အန်တီမြဲသည် အကြံပိုင်သော မျက်နှာကြီးနှင့်...

‘ဘယ်များမလဲ မောင်ဆွေရယ်၊ မင်းမှမသိဘဲ၊ ‘ကျင်စာရီ’ နာမည်နဲ့ အချစ်ဝတ္ထုဆိုရင် စာအုပ် ၅၀၀၀ တော့ အေးအေးကလေး ကုန်တာကွဲ့၊ ၂ကျပ်တန် ငါးထောင်ကုန်ရင် အနည်းဆုံးစရိတ်စက

နှုတ် ၂၀၀၀ တော့ မြတ်တာကွ၊ မင့်နှယ်ကွာ၊ ကိုယ်က ဝတ္ထုအကြွေး
 ဝယ်၊ ပုံနှိပ်ခကို စာအုပ်ရောင်းပြီးမှပေး၊ စာရေးဆရာကို အိတ်ထံ
 ရှိမှ နဲ့နဲ့စီလီပေး၊ ကိုယ့် တော်လေးဝတိုက် ထုတ်ဆိုတဲ့ နာမည်
 ကလေး စိုက်ရရုံပဲ။ အေးအေးကလေး နှစ်ထောင်ကျန်နေတာ
 အိုကောပေါ့ကွ၊ နို့ပြီး အခုသူရေးမဲ့အချစ် ဝတ္ထုကလဲ အခု သူလင်
 ရမှဖြစ်ပျက်တဲ့ ကိုယ်တွေ့တွေကို မူတည်ပြီးရေးမှာကွ၊ ဘယ်
 လောက်များ စာရူးကလေးတွေ ကြိုက်လိုက်ကြဦးမလဲဆိုတာ ချီးမွမ်း
 စာတွေ တစ်ပုံတခေါင်းကြီးလာမှာ မြင်ယောင်သေးတော့ကွာ၊ ငါဖြင့်
 ၅၀၀၀ မဟုတ်ဘူး၊ ၆၀၀၀ ရိုက်ပြီး နှစ်သောင်းရိုက်တယ်တောင်
 ကြော်ငြာမယ် စိတ်ကူးထားတယ်”

ကျွန်တော်မှာ စာဖတ်အလွန်ပျင်းသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မည်သည့်
 စာရေးဆရာ၊ မည်သို့ဆိုသည်ကို မသိသဖြင့်-

“ဟင်... တင်မောင်ရင် မိန်းမက ဒီလောက်ပဲ စာရေးကောင်း
 လို့လား”

“အို... ဘယ်က စာရေးကောင်းတယ်တော့ ဟုတ်မလဲကွာ၊
 ဒီလိုပဲ မဟုတ်က ဟုတ်က အချစ်အလွမ်းတွေ ရေးတော့ စာဖတ်
 ပရိသတ်အချစ်ရူးသမားတွေက ကြိုက်ကြတာပေါ့ကွာ၊ နို့ပြီး ဒီနေ့ထ
 လဲ မိန်းမသာဖြစ်တယ်၊ ခြင်ထောင် ခန်းရေးတဲ့နေရာမှာ ယောက်ျား
 မသားဘူး၊ တစ်တစ်ခွေ ရေးတာကွ အည၊ ဒေတာ၊ အခရာတွေက
 တော့လဲ ပြောစရာမရှိဘူး၊ နားရှက်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို
 ရေးပြတာကွ၊ အဲဒါကိုပဲ လူတွေက ကြိုက်နေကြတော့ တိုင်းပြည်ရဲ့

စာဖတ်ပရိသတ် အဆင့်အတန်းနိမ့် တယ် နိမ့်တယ် ပြောနေကြတာ
 ဒါပေါ့ကွာ။ ငါဖြင့် သူ့လိုရေးနိုင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ရေးချင်စိတ်မရှိဘူး၊
 လက်မရဲပါဘူးကွာ”

ကိုယ်ထက်သာ၍ လူကြိုက်များသည်ကို မနာလိုတတ်သော
 စာရေးဆရာတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အန်တီမြသည် မဲကာရွဲကာဖြင့်
 စာဖတ်ပရိသတ်၏ အပေါ်တွင် အပြစ်ဖို၍ ပြောနေလေရာ၊ ကျွန်တော့်
 မှာ သူတို့ စာရေးဆရာများ၏ ကိစ္စတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသော
 ကြောင့်...

“အင်း... နို့... အန်တီမြ ဂျာနယ်ကော ဟန်ရဲ့လား”

အန်တီမြသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး ဘူးကို ကျွန်
 တော့်ဘက် ထိုးပေးလိုက်ကာ...

“အာ... ဒီဂျာနယ်အလုပ်က ဟန်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊
 အဲဒီလို လုံးချင်းဝတ္ထု လူကြိုက်များတာကလေးတွေ ကြားဖြတ်ထုတ်
 ရမှ ဟန်တာကွ၊ အမှန်မှာ ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းတွေက မြတ်တာမဟုတ်
 ပါဘူး၊ တိုင်းပြည်စာဖတ်ပရိသတ်ရဲ့ ဗဟုသုတ တိုးတက်ရာတိုးတက်
 ကြောင်းသာ လုပ်နေရတာပါ”

ပတ်ဘလစ်ရှာတို့၏ ထုံးစံ လေကြောအတိုင်း တိုင်းပြည်
 အတွက်ဟု ပြောလိုက်ပြန်ပါသည်။

“နို့... ဒါဖြင့် အန်တီမြဂျာနယ်က ရေရှည်သွားနိုင်ပါ့မလား”

“အဲဒါပေါ့ မောင်ဆွေ၊ ထမင်းချက် ကောင်းကောင်း တစ်
 ယောက်လောက် လိုနေတာ”

“အို... အန်တီကလဲ ထမင်းချက်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဂျာနယ် အလုပ်နဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်ပြီလား.. မောင်ဆွေ မင်းက နားမလည်လို့ဘဲ၊ ထမင်း ချက်သမားကောင်းကောင်းသောရမယ်ဆိုရင် အန်တီ ဂျာနယ်အဖို့ ကို နှစ်ချက် အထောက်အပံ့ရမယ်ကွဲ့.”

“ဘယ်လိုနှစ်ချက်လဲ”

“ဒီလိုကွဲ့... ဒီကိစ္စမှာ မင့်ဦးကြီးက ပဓာနပဲ သူ့အကြောင်းလဲ မင်းအသိသားပဲ မောင်ဆွေ၊ မင့်ဦးကြီးက အင်မတန် ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်းကြိုက်တာ တစ်နေ့ ထမင်းစားမကောင်းရင် တစ်နေ့ ညည်းတဲ့လူကွဲ့၊ အဲဒါနဲ့ အခု ခက်နေတာက အိမ်မှာရှိတဲ့ ထမင်း ချက်က ညံ့လေတော့ အန်တီက နေ့တိုင်း လိုက်လိုက်ပြီး စိမ့်နေရတဲ့ အတွက် အချိန် အလဟဿကုန်တယ်၊ တကယ်လို့သာ ထမင်းချက် က စိတ်ချလက်ချ လွှဲထားနိုင်လောက်အောင် တော်မယ်ဆိုရင် ပထမအချက်က အန်တီမှာ မီးဖိုချောင်မှာ ကုန်မဲ့အချိန်ကို ဂျာနယ် ဘက်မှာ သုံးနိုင်တယ်၊ ဒုတိယအချက်က ထမင်းချက်ကကောင်းလို့ မင့်ဦးကြီးဟာ စားသောက်ပြီး မြိန်မယ်ဆိုရင် စိတ်လက်ရွှင်ရွှင်လန်း လန်းနဲ့ စိမ့်တွေ့နေမယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ငါတောင်းတဲ့ငွေကို သူ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ချက်(က်) ဘုတ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်၊ သူ့ အကျင့်လဲ မင်းအသိသားပဲ စားသောက်ကောင်းပြီး နေထိုင်ကောင်း မယ်ဆိုရင် ဘာမှ မနှမြောတတ်ဘူး၊ သူ့တောင်းစားကိုတောင် ငွေ သုံးလေး ဆယ်ပေးချင် ပေးပစ်တာ၊ အေး... စားသောက်မကောင်း

တဲ့ အခါနဲ့ဆုံရင်ဖြင့် သူ ကျောင်းဆောက်လှူဘူးလောက်အောင် အဆွယ်ကောင်းတဲ့ ဘုန်းကြီးကိုတောင် ဝှပြောချင် ပြောမိစိတ်လူကွဲ့”

အန်တီမြပြောသည်အတိုင်းပင် ကျွန်တော်ဦးကြီး ဦးချစ်ဖုံး မှာ အစားအသောက်နှင့် စိတ်နေသဘောထား ဒွန်တွဲနေလျက် အစားကောင်းလည်း အင်မတန်ကြိုက်သူဖြစ်၍ သူ၏ ကြီးမားသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့် နေပုံထိုင်ပုံ အမူအယာကို မြင်ရလျှင် စိတ်ဆွေ ၏ စိတ်ထဲတွင် “ဒီလူကြီးဟာ အိပ်ခြင်း စားခြင်းမှတစ်ပါး စကား မျှပင် ကောင်းစွာ ပြောတတ်ပါလေစ” ဟု အောက်မေ့ရပါလိမ့်မည်။ သူ၏ စိတ်ဓာတ်မှာလည်း စားသောက် ကောင်းလျှင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှင့် အိပ်ရာထဲတွင် ခွေလျောင်းနေတတ်လျက် မကောင်းလျှင်မူကား အနီးအနားရှိ ယင်ကောင်နှင့် အိမ်မြှောင်များကိုပင် နားရပါမည် လား၊ စုတ်ထိုးရပါမည်လားဟု ရန်သူသဖွယ် ဆဲရေးမြည်တွန်၍ နေတတ်ပါသည်။ သူနှင့် လာ၍ တွေ့ဆုံချင်သူများသည် ပထမဦး စွာ သူ ထမင်းစားကောင်းလား၊ မကောင်းလားကို သူ့အိမ်က အစေ ခံတစ်ယောက်ယောက်အား မေးကြည့်ရသေးသည် အထိပင် ဖြစ်ပါ သည်။ အလုပ်အကိုင်ဟူ၍ကား ဘာမျှမလုပ်။ ငုတ်တုတ်ထိုင်စား နိုင်အောင်ပင် အမွေရလိုက်သည်ဖြစ်၍ ပစ္စည်းများ နှင့်နေအောင် ချမ်းသာလျက် အင်္ဂလိပ်များရှိစဉ်က ‘ဆာ’ ဘွဲ့ကိုပင် ဝယ်ယူထား လိုက်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယခုတိုင် ‘ဆာချစ်ဖုံး’ ဟု ကျော်ကြားနေ ပါသည်။ သူနှင့် ရင်းနှီးသူများကား သူ့ကို ‘စားချစ်ဖုံး’ ဟု ခေါ် ကြပါသည်။ သူတို့၌ သားသမီးလည်း မရှိသဖြင့် ကုန်ကျစရာဆို

လျှင် သူ၏ သမုဒ္ဒရောင် ဝမ်းတစ်တောင်အတွက်နှင့် အန်တီမြစ်၏ ဝါသနာ ပြင်းထန်သော စာအုပ်ဂျာနယ်ရှုံးသည်မှတစ်ပါး တစ်ခါတစ်ရံ အားကျမခံ အလှူအတန်းပြုခြင်းမျှသာ ရှိလေသည်။ ယခု စစ်ကိုင်း တောင်ရိုး၌ရှိသော 'ဆိုင်းလင့်ရိပ်သာချောင်' မှာ ဦးကြီး ချစ်ဖုန်း၏ ကောင်းမှုဖြစ်၍၊ ထိုချောင်ထက် တောင်ကုန်းမြင့်အောင် ဆောက်ထားသော 'တိုးတိတ် ဆိတ်ငြိမ်ချောင်' မှာ ဦးကြီးချစ်ဖုန်းနှင့် အားကျမခံ ဆောက်ထားသော ဦးရွှေဗျိုင်းခေါ် ကျွန်တော်အခြားဦးကြီး တစ်ယောက်၏ ကောင်းမှုဖြစ်ပါသည်။ (မကြာမီ-ကျွန်တော် ဦးကြီးဗျိုင်းသည် ဤဝတ္ထုထဲ၌ ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ပါလာပါတော့မည်။)

ကျွန်တော်နှင့် အန်တီမြစ်သည် ဤသို့ ဦးကြီးအကြောင်းနှင့် သူ့ဂျာနယ်အကြောင်းကို ပြောနေစဉ်မှာပင် နေ့လယ်စာ လက်ဘက်ရည်ပွဲ ရောက်လာ၍ နှစ်ယောက်သား စားသောက်ကြကာ အခြားထွေရာလေးပါးစကားတို့ကို ပြောကြပါသေးသည်။ နောက်ပိုင်း၌ တင်မောင်ရင်တို့ လင်မယားအကြောင်း ရောက်သွားပြီး မနက်ဖြန် ကျင်စာရီ ဖိတ်ခေါ်သွားသော ညစာစားပွဲတွင် သူတို့၏ ထမင်းချက် လက်သစ်၏ လက်စွမ်းကို ကြည့်ကြရန်နှင့် အဆုံးသတ်၍ ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

* * *

ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေအား ဤဇာတ်ကွယ်တွင် အရေးပါသောလူများ၏ နာမည် အလုပ်အကိုင်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ

အချို့တို့ကို ဖော်ပြပြီးသော်လည်း အချိန်ကာလနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ နေရာဌာနများ ကျန်ရှိနေပါသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် ရှေးယခင်အခါက ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် တိုက်ခန်းတစ်ခုကို ငှားရမ်း၍ နေခဲ့ရာ ဘင်ဂျီတစ်လုံးဝယ်ပြီး လက်ကမြင်းမိသည်တွင် ဒေါက်တာ သိန်းခဲ (မတော်လိုက်ရသော ယောက္ခမကြီး) နှင့် အိမ်နီးပါးနားတို့၏ ဂျောက်တွန်းမှုကြောင့် တိုက်ရင်ကုလားသူဌေး၏ နှင်ချခြင်းကို ခံရသဖြင့် ဘင်ဂျီဝါသနာကိုလည်း မဖြတ်နိုင်သေး၍ စိတ်ရှိ လက်ရှိ တီးနိုင်ရန် ဝင်းနှင့်၊ ဒြဲနှင့် သီးသီးသန့်သန့် ဖြစ်သော ကမာရွတ်ရှိ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း တိုဝင်းမောင်၏ တိုက်ပုကလေးတစ်လုံးကို ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း မိတ်ဆွေသည် မှတ်မိပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ယခု အင်းယားလမ်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြောင်းကိုမူ မိတ်ဆွေသိရှိလိမ့်ဦးမည် မဟုတ်ပါ။

တင်မောင်ရင်နှင့် မကျင်ရီတို့၏ နေအိမ်မှာလည်း အင်းယားလမ်း၌ပင်ရှိ၍ ထိုအချိန် အင်းစိန်နယ်ဆူပူခါနီးတွင် ကမာရွတ်ပင်လျှင် သမိုင်းကဲ့သို့ စိုးရိမ်စရာဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သူတို့လင်မယား၏ ခေါ်ငင်ချက်ကြောင့်ပင် ဤလမ်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ယခုအိမ်မှာ အင်းယားလမ်း တောင်ဘက်ပိုင်းတွင်ဖြစ်၍ လက်နက်မျိုးစုံနှင့် စစ်သားများ နေ့ညမပြတ် စောင့်နေသော 'ဝန်ကြီးကွာတာ' နှင့်နီးသည့် ဖြစ်သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အချိန်အခါမျိုး၌ နေထိုင်ရန် အတော်ပင်ဟန့်ကျဲလှသည်ဟု ဆိုရချေမည်။

တင်မောင်ရင်တို့အိမ်မှာကား ယူနီဗာစတီ အဖင်းနယူးလမ်းနှင့် အင်းယားလမ်းဆုံအနီးတွင်ရှိ၍ အန်တီမြဲတို့အိမ်မှာ ယူနီဗာစတီ အဖင်းနယူးလမ်းတွင် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးအိမ်မှာ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် သိပ်ပြီး ကွာလွှမ်းလှသည် မဟုတ်ချေ။

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ကျွန်တော်သည် မကျင်ရီ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ညစာစားရန် သူတို့အိမ်သို့ သွားခဲ့ရာ ကျွန်တော့် ဦးကြီး လင်မယားမှာ ရောက်နှင့်နေ၍ အန်တီမြဲနှင့် မကျင်ရီမှာ တစ်နေရာတွင် စကားပြောနေလျက် တင်မောင်ရင်နှင့် ဦးကြီးချစ်မှာ စားပွဲတစ်လုံးတွင် အရက်သောက်နေကြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မကျင်ရီတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး နောက် အရက်စားပွဲ၌ပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော့်ဦးကြီး၏ ဝါဒမှာ ထမင်းမစားမီတွင် အရက်ကို ဝအောင်သောက်တတ်သူဖြစ်၍ စားပြီးနောက်၌မူ အိပ်ရာသာလျှင် သူ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပါသည်။ တင်မောင်ရင်မူကား မကျင်ရီနှင့်ရမ္မ အရက်ကို ကောင်းစွာသောက်တတ်သူ မဟုတ်ပါဘဲလျက် ယခုစု ဦးကြီးနှင့် အဆင်သင့်၍ မကျင်ရီ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အနည်းငယ် သောက်နေရဟန်တူပါသည်။ သို့ရာတွင် တင်မောင်ရင်မှာ ယခုကဲ့သို့ မိတ်ဆွေများအား အရက်နှင့် ဧည့်ခံရာ၌ များစွာပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိသင့်ပါလျက် ပျော်ရွှင်ဟန် လုံးဝမရှိဘဲ မကြာမီပင် ဘေးဆိုးကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရတော့မည်ကဲ့သို့ တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် မျက်နှာပျက်၍ ပျက်၍ သွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။

ဦးကြီးအရက်ဝသောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားကြပါသည်။ မကျင်ရီကြားဝါထားသော သူတို့ ထမင်းချက် တိုန်၏ လက်ရာများမှာ အလွန်တရာ ကောင်းမွန်လှပေရကား ကျွန်တော့် ဦးကြီးအား မိုက်ကား၍ သေမှာပင် စိုးရိမ်ပါကြောင်း အန်တီမြဲက ထမင်းစားရင်း တီးတိုးပြောလိုက်သေး၏။

အားလုံး စားသောက်ပြီးကြသောအခါ၌ ဦးကြီးသည် စည်းစိမ်ယစ်၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မိုန်းနေကာ တင်မောင်ရင်မှာမူ အိမ်ရှင်တို့၏ ဝတ္တရားအတိုင်း ဦးကြီးအနားတွင် ထိုင်နေရသော်လည်း သူ၏ မျက်နှာကား စိတ်မချမ်းသာ အခိုးအငွေ့များ ရိုက်ခတ်လျက် ရှိလေသည်။

ဒဂုံမြဲမြဲကြီးနှင့် ကျင်စာရိတည်းဟူသော စာရေးဆရာမတစ်ဦးကား စာပေနယ်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ မနှစ်သက်သော စာရေးဆရာတို့၏ အတင်းအပျင်းများကို ပြောနေကြလေရာ ကျွန်တော်မှာ မိမိဝါသနာမပါသောစကားကို နားမထောင်လို၍ လည်းကောင်း၊ တင်မောင်ရင်၏ သနားစရာမျက်နှာကို မကြည့်လို၍ လည်းကောင်း ပန်းခြံထဲသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်အပြင်ရောက်၍ ဟိုရှောက် ဒီရှောက်ဖြင့် စီးကရက် တစ်လိပ်မျှမကုန်မီ တင်မောင်ရင်လည်း မိဘအလစ်တွင် ရည်းစားဆီသို့ ထွက်လာရသော မိန်းကလေး၏ အမူအရာမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့် ဆီသို့ ရောက်လာကာ ...

“ဟေ့ ... အေးဆွေ အေးဆွေ” ဟု ဂမူးရှူးထိုးသံဖြင့်
ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သူ၏မသက်မသာမျက်နှာကို လှည့်ကြည့်
ကာ ...

“ဟေ့... ဘာတုန်းကွ... မင်းဟာက၊ ကြောင်လိုက်ခံရတဲ့
ခွေးလို၊ ဟေ့ ဟုတ်ပါဘူး၊ ခွေးလိုက်ခံရတဲ့ကြောင်လို ...”

“ဟေ့... ဒီမှာကွဲ ငါ့မှာ သေရေးရှင်ရေးတမျှ ခက်နေတဲ့
ကိစ္စကြီးတစ်ရပ်ကို ရင်ဆိုင်ကြုံနေရတယ်ကွ”

“အေး... ဒါဟာ အကျဉ်းအကြပ်တွေ့နေတဲ့လူတွေရဲ့
သုံးနေကျစကားရပ်တစ်ခုကွ၊ အဲဒါ မင်းငါ့ကိုပြောမလို့ မဟုတ်လား”

“အေး”
“ဒါဖြင့် ပြောလေကွာ”

“ဟာ အခုမပြောနိုင်သေးဘူးကွာ”
“နို့ဘာလို့ သေချင်ပက်ကျီမျက်နှာကြီးနဲ့ ငါ့ဆီလိုက်လာ
သလဲ”

“အေးအေးဆေးဆေးပြောမှ ဖြစ်မှာမို့ မင်းကိုငါတွေ့ဖို့
ချိန်းမလို့၊ နက်ဖန်မနက် မင်းဘယ်သွားစရာရှိသလဲ”

“မသိသေးဘူးကွ”
“အို မင်းဟာမင်းပဲ မသိဘူးလားကွ”

“အခု မသိသေးဘူးလေကွာ၊ ငါကဘာမှ ကြိုတင်စိတ်ကူး
ခြင်းမရှိဘဲ သွားချင်တဲ့အချိန်သွား၊ သွားချင်တဲ့အခါမှာ သွားချင်
တာကို သွားတတ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်မို့လား”

တင်မောင်ရင်သည် စိတ်ပျက်ဟန်နှင့်

“အို မင်းဟာကလဲ ကိုယ်ရည်သွေးတွေ ရှည်မနေစမ်းပါ
နဲ့ကွာ၊ နက်ဖန်မနက် စ နာရီလောက် ငါလာခဲ့မယ်၊ မင်းဘယ်မှ
မသွားနဲ့”

“ဟေး ကိုကိုရင် ကိုကိုရင် ၊ လက်ကနာရီများ
လဲ ကြည့်စမ်းပါအုံး၊ ဘယ်နှစ်နာရီရှိပဲလဲ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေစဉ် အိမ်ဆီမှ မကျင်ရီ
၏အသံ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် တင်မောင်ရင်သည် ထိတ်လန့်သော
အမူအရာဖြင့် လက်ကနာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်ဝေသည်။

“ဟေ့ - ဘာလဲကွ၊ တင်မောင်ရင်... မင်းဘယ်အချိန်မှာ
ဘယ်သွားစရာရှိလို့လဲ”

ကျွန်တော်က မတိုးမကျယ်မေးလိုက်ရာ တင်မောင်ရင်သည်
ကျွန်တော်ကြားလောက်ရုံလောက် အသံဖြင့် -

“ဘယ်မှ သွားစရာမရှိပါဘူးကွ နေ့တိုင်း ၆ နာရီတိတိ
မှာ ငါ့ကို ဆေးတစ်ခွက်သောက်ဖို့ အမိန့်ချထားတယ်ကွ”

“ဘာဆေးလဲကွ”
“ငါလဲ ကောင်းကောင်းမသိပါဘူးကွာ၊ သူ့သူငယ်ချင်း ဟို
မန္တလေးက စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ညွှန်လိုက်တဲ့ ‘ဝံ့ပူလွေ’
တော်နစ်ဆိုလား ဘာဆိုလားဘဲ”

ဤစဉ်တွင် မကျင်ရီအနီးသို့ ရောက်လာကာ
“အင်း၊ ကိုကိုရင်တစ်ယောက်ဟာ ခက်တယ် ခက်တယ်၊
ဒီကိစ္စကို နေ့တိုင်းသတိပေးနေရတယ်၊ နို့နို့ကလေးကျနေတာဘဲ”

လက်ကိုခါးထောက်ကာ မိခင်က ကလေးကိုပြောသကဲ့သို့ ပုံနှင့် မျက်စောစိမ်းပစ်လိုက်သည်တွင် တင်မောင်ရင်သည် သခင်ကြောက်သော ခွေးကဲ့သို့ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်နှင့် အိမ်ဆီသို့ သွားရလေ၏။

မကျင်ရီသည် ချွေလင်၏ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်ကာ-

“ဟုတ်တယ်... ကိုအေးဆွေ့ ကိုကိုရင် တစ်ယောက်ဟာ ကလေးလိုဘဲ ကျွန်မက အစစ အရာရာ လိုက်ပြီးပြုပြင်နေရတာဘဲ။ ဒီလိုလူမျိုးဟာ ကျွန်မလိုမိန်းမမျိုးနဲ့ တွေ့လို့သာပေါ့။ ဒီပြင်ဟာ မျိုးနဲ့ဆို အခက်ဘဲ” ဟု အတည်ပေါက်နှင့် ကိုယ်ရည်သွေးနေရာမှ မျက်နှာထားပြင်ပစ်လိုက်ကာ- “အော် ကိုအေးဆွေ့လဲ ကိုကိုရင်လိုလူဘဲ။ ကျွန်မသူငယ်ချင်း စာရေးဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားရအုံးမယ်”

ဤတွင်မှ ကျွန်တော်သည် မနေ့ကစကားဆက်ကို သတိရကာ “တကယ်များလား မကျင်ရီ ဒါကို မနေ့ကလဲတစ်ခါ ပြောသွားပြီ”

“တကယ်ပေါ့ရှင်၊ ကိုအေးဆွေ့ကလဲ သူ့ကိုစာတွေပေးထားတာနဲ့ အဆင်သင့်ဘဲ”

“ဟင် ကျွန်တော်က စာပေးထားတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဘယ်စာရေးဆရာမကိုမှ မတွေ့ဘူးပါလားဗျာ”

မကျင်ရီသည် အနည်းငယ် ရယ်သွမ်းသွေးပစ်လိုက်ကာ ----

“အဲဒါ ... ကိုအေးဆွေ့တို့ ရှော်တာဘဲ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့လူမှ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိဘူး”

ကျွန်တော်သည် အတော်ပင်အံ့ဩကာ

“ဘယ်သူများလဲ မကျင်ရီ ပြောပါအုံး”

မကျင်ရီသည် ပိုမိုသဘောကျသော အမူအရာဖြင့်...

“အို အခုမပြောသေးဘူး နိမ့်သောင်ပေါ့။ ဒီကိစ္စမှာ အရီဒါရိုက်တာလုပ်လိုက်မယ်။ အော် ကိုအေးဆွေ့ အရီတို့ပန်းပင့်တွေ လိုက်ကြည့်ပါအုံး”

ကျွန်တော်သိချင်သော စကားစကိုဖြတ်ကာ ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ရှန်တီန်ပြောင်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ထဲတွင် အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် သူ့နောက်က ရောယောင်လိုက်သွားရပါသည်။

မကျင်ရီသည် ပန်းပင်များကိုလိုက်ပြရင်း ဤပန်းပင်များကို မကြာမီခုတ်ပစ်၍ ဤနေရာတို့၌ မြေဩဇာကျွေးကာ ပြောင်း၊ ပဲ၊ ခရမ်းတို့ကဲ့သို့ စားသောက်ရသော သစ်သီးဝလံပင်များကို စိုက်မည့်အကြောင်း၊ ဤသို့ ပြုပြင်ခြင်းမှာ အလှသက်သက်ကြည့် ပန်းပင်များကို စိုက်ရသည်ထက် အကျိုးအာနိသင်ရှိမည့်အကြောင်း၊ သူက စာရေးဆရာမပီပီ နမူနာအဖြစ် လုပ်ပြလိုက်၍ ဤအင်းယားလမ်းရှိ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် အိမ်ရှင်များသည် သူကဲ့သို့ စိတ်ကူးပေါက်လာရအောင် ကြိုးစားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ မြေရာလွတ်စားသောက်စရာ အသီးအပင်များကိုသာ စိုက်ကြပါက ရန်ကုန်မြို့သည် နယ်နှင့် အဆက်အသွယ်မကောင်းသော်လည်း ဟင်းသီး

ဟင်းရွက်အတွက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်စားရန် စိတ်ချရမည်ဖြစ်ကြောင်း အစရှိသည်ဖြင့် လေကြောကန်ပြီးနောက် ပေါ်အူးအား ဥယျာဉ်သမားတစ်ယောက် အမြန်ရအောင် ကြိုးစားရှာဖွေခိုင်းရန်နှင့် အဆုံးသတ်လေသည်။ ထိုနောက်၌ ကျွန်တော်သည် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါတော့၏။

ပေါ်အူးသည် ကျွန်တော်၏အပြန်ကို မျှော်လျက်နေသည်ဖြစ်၍ ရောက်လျှင်

“ဟာ ... ဆရာပြန်လာပြီလား၊ ဘယ်နှယ် စားလို့သောက်လို့ကောင်းခဲ့ရဲ့လား။”

“အာ...ကောင်းပေါ့ကွာ သိပ်တော်တဲ့ထမင်းချက်ဟော့မင်းဒီလူကိုသိရဲ့လား၊ ဘယ်သူကွ သူ့နာမည်”

“တိုနီလေဆရာ၊ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့”

“အော် ... ဟော့ မင်းကို မကျင်ရီက ဥယျာဉ်သမားမြန်မြန်ရအောင်ရှာပေးဖို့ ပြောလိုက်သေးတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ... အော် ဆရာ - ဆရာမရှိတုန်းက ဆရာ ဦးကြီးဗျိုင်းရယ် တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်ဆရာ”

“ဘာတဲ့တုန်းကွ ဒီဦးကြီးဗျိုင်းက”

“သူတို့အခု ရန်ကုန်မှာ ကရင်တွေနဲ့ ဗရုတ်ဗရက်ဖြစ်နေတုန်း မဖြစ်သော်ရှိ ဖြစ်သော်ရှိ စစ်ကိုင်းချောင်မှာ သွားရှောင်နေမလို့တဲ့ ဆရာ”

“အင်း... ကောင်းသားဘဲ”

“အဲဒါ ဆရာကိုပါ အတူတူလိုက်စေချင်သတဲ့ ဆရာ”

“ငါမလိုက်ချင်ဘူးကွာ၊ ငါ ဒီဦးကြီးဗျိုင်းနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် မနေချင်ဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လို့အကြောင်းပြန်လိုက်ရမလဲ ဆရာ”

“ဟိုကွာ-ငါအခုတလော နေထိုင်မကောင်းလို့ လေယာဉ်ပျံမစီးဝံ့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ကွာ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်သည် ဦးကြီးဗျိုင်းနှင့်အတူ မလိုက်ချင်သည့်အကြောင်းကို ပြောရဦးမည်။ ဦးကြီး ဦးရွှေဗျိုင်းမှာ ကျွန်တော့်မိခင်၏ အစ်ကိုဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား ငယ်စဉ်ကပင် ကျွန်တော့်ဖခင်က အလိုလိုက်သလောက် သူက ဟိန်းဟောက်ခဲ့၍ ယခု ကျွန်တော်အသက် နှစ်ဒါစင်ကျော်သည့်တိုင်အောင်မှ သူက ကျွန်တော့်အား ပုဆိုးလည်ပင်းရောက် အရွယ်ကလေးကဲ့သို့ သဘောထားဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ သူနှင့်တွေ့လျှင် အလိုလိုနေရင်း အသက်နှစ်ဆယ်မျှပြန်၍ ငယ်ငယ်သွားရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ့အား တတ်နိုင်သလောက် ဝေရာမဏီရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဦးကြီးဗျိုင်း၏နေအိမ်မှာ သမိုင်းတွင်ဖြစ်၍ ဤကဲ့သို့ ကရင်သောင်းကြမ်းသူများ ဆူပူချိန်၌ သူတို့ကောင်းမှုတော် “တိုးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်ချောင်” ရှိသော စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့ သွားခြင်းမှာ များစွာပင် လျှော်ကန်လှပေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဤကဲ့သို့ ရွှေမြို့တော်ကြီး မသာမယာချိန်၌ ဦးကြီးဗျိုင်းတို့ အိမ်သားတစ်စုနှင့်အတူ

လိုက်ပါသွားသင့်သော်လည်း ဦးကြီးထိုင်း၏ ဩဝါဒပြင်းထန်မှုကြောင့် ကြိမ်ဖန်လည်ဆည်၍ ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပေါ်အူးကား ကျွန်တော်၏ ငြင်းဆိုခြင်းကို တယ်ပြီးသဘောမကျကြောင်း သူ့ မျက်နှာ၌ ဖော်ပြလေသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကြံကြိမ်ဖန်ဖန် စိတ်ဒုက္ခရောက်နေ ရှာသော တင်မောင်ရင် ရောက်လာပါသည်။ သူသည် ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း လေးလေးလဲလဲနှင့် ဆိုဖာပေါ် ပစ်ထိုင်လိုက်ကာ

“ဟေ့ အေးဆွေ”

“ကဲ ပြောစမ်းတော့ဟေ့၊ မင်းဒုက္ခ”

“ငါတို့ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းမှာ တစ်ခုခုမလုပ်နိုင် ရင်ဖြင့် မကြာမီအတွင်းမှာ ငါဟာ အိမ်တွင်းက ပြင်ဖက်ကို တစ် ဝေးမှ မထွက်ဝံ့တဲ့ အခြေအနေရောက်တော့မယ်ကွ”

“ဘာကြောင့်လဲ... မင်းမိန်းမကြောင့်လား”

“ငါ့မိန်းမချည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအဒေါ်လဲပဲ...”

“ဘယ်... ငါ့အဒေါ်လဲ”

“ဒဂုံမြဲမြဲကြီးပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်နှင့် လေပေးအဖြောင့်ဆုံးဖြစ်သော အန်တီမြအား သူ့ကလောင်နာမည်ကို အတော်ပင် စက်ဆုပ်ဟန်နှင့် ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်မိ၍...

“ဘယ်လိုကိစ္စများတုန်းဟ”

“ငါ့မိန်းမက မင့်အဒေါ်ကို ဝတ္တုတစ်ပုဒ် ရေးပေးမလို့တဲ့ကွ”

“အဲဒါ ငါသိသားပဲကွ”

“ဝတ္တုနာမည်ကော သိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ချစ်ပဒေသာပင်တဲ့ကွ ချစ်ပဒေသာပင်တဲ့”

သူသည် ဤနာမည်ကို အပြင်းအထန် ကြောက်ရွံ့စက်ဆုပ်ဟန် နှင့် ပြောလိုက်ရာ

“ဟ... ဒီနာမည် ကောင်းသားပဲကွ၊ တယ်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ကြွယ်ဝတာပဲ၊ ဟင်...ဟုတ်ဘူးလားကွ ပေါ်အူး”

ကော်ဖီပို့ရန်နှင့် အနီးသို့အဆင်သင့် ရောက်လာသော ပေါ်အူး အား ထောက်ခံချက် တောင်းလိုက်ပါသည်။

“အင်မတန်မှ အဓိပ္ပာယ်ကြွယ်ဝလှပါတယ် ဆရာ”

ပေါ်အူးက လေးလေးပင်ပင် ထောက်ခံလိုက်ရာ တင်မောင်ရင် များစွာပင် မနှစ်မျိုးဖြစ်ကာ...

“အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်ကြွယ်ဝသမျှ ငါ့ဒုက္ခချည်းပဲကွ၊ ငါ့ဒုက္ခ ချည်းပဲ၊ မင်းတို့သိရဲ့လား”

ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်၍ စိုးရိမ်သလိုဖြစ်ကာ...

“ဟ... ဘာကြောင့်တုန်းကွ ဟိတ်ကောင်”

“ဒီဝတ္တုမှာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အချစ်မျိုးစုံရေးမှာတဲ့ကွ”

သူ့မှာ ချောက်ခြားနေသလောက် ကျွန်တော်မှာ မထူးခြား လှပဲ...

“အေး... အဲဒါဘာဖြစ်သလဲကွ”

“အို... အဲဒီအချစ်တွေက ငါ့ကို မှုတည်ရေးမှာတဲ့ကွ၊ သိရဲ့လား၊ ငါနဲ့သူနဲ့ စဖြစ် စချစ်တာကစပြီး အခု သူက ငါ့ကို ဘယ်လိုကြိုး ကိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပေးလိုက်တယ်၊ ဘယ်လို ပြုပြင်တယ်၊ ဘယ်လို ဆုံးမတယ်ဆိုတာတွေကို အစခပ်သိမ်း အောက်ခြေသိမ်း သူတို့ မိန်းမတွေ နည်းယူရအောင် ရေးမှာတဲ့ကွ၊ အဲဒါတွေသာ လူတွေသိကြ မယ်ဆိုရင် ငါ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းမလဲ၊ ငါသိတဲ့လူတွေက ငါ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုကြည့်ကြမလဲ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက ငါ့ကို ဘယ်လိုမေးကြ စမ်းကြ၊ နောက်ကြမလဲဆိုတာ မင်းပဲတွေးကြည့်ပေတော့၊ ငါဟာ ပြတင်းပေါက်ကမှ ခေါင်းမထုတ်ဝံ့တဲ့ အခြေကို ရောက်တော့မှာပဲ၊ နို့ပြီး မင်းကြည့်ဦး၊ အခန်းကဏ္ဍတွေ နာမည်ပေးထားလိုက်တာက ‘ဂေါ်လက်ခံ’ ‘ဂေါ်တန်ပြန်’ တဲ့ ‘ချစ်ယောင်ပြ’ တဲ့ ‘ချစ်ကြပြီဆိုမှဖြင့်’ တဲ့ ‘ဘာကြောင့် လင်မယားဆိုရသနည်း’ တဲ့ ‘ဟင်းအတူတူပေါ့’ တဲ့ ‘ဆယ့်နှစ်မျိုးကြော် ချစ်’ တဲ့၊ ‘နို့စို့ကလေးနဲ့ တူတဲ့လင်’ တဲ့...”

“ဟေ... ဘာတဲ့ကွ”

ဤစကားမှာ မနေ့က မကျင်ရီပြောသည်ကို ကျွန်တော်ကြားခဲ့သလို ရှိခြင်းကြောင့် ဖြတ်၍မေးလိုက်ရာ တင်မောင်ရင်သည် မျက်နှာကြီး ရှုံ့လျက်...

“နို့စို့ကလေးနဲ့ တူတဲ့လင်တဲ့ကွာ”

“အေး... ဒါကို သူမနေ့ကတောင် ငါ့ရှေ့မှာ ပြောသေးတာပဲကွ၊ မင်းမလဲ ဟုတ် ထင်ပါရဲ့၊ မှန်းစမ်း မင်းသွားတွေ၊ နို့ပိုးစား မကုန် သေးဘူးလား” ဟု ဆိုပြီး သူ့ပါးစပ်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်လက်ကို ဖြတ်ကာနဲ့ ပုတ်ချလိုက်ပြီး...

“အရေးထဲ နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ အေးဆွေရာ၊ အခုလို ပြောတာကလေးနဲ့တောင် မင့်လိုအကောင်က နောက်နေရင် အဲဒီစာအုပ်ထွက်ပြီဆိုရင် ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာပြရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ခန်းထဲမှာ လူနာလိုအောင်းနေရင်နေ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူပုန်တွေနဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ခိုဖို့ ရှိတော့တယ်ကွ၊ တောက်... စာရေးဆရာရဲ့ လင်တော်မိတာ ဘုန်းကြီးတွေ အကုန်လုံး မှောက်တာပါပဲကွာ” ဟု တောက်တစ်ချက် ပြင်းစွာခေါက်ပြီး ခေါင်းကုတ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က...

“ဟေ့... ဒါတွေကို မင်းက သဘောမတူရင် မရေးနဲ့လို့ ပြောပါလားကွ”

တင်မောင်ရင်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အံ့သြသလို ကြည့်ခါ...

“ဟေ... ဒါလောက်များလွယ်ရင် မင့်ဆီ ငါလာပြောပါ့မတဲ့လားကွာ၊ စဉ်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးတော့၊ ငါ့စကားကို သူက နားထောင်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့သြဝါဒတွေသာ ငါက လိုက်နာနေရတာ၊ သူက ငါ့ဆရာတဲ့ကွာ၊ ငါ့ အမေတဲ့ကွာ၊ တစ်ခါတလေ သူက ငါ့ကို အင်္ဂလိပ်လို ခေါ်လိုက်သေးတယ်... ‘ဟတ်စ်ဘင်ဘာဘီ’ တဲ့”

“ဟေ... ဘာတဲ့ကွ”
 “ဟက်စ်ဘင်ဘောဘီ (Husband baby) တဲ့ကွာ”
 “ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွ”
 “သိပါဘူးကွာ၊ မင်းပဲ အဓိပ္ပာယ် ပြန်ကြည့်တော့၊ ဦးထွန်း
 ငြိမ်း ဒစ်ရှင်နာရီထဲမှာတော့ ဒီစကားလုံးတဲ့ မပါဘူးကွ”
 “သူတို့စာရေးဆရာမဆိုတော့ ထွင်နိုင်တာပေါ့ကွာ”
 “ဒီပြင် စာရေးဆရာမတွေထက် ငါ့မိန်းမက ပိုဆိုးပါတယ်
 ကွာ၊ အဲဒီစကားတွေပါ ဝတ္ထုမှာ ထည့်မှာတဲ့ကွ၊ နောက်ကွာ ငါ
 ကိုယ်တိုင် ပါးစပ်က မပြောရဲသောက်အောင် ရှက်ဖို့ကောင်းတဲ့ဟာ
 တွေ ပါသေးတယ်ကွ”
 “ဟ... မင်းမိန်းမက ဒါလောက်ပဲ အရေးရက်စက်သလား”
 “အရင် ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အခု ဟိုမန္တလေးက
 ဟာရာစာရေးဆရာမနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်မှ ပိုဆိုးလာတာကွ”
 “မန္တလေးက ဘယ်စာရေးဆရာမလဲ၊ အရင်တလောက် ငါ
 အိမ် သားအမိနှစ်ယောက်လာသွားကြတဲ့ ရွှေမန်း လှလှကြီးဆိုတာ
 လား”
 “အဲဒီနာမည်လဲ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ ကောင်းကောင်းမသိပါဘူး
 ကွာ၊ ခက်ပြီ... ခက်ပြီ ဒီစာအုပ်သာ ထုတ်လိုက်ရင်တော့ မသေဘဲနဲ့
 ဘဝပြောင်းရမဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်တော့မှာပဲ၊ အေးဆွေ... အဲဒါ မင်း
 ကြည့်ပြီး ငါ့ဘဝကို ကယ်တင်စမ်းပါဦးကွ”
 တင်မောင်ရင်မှာ များစွာပင် သနားစရာကောင်းလောက်အောင်

မျက်နှာကြီး ရှုံ့တွလျက် ခေါင်းကို တဖြင်းဖြင်းနေအောင် ကုတ်
 နေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ကရုဏာသက်မိကာ...
 “အဲဒါ ငါက ဘယ်လိုကူညီရမှာတုန်း”
 “အဲဒီစာအုပ် မထုတ်ဖြစ်အောင်ပေါ့ကွ”
 “သူရေးတော့နေပြီလား”
 “ပြီးတော့မယ်ကွ”
 ကျွန်တော်သည် ပေါ်အူး၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ အနည်းငယ်
 စဉ်းစားမိကာ
 “အင်း... ဒီစာအုပ် မထုတ်ဖြစ်အောင်ဆိုတော့ မင့်မိန်းမ
 ငါပြောလို့လဲမဖြစ်ဘူး၊ အန်တီမြကို သွားပြောပြန်ရင်လဲ သူ့စီးပွားရေး
 မို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ငါ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ တင်မောင်
 ရင်ရယ်”
 ကျွန်တော်ကပါ သူ့ကို ကရုဏာသက်ပြီး ညည်းလိုက်ရာ
 တင်မောင်ရင်မှာ အကြီးအကျယ် ဒေါပွသွားလျက်...
 “အေး... တယ်တော်တဲ့ အကောင်ကွာ၊ ငါကမတတ်နိုင်လို့
 မင့်ကိုလာပြီး အကူအညီတောင်းတယ်၊ မင်းကပဲ ငါ့ပြန်ပြီး ဘယ်
 နှယ်လုပ်မလဲ မေးနေတယ်၊ တောက်... သောက်သုံးကျမဲ့ကောင်
 မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော့်ဂုဏ်ကို စော်ကား၍ ပြောလေရာ
 ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ထဲ၌ ခုခနဲ ဖြစ်သွားပြီး...
 “အေး... မင်းကကော သောက်သုံးကျလို့လား၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့
 ဟာ အသုံးမကျတာချင်း အတူတူပဲ၊ ကျောင်းတုန်းကတည်းက

ဆရာမ အရိုက်ခံခဲ့ရရင် အတူတူခံရတယ်။ စာမေးပွဲရုံးရင် တစ်နှစ်ထဲ၊ အိမ်ကိုတိုင်စာပို့ရင် နှစ်စောင်တွဲ၊ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ ငါခေါင်းပူမခံချင်တော့ဘူး။ ပေါ်အူးကို လွှဲလိုက်မယ်၊ ဟေ့... ပေါ်အူးမင့်ခေါင်းဟာ အခုတလော တော်တော် ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိရဲ့လား”

အနီး၌ရှိနေသော ပေါ်အူးဘက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက်ပါသည်။

“ရှိပါတယ် ဆရာ”

“ကဲ... ဒါဖြင့်ဒီကိစ္စကို လက်ခံမလား”

“ခံပါ့မယ်ဆရာ”

“ဟေ့... တင်မောင်ရင် ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ”

“မင်းတို့သဘောပဲကွာ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ပေါ်အူး ဆောင်ရွက်ပေတော့၊ အဘိုးအေတော့ ဟေ့... တင်မောင်ရင် ဒီကောင်က စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားလို့ပဲကွာ၊ မင်းတတ်နိုင်သလောက်၊ စေတနာရှိသလောက် ပေးပေးတော့”

“အို... ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ မင့်အကောင်သာ အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပါစေ”

ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ပေါ်အူးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ...

“ဟေ့... ပေါ်အူး၊ ဒီကိစ္စလွယ်ပါ့မလား”

“အင်မတန် လွယ်ပါတယ် ဆရာ”

“မင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ စဉ်းစားရဦးမှာလဲ”

“အခုပဲ စဉ်းစားပြီးပါပြီ ဆရာ”

ကျွန်တော်နှင့် တင်မောင်ရင်မှာ မယုံကြည်နိုင်သလိုပင် ဖြစ်ကာ...

“ဟေ... တယ်မြန်လှချေကလား”

“မြန်ပါတယ် ဆရာ”

“ကဲ... ဘယ်လိုများတုန်းကွာ”

“ဟောဒီ ဦးတင်မောင်ရင် မိန်းမနဲ့ ဆရာ အန်တီမြကို ရန်တိုက်ပေးလိုက်ရုံပါပဲ ဆရာ”

ကျွန်တော်နှင့် တင်မောင်ရင်မှာ မျက်လုံးပြူးကာ...

“ဟေ... နာမည်ကျော် စာရေးဆရာမ ‘ကျင်စာရီ’ နဲ့ ‘ဒဂုံမြဲမြဲကြီး’ ကို ရန်တိုက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

ဤတွင် တင်မောင်ရင်မှာ အပြင်းအထန် မလိုလားဟန်နှင့်

“ဟ... ဟ... ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနှင့်ကွာ၊ ဟို ဒေါ်မြဲမြဲကြီးက ၀၀ကြီး၊ ငါ့မိန်းမက သေးသေးသွယ်သွယ်၊ ငါ့မိန်းမ သေရောပေါ့ကွ”

ပေါ်အူးက တယ်ပြီး မထူးခြားဟန်ဖြင့်...

“ဒီလို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စိတ်ဒေါသနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“သူ့စကားကိုကြားရမှ ကျွန်တော် စိတ်ကူးပေါက်ကာ...”

“ဪ... ဪ... စာရေးဆရာမချင်းဆိုတော့ ကလောင်ချင်းဆိုပါတော့”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

“ဟ ခါဖြင့် ဘယ်လိုတုန်းက”

“သူတို့ မိန်းမချင်း ကွယ်ရာ အတင်းပြောအောင်ပါ ဆရာ”

“အင်း... အင်း... ဒီလိုဆိုတော့ အယဉ်ကျေးသားကပဲ၊ မင့်

အစီအစဉ်ကို ဖော်ပြစမ်းပါဦးကွာ”

“ဒီလိုဆရာ၊ မနေ့ညကပဲ ဆရာ့ အန်တီက ကျွန်တော့်ကို

ခေါ်တယ်”

“အေး... သူက ဘာပြောသလဲ”

“ဦးတင်မောင်ရင်တို့ အိမ်က ထမင်းချက် တိုနီကို ရအောင်

ခေါ်ပေးပါ၊ လခလဲ ပိုပေးမယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲ ဘောက်ဆူးပေး

မယ်တဲ့ ဆရာ”

“အေး ဒီလိုဆိုတော့”

“ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်က ငွေပိုပေးပြီး တိုနီကို ခေါ်သွား

တဲ့အကြောင်း၊ ဟောဒီ ဦးတင်မောင်ရင်ရဲ့ မိန်းမကို ပြောလိုက်

တော့ ဒေါ်မြမြကြီးကို စိတ်ဆိုးပြီး သူ့ဝတ္ထု ရေးပေးတော့မှာ

မဟုတ်ဘူး ဆရာ”

“ဟ... ဒီလိုဆို အိုကေပေါ့ကွ၊ ဘယ်နှယ်လဲဟေ့... တင်မောင်

ရင်၊ သဘောကျရဲ့လား”

ကျွန်တော်က သူ့ဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်ရာ ခွေးကောင်

သည် အတော်ပင် မကြေမချမ်းစွာနှင့်...

“ဟ... ဒီလိုဆို ငါတို့အိမ်က ထမင်းချက်ကောင်း လက်လွတ်

ရ ရောပေါ့ကွ”

“အေး... ဒါတော့ မင့်သဘောလေကွာ၊ မင်းပဲ အရှက်ကွဲခံ

မလား၊ ထမင်းချက်ပဲ လက်လွတ်ခံမလား၊ ကြိုက်တာရွေးပေတော့”

တင်မောင်ရင်သည် သက်ပြင်းကြီးချကာ...

“ဒီပြင်နည်းလမ်းများ မရှိဘူးလားကွာ၊ စဉ်းစားစမ်းပါဦး”

“ကဲ... ပေါ်အူး ဒီပြင်နည်းလမ်းတစ်ခု ကြံစမ်းပါဦးတဲ့ကွာ”

“အခုအချိန်အထိတော့ ဒီအရေးပေါ် နည်းလမ်းကလေးပဲ

ရတယ် ဆရာ၊ နောက်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် တင်မောင်ရင်ဘက် လှည့်ကာ

“ကဲ... ခွေးကောင်၊ အခု အကြိမ် လက်ခံမလား၊ နောက်

တစ်ခုရအောင်ပဲ စောင့်ဦးမလား ပြောပေတော့”

“စောင့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးကွာ၊ အခုပဲ သူ့ဝတ္ထုက ပြီး

တော့မှာ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ဒီဟာပဲ လက်ခံလိုက်ပေတော့ကွာ၊ ထမင်းချက်

တွေ မရှားပါဘူးကွာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ဒီနည်းပဲ လုပ်ရမလား”

တင်မောင်ရင်သည် ခေါင်းညှိတ်ပါသည်။

“ကဲ... ပေါ်အူး လုပ်ပေတော့”

“အခုညပဲ စီမံလိုက်ပါ့မယ် ဆရာ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် တင်မောင်ရင် စိတ်ချလက်ချပဲ ပြန်ပေတော့၊

နက်ဖြန်ခါမှ မင့် ရီဇာတ်ကို သိရအောင် လာခဲ့ပေတော့၊ ငါလဲ

ဘီလီယက်ထိုးသွားဦးမယ်ကွာ၊ ပေါ်အူးလာ အဝတ်အစားပြင်ပေး

စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ပေါ်အူး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွား၍ တင်မောင်ရင်အိမ်ရှေ့မှ ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်အိပ်ရာထ နောက်ကျသည်မှာ ဝမ်းတွင်းပါ သန္ဓေလို ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့နံနက် စောစောစီးစီး ၇ နာရီခန့်ကြီးတွင် နောက်ဖေးခန်းမှ တင်မောင်ရင်၏ ကြွက်စီ ကြွက်စီ အသံကြောင့် လန့်၍ပင် နိုးရပါသည်။ အမှန်မှာ တင်မောင်ရင်သည် မကြမချမ်း ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ချင်သည်ကို တပည့်လိမ္မာ ပေါ်အူးက သူ့ဆရာ အအိပ်ပျက်မည်စိုးသဖြင့် ကျွန်တော် အိပ်နေခြင်းကို မနှောင့်ယှက်ရန် တားဆီးထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ဒုက္ခရောက်နေခြင်းကို သိရှိပြီးဖြစ်၍ စိမ်ကလေးနှင့်မှ ပြန်မမှေးနိုင်တော့ပဲ ချောင်းဟန့်လိုက်ကာ အိပ်ရာမှ နိုးကြောင်း အသံပြုလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါမှ တင်မောင်ရင် ရောက်လာကာ “ဟေ့ ထမင်းမပါတော့ကွ၊ သောက်အိပ်ကြီးတဲ့ ခွေးကောင်”

“စောစောစီးစီး ဘာများဖြစ်လာသလဲ မျောက်အို၊ ထိုင်လေကွာ”

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှထ၍ သူ့အား ခုတင်ခြေရင်းဘတ်တွင် ထိုင်စေပါသည်။

“မင့်တပည့်ဟာ သောက်သုံးမကျပါဘူးကွာ”

“ဘာတုန်းကွ၊ သူ့ဆရာ အိပ်တာကို အနှောင့်အယှက် မပြုရအောင် တားဖို့ သူ့ဝတ္တရားပဲကွ”

“အို ဒါကို ငါပြောတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဟိုကိစ္စကို ပြောတာပါ”

“ဘာကိစ္စတုန်း”

“ငါ..ဟိုမနေ့က ကိစ္စကွာ”

“ပေါ်အူး ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“မစွဲဘူးတဲ့ကွ”

“ဘယ်လိုမစွဲတာတဲ့တုန်း”

“တိုန်က ငါ့အိမ်က မသွားချင်ဘူး ပြောသတဲ့ကွ”

“အို ဟို-ငါ့ အန်တီမြက လခ ပိုပေးမယ်ဆိုတာကို ပြောပြတယ် မဟုတ်လား”

“ပိုပေးတာလောက် မပြောနဲ့ အခုခေတ် ဝန်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စုစုပေါင်း ဝင်ငွေအားလုံးလောက်ရတောင် ငါ့အိမ်က မခွာဘူးလို့ ပြောသတဲ့ကွ”

“ဟေ့ ဒီကုလားက ဘယ်လိုများ ဖောက်ပြန်နေတာလဲ”

“နော်တီနဲ့ တဲ့ကွ”

“နော်တီဆိုတာ ဘာလဲကွ”

“ကရင်မနာမယ်”

“ဘာ... ကရင်မလဲကွ”

တင်မောင်ရင်သည် ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို စိတ်မရှည်သလို ဖြစ်ကာ

“ဟေ့... တောင်ပေါ်ကရင်လား၊ တောင်အောက်ကရင်လား
လော့ မသိဘူးဟေ့၊ မင့်ဥစ္စာ မေးလိုက်တာက ကရင်မဆိုနေမှပဲ၊
ဘာကရင်မဖြစ်ရဦးမလဲကွ”

ကျွန်တော်သည် သူ၏မသက်မသာ ရွံ့တွနေသော မျက်နှာကို
ကြည့်ကာ...

“မင့်နယ်... စိတ်တိုရန်ကောကွာ၊ ငါက ကရင်အမျိုးအမည်
ကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီကရင်မဟာ မင့်အိမ်မှာ ဘာလုပ်
ဖို့ရှိနေတာလဲ၊ မေးနေတာကွ”

“ကရင်မပဲ အာယား လုပ်ဖို့ပေါ့ကွ”

“အာယားလုပ်ဖို့”

“အေး”

ကျွန်တော့်မှာ ယုံမှားသံသယဖြစ်ကာ...

“နေစမ်းပါဦး၊ အာယားဆိုတာ ကလေးထိန်းမဟုတ်လား
ကွ”

တင်မောင်ရင်သည် စိတ်တိုလာပြန်ကာ

“အေးလေကွာ၊ မင်းက ဘာကြောင်နေတာလဲကွ”

“ငါက ကြောင်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင့်မိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်
တောင် ရင်ရင်မာမာ မရှိသေးပဲနဲ့”

“အေး... ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ”

“နို့ ဘာပြုလို့ ကလေးမမွေးခင် အာယားရှိနေတာလဲ”

“ဒါက ဒီလိုကွာ ငါ့မိန်းမ ဉာဏ်ကြီးရှင်မက ‘ကရင်သောင်
ကြမ်းသူများကို အပြတ်အသက် နှိမ်နင်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်

ကြောင်း’ ဆိုတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း အစိုးရ ကြေညာချက်ကြီး တစ်
ရပ် ထုတ်လိုက်တော့ ဒီလိုဆိုရင် နောင်မှာ ကရင်အာယားမရဖို့
ခဲယဉ်းမယ်ဆိုပြီး ကြိုကြိုတင်တင် ရှာထားတာတဲ့ကွာ မင်းလဲ
သိသားပဲ ဟောဒီအင်းယားလမ်းလို နေရာမျိုးမှာနေပြီး ကလေးမွေး
ရင် လက်တွန်းလှည်း လှလှ ဝယ်ရမယ်၊ ကရင်အာယားမ သန့်
သန့်ပြန့်ပြန့် ထားရမယ် ဒါမှ လူတန်းစေတယ် မဟုတ်လားကွ”

ဤတွင်မှ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ကာ...

“အေး... ဒီလိုဆိုတော့ ဟုတ်သားပဲကွ၊ မင့်မိန်းမက စာ
ရေး ဆရာမခိုလို့ တယ်ပြီး အမျှော်အမြင်ရှိတာပဲ၊ အင်းဒါနဲ့ မင်း
တို့ ထမင်းချက် တိုန်က ဒီကရင်မကလေးနဲ့ ကြိုက်နေကြတယ် ဆို
ပါတော့”

“အေးကွ... ဒါနဲ့ တခြားက လခဘယ်လောက်ပေးပေး ဒီ
ကရင်မလေးအနားက တစ်ပေးငါးမှ မခွာနိုင်ဘူးလို့ ပြောသတဲ့ကွ”

“အင်း... ဒါတော့ မင့်ကို ပေါ်အူးက ပြောပြတာတွေလား”

“အေးကွ”

“ဒါဖြင့် ပေါ်အူးကိုခေါ်ပြီး တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကြိုခိုင်းဦးပေါ့ကွာ”
ဟုဆိုပြီး ကျွန်တော်သည် ပေါ်အူးအဆင်သင့်လာပို့ထားသော
သွားပွတ်တံကို ဆွဲ၍ ရေချိုးခန်းသို့သွားရန် ဟန်ပြင်သည်တွင်
တင်မောင်ရင်သည် အလျင်အမြန် ထ၍ ကျွန်တော့်ပန်းကို ကိုင်ကာ

“မင့်အကောင် မစွံပါဘူးကွာ၊ မကြိုခိုင်းပါနဲ့တော့၊ ငါ့မှာ
အကြံတစ်ခုရပြီ၊ အဲဒါ မင့်ကို ငါပြောပြမလို့လာတာ”

ကျွန်တော်သည် အေးဆေးစွာပင်-

“ဒါဖြင့် နောက်ပြီး ကော်ဖီသောက်ရင်းမှ ပြောကွာ၊ ငါ့ရေချိုး လိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆိုပြီး ရေချိုးသို့ လာခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ရေမိုးချိုးပြီး၍ အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီးကာ ထမင်းစားခန်း၌ ကော်ဖီသောက်ရင်းမှ တင်မောင်ရင်က စကားဆက် ပြန်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ပေါင်မုန့်နှင့် ကြက်သားဆွတ်ကို စားနေစဉ်မှာပင် တင်မောင်ရင်သည် အစားအသောက်ကို စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိဘဲ ကျွန် တော်၏ ပေါင်ကို ပုတ်ခါ ထူးခြားသောအမူအရာနှင့်...

“ဟေ့... အေးဆွေ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ဟာ ကျောင်းနေဖက် သူ ယေချင်းကွနော်”

ကျွန်တော်က မထူးခြားသော အမူအရာနှင့်ပင်-

“အေးလေကွာ”

“နို့ပြီး မင်းဟာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှောက်ကျတာကို ဘယ်တော့မှ လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူးကွ ဒါကို လူတိုင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“ကဲ... ထားပါတော့ကွာ ဆိုစမ်းပါဦး မင်းကိစ္စက”

“နို့ပြီး မင်းနဲ့ ငါနဲ့ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချစ်ဆုံး သူငယ် ချင်းကွ”

“အေး... ဟုတ်ပါပြီကွာ”

“ဒီတော့ မင်းဟာ ငါ့ကိစ္စကို ကောင်းကောင်းကြီး ကူညီလိမ့် မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်တယ်ကွ၊ ဟင်... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သူ ငယ်ချင်း” ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ... ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ ဆိုစမ်းပါဦးကွ”

“ဟာ... ဒီကိစ္စဟာ မင့်အဖို့ အလွယ်ကလေးရယ်ကွ၊ မင်း လုပ်ဖူးတဲ့ နည်းကလေးပဲကွ”

“ဘယ်လို ငါလုပ်ဖူးခဲ့တာတုန်း”

“ဟိုကွာ... တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းက တိုင်စာလာ တုန်းက အဲဒီစာကို ငါ့ဖေဖေ မတွေ့ခင် မင်းက စားပွဲပေါ်ကပူ ပြီး တို့နှစ်ယောက် ဆုတ်ပစ်ကြတာလေ”

“ဟေ... ဒါ ငယ်ငယ်တုန်းက လုပ်ခဲ့တာပဲကွာ”

“အေး... အေး... ငါလဲ အဲဒါကို တွေးမိတာနဲ့ အခုအကြံကို ရတာကွ”

“ဘယ်လိုများလဲ... မင့်အကြံက”

“ဒီလိုကွာ... ငါ အခု နေ့ခင်း ငါ့မိန်းမနဲ့ အတူ ရုပ်ရှင် ကြည့် သွားကြမယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ ငါက ငါ့မိန်းမ စာရေးခန်းက ပြတင်းပေါက် တစ်ခုကို အသာကလေး ဖွင့်ပစ်ခဲ့မယ်၊ မင်းက အဲဒီအပေါ်က ကျော်တက်ပြီးတော့ သူ့ဝတ္ထုကော်ပီတွေကို ယူရုံပါပဲ ကွာ၊ မင့်အဖို့ အလွယ်ကလေးပါ၊ တိုနီတို့ နော်တီတို့ဟာ သူတို့အစေ ခံ တန်းလျားမှာ သူတို့ဟာ သူတို့ ချစ်ဗျူဟာ ကျင်းနေကြမှာပဲ၊ ဘာမှသိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်မှာ သူ့အကြံကို စက်ဆုတ်ကာ။

“ဟ... ဟ... နေပါဦးကွာ၊ မင့်ဟာက”

“အို... မင်းမေးမှာ ငါသိပါတယ်ကွာ၊ သူ့ဝတ္ထုကော်ပီတွေ ဘယ်နေရာမှာ နေသလဲဆိုတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ငါက သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးသိဖို့ကွာ၊ လက်ဝဲဘက်အံဆွဲထဲမှာရှိတယ် အဲဒီအံဆွဲဟာ သော့လဲမခတ်ဘူးကွာ၊ မင်း အေးအေးဆေးဆေး ယူရုံပဲကွ”

“အို... အို... နားထောင်စမ်းပါဦး တင်မောင်ရင်၊ ဒီအလုပ် မျိုးကို ငါမလုပ်နိုင်ဘူး”
တင်မောင်ရင်သည် သူ့နားပင် သူ့မယုံကြည်သည့် အမှုအရာ မျိုးဖြစ်ကာ

“အို... အို... မင်းကမလုပ်နိုင်ဘူးပြောတယ်”

“အေး”

“မင်းက ငါ့လိုသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကိစ္စကို ကူညီဖို့ငြင်းတယ်”

“အေး”

သူသည် ကျွန်တော့်ပေါင်ကို ပုတ်လိုက်ကာ...

“ဟေ့... အေးဆွေ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ကျောင်းနေဘက် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းမဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“နို့ပြီး ဘိုးဘိုးအောင်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လိုပဲ မင်းနဲ့ငါဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကူညီဖို့ ဂတိထားခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဟေ့အေးဆွေ၊ မင်း သူငယ်ချင်းကောင်းဂုဏ်ကို ဖျက်တော့မှာလား”

“ဟေ့အေး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ ဒါကို မလုပ်နိုင်ဘူးကွ”

“ဟင်... မင်း ဒါဖြင့် ဘိုးဘိုးအောင်ကို သစ္စာဖောက်တဲ့ ဟို ရှင်ဘုရင်လို အစားထဲကပေါ့”

“မင်းဆိုချင်သလို ဆိုတော့ကွာ”

“မင်း တစ်သက်လုံး သောက်သုံးကျမဲ့အကောင် မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“မင်းကကော ဘာအသုံးကျလို့လဲ၊ လင်ကို ဆရာလုပ်မဲ့ စာရေးဆရာမ ပညာရှိကြီး ရှာယူပြီးတော့”

“ဟေ့ ဒါ ငါ့သဘောချည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မိဘက ပေးစားလို့ပါ”

“လူတင်ပါလို့ နွားကျားကိုက်တာပါကွာ”

“အေး... ဒါဖြင့် မင်းသာ ငါ့လိုမဖြစ်စေနဲ့”

“ငါက ဒီလို စာရေးဆရာမမျိုးတော့ တစ်သက်လုံး ဓမ္မဘူး ငှက်ပျောတုံး ပက်သေရပါစေ”

“အေး... မင်းနေရလိမ့်မယ်၊ ငါ့မိန်းမက သူ့သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမလို့တဲ့ ဆရာ”

“မင်း မိန်းမ ပေးစားတိုင်း ဖြစ်ရောလားကွ”

“မဖြစ်ချင် မနေရဘူး ဆရာ၊ အခုပဲ သူတို့နှစ်ယောက် မင်းပေးထားတဲ့ စာတွေနဲ့ တိုင်ပင်နေပြီပဲ”

ဤတွင်မှ ကျွန်တော်သည် ဟိုနေ့က မကျင်ရိပြောလိုက်သော် စကားကို သတိရကာ ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“ငါ ဘယ်သူပေးထားတဲ့ စာတွေလဲ”

“သူ့ သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာမကိုလေ”

“ဘယ်စာရေးဆရာမကိုလဲ၊ ငါ ဘယ်စာရေး ဆရာမကိုမှ စာမပေးဖူးဘူးကွ”

“အဲဒါ မင်း စာရေးဆရာမမှန်း မသိလို့သာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်သူများလဲကွ၊ သိရင်ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟို လူကြီးတူမ ကြည်ကြည်ထွေးလေ”

“ဟေ... ကြည်ကြည်ထွေးက စာရေးဆရာမလား”

“အေး ‘တိမ်ညွန့်ကြည်’ ဆိုတဲ့ နာမည်ရခါစ စာရေး ဆရာမဟာ သူပေါ့ကွ”

ကျွန်တော်သည် နဖူးကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်မိကာ ‘ဟိုက်... ဒါဖြင့် သောက်ဝွဲပဲ၊ သူ့လဲ မင်းမိန်းမလိုပဲ လင်ကို သဘောရှိစီရင် မှာလားကွ’

“အို... ငါ့မိန်းမထက် ဆိုးတော့မပေါ့ကွ၊ ဟို... ငါ့မိန်းမက အခု ငါ့ကိုခေါ်နေတဲ့ ဟတ်စဘင်ဘောဘီ ဆိုတဲ့စကားလုံးဟာ သူက သင်ပေးတာပေါ့”

“ဟိုက်... ဒါဖြင့် အာဂကောင်မကလေးပဲ”

“အမယ်... မင်းက သူ့ကို ကောင်မကလေး မဆိုနဲ့ ဆရာ၊ မင့်အသက် အခု ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၂၈ နှစ်”

“အေး... ဒါဖြင့် မင်း သူ့နဲ့သာညားရင် မင့်အသက် အစိတ် ဟာ အပျောက်ရှင်းသွားပြီသာ မှတ်ပေတော့”

“ဟေ... ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွာ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်ရမလဲ၊ အဲဒီစာရေးဆရာမ တိမ်ညွန့်ကြည် ဝါဒက သူ့ လင်ယူရင် လင်ကို သုံးခါလည်သားလောက် သဘော ထားမတဲ့ ဆရာ”

“ဟာ ဒါလောက်ပဲလားကွာ”

“ဒါလောက် ဘယ်ကမလဲ၊ သူကသုံးခါလည်သားလောက် သဘော ထားမယ့်ဆိုတာ ငါ့မိန်းမက မငယ်လွန်းဘူးလားမေးတော့၊ အမယ် သူက ဘယ်ငယ်မလဲ၊ ဘာတိုနိုင်ရင် ခါးတစ်ခွင် ထားချင်သေး သတဲ့”

“အလို... ဘုရား... ဘုရား”

“မင်းအခုခါမှ ဘုရားတမနေနဲ့ သူတို့အကုန်စီစဉ်ပြီးပြီ”

“သူတို့က ဘယ်လိုစီစဉ်တာလဲ”

“မင်းပေးထားတဲ့ စာတွေကို အခု ငါ့မိန်းမရေးနေတဲ့ ‘ချစ် ပဒေသာပင်’ ဝတ္ထုရဲ့ ‘ဂေါ်လက်ခံ၊ ဂေါ်တန်ပြန်’ ဆိုတဲ့ အခန်း မှာ မင့်နာမည်နဲ့ တိုက်ရိုက်ထည့်ပြီး ‘ဤစာသည် ဂုဏ်သရေရှိ သူဌေးသားကလေး မောင်အေးဆွေက စာရေးဆရာမ တိမ်ညွန့်ကြည် ထံ ချစ်သနားခံသော စာများဖြစ်၍ ယခု တိမ်ညွန့်ကြည်က မည်သို့ ဂေါ်လက်ခံ၍ ဘယ်နည်းနှင့် ဂေါ်တန်ပြန်လိုက်ခြင်းကြောင့် ယခု မောင်အေးဆွေမှာ မရမနေနိုင် မယူမဖြစ်တော့၍ မကြာမီ လက်ထပ် ကြတော့မဲ့အကြောင်းတို့ ဘာတို့ ရေးမှာတဲ့ ဆရာ”

“အေး... ဒါတွေ မင့်ရှေ့မှာ သူတို့ပြောနေတာလား။”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ငါက ငါ့ကို သူတို့ ဘယ်လို စီမံနေ ပြန် ပလဲဆိုတာ ချောင်းနားထောင်ရင်း ကြားတာကွ၊ အခု မင်းပါ ပါ နေပြီ”

“ငါ သူ့ဆီရေးတဲ့စာတွေသာ လူသိနတ်ကြား သူ့စာအုပ် ထဲ ပါလိုက်ရင်တော့ သိပ်ရှက်စရာ ကောင်းမှာပဲ”

“အေး... မင်းရှက်ချင် ရှက် မရှက်ချင်နေလေ၊ ပါမှာကတော့ သေချာနေပြီ”

“နို့ပြီး အဲဒါ ရှက်ရတာထက် ဒီစာရေးဆရာမကို ယူရရင် ဒုက္ခပဲ”

“အေး... အဲဒီလို ပါပြီးရင် မင်း မယူချင်လို့ နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အို... ဒါတော့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွာ၊ ငါ ယူချင်မှ ယူမှာပေါ့ ကွာ၊ သူတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“အောင်မာ... တတ်နိုင်ရုံ ဘာကမလဲ၊ မင့်အချစ်ကို သူလက် ခံလိုက်ကြောင်း လူသိ နတ်ကြား အကျော်ဒေးယူဖြစ်ပြီးမှ မင်းက ငြင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် သူ့ အရှက်ကိုခွဲရပါမို့လားဆိုပြီး မင့်ကို သူ တို့က ဒုက္ခရှာမှာပေါ့ကွ”

“ငါ့ကို ဘယ်လို ဒုက္ခရှာမှာလဲ”

“ဒါကိုတော့ အထူးမေးမနေနဲ့၊ ငါလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“မင်း လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ တုမကို ချစ်ပါတယ်၊ ကြိုက် ပါတယ်ဆိုပြီး လိမ်လည်မှုနဲ့.....”

“အမယ်လေး... ဟေ့ကောင်၊ တော်ပါတော့ကွာ၊ တော်ပါ တော့၊ မင်းပြောတာနဲ့ ငါ အသဲထိတ်လှပါပြီ”

“ငါက ဖြစ်နိုင်တာတွေ ပြောနေတာကွ မင်းကို ချောက်နေ တာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ ဒါဖြင့် ငါ ဒီကိစ္စက လွတ်အောင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါမလဲ”

“ဘာ ခဲယဉ်းသလဲ၊ မင့်စာတွေ မင်းပြန်ရဖို့အောင်လုပ်ရုံပေါ့ ကွ”

“ဒီစာတွေက အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ့မိန်းမစားပွဲထဲမှာ ရှိပါလေရဲ့ကွာ၊ သူ့ဝတ္ထု ကော်ပီတွေ နဲ့ အတူတူထားတာ၊ ကူးရေးမလို့တဲ့၊ ပြီးပဲ ပြီးနေလားတော့ မသိ ဘူး”

“ဒါဖြင့်... ဒါတွေ သွားခိုးရမဲ့ အပေါက်ရောက်နေပါရော လားကွ”

“အေး... ဒါပဲရှိတော့တာပေါ့၊ ငါတို့ လင်မယား နေ့ခင်းကျ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်၊ ငါက သူ့စာရေးခန်းက ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ခဲ့မယ်၊ မင်းပြတင်းပေါက်က ကျော်တက်ပြီး ယူပေတော့၊ ငါ့ အတွက် ငါ့မိန်းမရဲ့ ဝတ္ထု စာရွက်တွေလဲ ယူခဲ့ပေတော့”

ကျွန်တော်သည် စိတ်လေးလံစွာဖြင့် ခေါင်းကုတ်မိပါတော့ သည်။

ကျွန်တော့်မှာ တင်မောင်ရင်နှင့် ကျင်စာရီတို့၏ နမူနာကို တွေ့နေရ၍ စာရေးဆရာမကို ယူရမှာလည်း အလွန်ကြောက်။ ကိစ္စလွန်ခါမှ ငြင်းဆိုလိုက်ပြန်လျှင်လည်း တင်မောင်ရင်ပြောသွားသော ဘေးအမျိုးမျိုးကို တွေးပြီး ကြက်သီးမွေးညှင်းထလှသည်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ မနေသာတော့ပဲ နေ့လယ် သူတို့လင်မယား ရပ်ရှင်သွားချိန်တွင် ၎င်းတို့၏အိမ်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ဤသို့ နေ့လယ် နေပူချိန်၌ အင်းယားလမ်းမကြီးမှာ အလွန်ပင် ခြောက်သွေ့ ဆိတ်ငြိမ်လှ၍ တစ်ခါတစ်ရံ မော်တော်ကား တစင်းတလေ ခရီးပြင်း မောင်းနှင်သွားသည်မှတစ်ပါး အခြားအနှောင့်အယှက် မရှိသည်နှင့် ကျွန်တော့်စိတ်သည် ရဲတင်းလာကာ သူတို့အိမ်ရှေ့၌ မယောင်မလည်နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းရှောက်ရင်း အိမ်၏ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးနောက် မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မမြင်ရသဖြင့် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို တွန်း၍ ဝင်သွားလိုက်ပါတော့သည်။

သူတို့အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ ပိတ်နေ၍ အတွင်းအပြင်မှာလည်း ဆိတ်ငြိမ်လှသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ညင်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကျင်စာရီ၏ စာရေးခန်းဆီသို့ ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။ အဆင်သင့်ပင်လျှင် တင်မောင်ရင် ဖွင့်ခဲ့သော ပြတင်းပေါက်မှာ မဟတဟကလေး ရှိနေ၍ ကျွန်တော်သည် နဘေးပတ်လည်ကို ကြည့်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ကာ ရင်ခေါင်းလောက်မြင့်သော အပေါက်တွင် လက်ထောက်၍ စေ့ခနဲ ခုန်ဝင်လိုက်ပါသည်။ အလိုက်သင့်

ကလေးပင် ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲ ရောက်သွား၍ မိမိကိုယ် မိမိ သဘောကျလိုက်မိပါတော့သည်။ အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ စားပွဲတင် နာရီကလေး၏ စက်သံမှတစ်ပါး အခြားအသံများ မရှိဘဲ ပိုင်ရှင် မရှိသော အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ပြားပြားဝပ်၍ အိပ်မောကျနေသည်နှင့် တူလှပါသည်။

ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ၌ ရဲရင့်ခြင်း၊ မိမိကိုယ် မိမိ သဘောကျခြင်း၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်နှစ်သက်မိခြင်းတို့ကို ဖြစ်ကာ၊ ရန်ကုန် မြို့တော်ကြီး၌ သူခိုး မိုးနက်တို့၏ လုပ်ငန်းစဉ်ကို အားကျမိရုံသာမက နောက်နောင်တွင် ကျွန်တော်သည် ဤကဲ့သို့ စိုးခြင်းအလုပ်ကို ဝါသနာပါသွားမည်ပင် စိုးရိမ်ရမလောက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ အတော်ကြာကြီးမျှ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ကျေနပ်မှုအရသာကို ခံစားနေပြီးမှ မိမိလုပ်ငန်းစဉ်ကို သတိရ၍ တင်မောင်ရင်ပြောထားသော စားပွဲ၏ လက်ဝဲဘက်အံဆီသို့ ရောက် အသွားတွင် 'ဝမ်' ခနဲ ကြောင်အော်သံနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ခြေကျင်း ဝတ်နှင့် ခြေခုံမှာ မီးပွားတွေ ဖွာခနဲကျသလို ဖြစ်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ရှိသမျှ သတ္တိတွေ ပျောက်ကာ ရုတ်တရက်လန့်ခုန် ပြီးဝင်ခဲ့သော ပြတင်းပေါက်သို့ ခြေပြေ၍အောက်သို့ တစ်ခါတည်း ခုန်ချလိုက်မိပါတော့သည်။

မြေကြီးပေါ် ခြေကျလျှင်ကျခြင်း ရဲကုလားတစ်ယောက်နှင့် ကရင်မကလေးတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ကို စောင့်မျှော်နေကြဘိသကဲ့သို့ နှစ်ယောက်သား ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ

ကြသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ထိတ်လန့်ခြင်း အံ့အားသင့်ခြင်းတို့ ဖြစ်ကာ...

“ဟေ... မင်းတို့ဒီမှာ” ဟု ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်မိပါသည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်စကားကို ဂရုမစိုက်ကြဘဲ ကရင်မကလေးသည် ပုလိပ်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ

“လူတစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်ဝင်သွားတာ ရိပ်ခဲနဲမြင် လိုက်လို့ ရှင်ကို လာခေါ်တာ အခု သူပေါ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

ပုလိပ်တော်မင်းသည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ ‘ဘာများပြော ဦးမလို့လဲ’ ဟူသော အမူအရာကို လုပ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် လည်ချောင်းခြောက်နှင့်ပင်...

“အား... အား... ကျုပ် လူကောင်းပါ”

“ဘာ... ခင်ဗျား လူကောင်း”

ရဲကုလားသည် ကျွန်တော့်အား ပြက်ရယ်ပြုသော အမူအရာ နှင့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ချောက်ချားစွာနှင့် ပင်...

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်း... လူကောင်းက သူများအိမ်ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ ဝင်ရသလား”

“ဟာ... ဒီအိမ်က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းရဲ့အိမ်ပဲ”

“ဘာ... ဒါ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေရဲ့အိမ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ပါ၊ ဒီလိုပဲ သူ့အိမ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဝင်ချင်တာက ဝင် ထွက်ချင်တာက ထွက်နေတာပါပဲ”

“ဟင်... ကျွန်မ သူ့ကို ဒီအိမ်လာတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး” ကျွန်တော့်မှာ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားပြီးမှ

“ဟ... နင် ဒီအိမ်ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ကြာတာ မကြာတာ ရှင်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ မမြင်ဘူးတာသာ ပြောတာပါ”

“နင်မမြင်ဖူးပေမဲ့လဲ ဒီအိမ်ဟာ ငါ့မိတ်ဆွေရဲ့ အိမ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ရှင်ဟာ ရိုးရိုး အိမ်ရှေ့ကမဝင်ပဲ ဘာကြောင့် ပြတင်းပေါက်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်ရတာလဲ”

ပုလိပ်ကိုယ်စား သူကပင် ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးနေပါတော့ သည်။ ကျွန်တော်လည်း ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာပင်...

“အို... ငါ အိမ်ရှေ့ကနေပြီး တံခါးခေါက်လား ဖွင့်ခိုင်းလား နဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို ဒုက္ခမပေးချင်လို့ဟ”

“အို... ဒါ ဒုက္ခလားရှင် ကျွန်မအလုပ်က အိမ်မှာ စောင့်နေပြီး ဧည့်ကောင်း စောင့်ကောင်းလာရင် တံခါးဖွင့်ပေးရမယ်၊ ပြန်သွားရင် ပိတ်ရမယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်မဝတ္တရားရှင်”

အာဂလာတဲ့ ကောင်မကလေး၊ ကျွန်တော့်မှာ ဤအခြေခံ
စကားရည် ရုံးပေါက် ရောက်နေ၍ နောက်တစ်ခုကို သတိရသဖြင့်

“အေး... ဟေ့ နင် ငါ့ကို လူကိုယ်တိုင် မမြင်ဖူးသေးပေမဲ့
ငါ့ဓာတ်ပုံဟာ ဒီအိမ်နည်းခန်းမှာ အမြဲတန်းရှိတယ်”

“ဟင့်အင်း... ရှင်နဲ့တူတဲ့ ဓာတ်ပုံကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသေး
ဘူး”

သို့သော် တရားမျှတဟန်ရှိသော ရဲကုလားက...

“အို... မမြင်ဘူးတာ ပြောနေလို့ အပိုပေါ့၊ ရှိ မရှိ အိမ်ပေါ်
တက်ကြည့်ရင် သိမှာပေါ့၊ လာ သွားကြစို့ရဲ့” ဟု ဆိုသဖြင့် ပုလိင်
တော်မင်းက ရှေ့၊ ကျွန်တော်က အလယ်၊ ကောင်မကလေးက
နောက်မှ စုစုအောင်အောင်ဖြင့် သုံးယောက်သား အိမ်ပေါ်တက်ကြ
သည်။

ကျွန်တော့်မှာ အဘယ်ကဲ့သို့ ကြမ္မာတော် ပြိုဟ်မင်း ဝင်လေ
သည် မသိ။ ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံ အမှန်ပင် ရှိပါလျက် ရှာမတွေ့ရ
ခြင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ဟိုဝတ္ထုထဲတွင် ကြမ္မာဆောင်သား
ကောင် ဆိတ်ဖြစ်ဟု ကြားဖူးပါသည်။ ယခုမူ ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံထား
သော နေရာတွင် ဘုန်းကညာတစ်ပါး လုံးရာကပြားဆိုဘိ သကဲ့
သို့ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး အိဘွန်ဒီကာလို၏ ပုံရောက်နေ
သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ (နောက်မှ သိရသည်မှာ တင်မောင်ရင့်
မိန်းမတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိပြီဖြစ်၍ မွေးလျှင် ကျွန်တော်နှင့် နည်းနည်း
ပါးပါး တူသွားမှာစိုးသောကြောင့် လဲလှယ်ထားသည်ဟု ဆိုပါသည်။)
ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ကြည့်ကြပြီး နောက်ဆုံး၌ ကောင်မကလေးက...

“ကဲ... ဘယ်နှယ်လဲရှင်” ဟု ဆိုပြီး ခါးထောက်လိုက်ရာ
ပုလိပ်တော်မင်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍...

“ခင်ဗျား နာမည်ပြောပါ”

ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ဤကိစ္စ
၌ ကျွန်တော့်နာမည်ကို သူခိုးတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ထုတ်ဖော်ရမှာ
ရှက်လွန်းသဖြင့်...

“အို... ကျုပ်နာမည် ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ ကျုပ် ခုမှ
သတိရတယ်၊ ကျုပ်ကိုသိတဲ့လူ ဒီအိမ်မှာရှိပါတယ်”

“ဘယ်သူများတုန်းရှင်”

“တိုနီ... တိုနီ... ထမင်းချက် တိုနီရယ်၊ မနေ့ညက ဒီအိမ်
ညစာစားတုန်းက သူပဲ ငါ့ကို ထမင်းဟင်းထည့်ပေးတာ သူ့ကို
သွားခေါ်လိုက်ပါ”

“အို... သူမရှိဘူးရှင် မြို့ထဲကိုသွားတယ်”

“သူသွားတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ၊ အခု ပြန်ရောက်
ချင် ရောက်နေရောပေါ့၊ သွားများကြည့်စမ်းပါဦး”

ကောင်မလေးသည် ငြင်းဆန်ဆန်လုပ်နေသေး၏။ သို့သော်
သဘောကောင်းဟန်တူသော ကိုရွှေရဲက...

“ကဲ... ဟုတ်ပါတယ်လေ သွားများကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီမှာတင်
ပြီးသွားရင်လဲ ပြီးသွားအောင်ပေါ့၊ ကျုပ်လဲ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လုပ်
မနေချင်ပါဘူး” ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် ကောင်မကလေးသည် မငြင်းသာ
တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး နောက်ဖေးဆောင်
သို့ ထွက်သွားပါတော့သည်။

ဤအချိန်ကလေး၌ ကျွန်တော်သည် သဘောပြည့်ဝပုံ ပေါ်သော အမူထမ်းကို စိတ်ဖွဲ့ရန် သတိရလာကာ အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်ပြီး သူ့အား တစ်လိပ်တယ်၍ ကျွန်တော်က တစ်လိပ်ညှိသောက်လိုက်ပါသည်။

စုံထောက်နှင့် စာရေးဆရာများကဲ့သို့ ဦးနှောက်ကို တွင်တွင်ကြီး သုံးရသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဆေးလိပ်၊ ဆေးတံကို သောက်၍ စဉ်းစားကြခြင်းဖြင့် အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ ထွက်လာကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးကြပါသည်။ ယခုမူ ဤစကားမှန်ကန်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့ကြုံရပါတော့သည်။

အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်သည် စီးကရက်ကိုညှိ၍ သုံးခါမျှဖွာလိုက်ရုံနှင့်ပင် စိတ်ကူးကောင်း စိတ်ကူးမှန် ရလာပါတော့သည်။ ထွက်လာပုံကား ယခု ကရင်မကလေးအား တိုနီကို ခေါ်ရန်သွားခိုင်းရာ၌ တိုနီနှင့် သူ့မှာ မနက်က ပေါ်အူး၏ ပြောစကားအရ သမီးရည်းစားဖြစ်နေကြ၍ ကောင်မကလေးက ကျွန်တော့်ကို သောက်မြင်ကပ်ကပ်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှောင်ချနိုင်ပါသည်။

၎င်းနောက် ဤကိစ္စဖြစ်၍ ခွေးမသားလင်မယားပြန်လာလျှင် ကျွန်တော်ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်သော်လည်း စာရေးဆရာမ မိလ္လာရှည် ကျင်စာရိက ကျွန်တော့်ကို အစ်အောက်မေးစမ်းတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဤကိစ္စတွင် ရဲသားရော ကရင်မကလေးပါ မသိရစေဘဲ ပြေးမှတော်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ်ခန်းတွင် ဟိုရှောက်ဒီရှောက်နှင့် အကြံယူနေပါတော့သည်။

ပုလိပ်ကား အခြေအနေအရ ၁၁လိပ်ဝင်ဘူးကို နှင်ကျပ်မျှ ဈေးကြီးနေသော ကျွန်တော်၏ စီးကရက်ကို ခပ်ငတ်ငတ်ဖြင့် ဇိမ်နှင့်ဖွာနေပါသည်။ ဤစဉ်တွင် ကျွန်တော်သည် အခန်းထစ်ထစ်သို့ လှစ်ခနဲ ဝင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို အသာကလေးဖွင့်ခါ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါတော့သည်။

နောက် တခဏ၌ကား ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်၌ပါ ကင်ညာမကလေး၏ အရိပ်အခြေကို ကြည့်ပြီး ဝင်းပြင်သို့ အလျင်အမြန် လှစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

“ဟာ... ဆရာ၊ ဘယ်နှယ်ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့”
ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ပေါ်အူးက ဆီး၍ မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟာ... မပြောပါနဲ့တော့ကွာ၊ ငါ ရှောင်ကျခဲ့တာပေါ့”
“ဘယ်လိုများတုန်း ဆရာ”

“ဟေ ပြောရမှာက အများကြီးကွ၊ ငါမောလှတယ်၊ ဘာရန်ဒီ တစ်ခွက်လောက် ထည့်လိုက်စမ်းကွာ၊ နောက်ပြီးမှ ဘေးအေးဆေးဆေး မင်းကိုပြောမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”
ပေါ်အူး နောက်ဖေးဆောင်သို့ ဝင်သွားစဉ် ကျွန်တော်သည် ဆိုဖာပေါ်သို့ မှိန်း၍နေလိုက်ပါသည်။

၎င်းနောက် ပေါ်အူး ပြန်ရောက်လာ၍ ကျွန်တော်သည် ဘာရန်ဒီကို သောက်ပြီးကာ အမောပြောသွားသောအခါ၌ ဖြစ်ကြောင်း

ရယ်တဲ့ ကုန်စင်ကို သူ့အား တစ်လုံးမကျန် တိုင်ပင်ပြောဆိုရပါ တော့သည်။

ကျွန်တော့်စကားဆုံးသောအခါ ပေါ်အူးက...

“အဲဒါ ကျွန်တော် ဘာလုပ်စေချင်သလဲ ဆရာ”

“ပထမအရေးကြီးတာက ငါ ဟိုလူကြီးတူမကို စာရေး ဆရာမမှန်းမသိလို့ ပေးမိတဲ့စာတွေကို ပြန်ရဖို့ အရေးကြီးတယ်ကွ။ ဒဲ့တိယ ဟို ဆွေးကောင်ဟာ သူ့ကိစ္စမပြီးမချင်း ငါ့ကိုဒုက္ခလာရှာ နေဦးမှာပဲကွ”

“ဒီတော့ ဆရာ ရန်ကုန်က ခေတ္တထွက်သွားရင်ကောင်းမယ် ဆရာ။ ဟိုကိစ္စတွေကို ဆရာပြန်မလာမီအတွင်း ကျွန်တော် ပြီးအောင် စီမံထားလိုက်ပါမယ်”

“အေး... ကောင်းပါပြီကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ ကွ။ မှော်ဘီ၊ လှပဒါးရွာလဲ မသွားချင်တော့ဘူး။ အစိုးရလဲ မအုပ် ချုပ်။ သူပုန်ဘက်လဲ ပါတာမဟုတ်။ နို့ပြီး ငါ့ညီမလေးရှိတဲ့ ကံဘဲ့ ရွာကလဲ သူပုန်အုပ်ထားသလား မသိဘူး”

“ဘာခဲယဉ်းသလဲဆရာ၊ ဆရာဦးကြီးဗျိုင်းသွားတဲ့ စစ်ကိုင်း တောင်ရိုးကို သွားရုံပေါ့”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ နေထိုင်မကောင်းလို့ လေယာဉ်ပျံ မစီးနိုင်ဘူး ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော်က ဆရာ နေကောင်းရင် ကောင်းခြင်း အမြန်လိုက်ခဲ့ပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် ဆရာ”

“အေး... ဒါဖြင့် ဟန်ကျပြီ၊ မင်း ငါ့ကိုအမြန်ဆုံးသွားဖို့ စီမံ ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

* * *

ကျွန်တော်သည် အနီးဆုံးလေယာဉ်ပျံပတ်နှင့် လိုက်ခဲ့၍ ဖေဖော်ဝါရီလ ၇ ရက်နေ့တွင် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့ ကောင်းမွန်စွာ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ ဦးကြီးဗျိုင်းတို့ အိမ်သားတစ်စုမှာ သားပျိုနှစ်ယောက်၊ ချာတိတ်ငယ် သုံးယောက်ဖြစ်၍ သူတို့၏ ကောင်းမှုတော် ‘တိုးတိတ် ဆိတ်ငြိမ်ချောင်တွင်’ ကြွက်စိကြွက်စိနှင့် စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ တောင်ပေါ်တက်လိုက်၊ ရေကူးလိုက်ဖြင့် အတော်ပင် ပျော်စရာကောင်း ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လှသည်မှာ နေ့လယ် နေ ခင်းများ၌ ဦးကြီးဗျိုင်းသည် သူ့ဝမ်းထဲ၌ မရှိသော တရားများကို ကျမ်းစာအုပ်ကြီးတစ်ခုတွင် ဖတ်ကာ ကျွန်တော့်အား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တရားချနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဤစာအုပ်မျိုးကို သူ့ကဲ့သို့ပင် ဖတ်တတ်၍ အတူတူချင်း တရားချနေသည်မှာ လူကြီးနှင့် လူငယ်မို့သာ ခံနေရပါ သည်။ စင်စစ် စိတ်ထဲ၌ အောင့်သက်သက်နိုင်လှ၍ သူ့ ကြောက် သောကြောင့်သာ နားထောင်နေရပါသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပြေးချင်လှပါပြီ။ ပေါ်အူးထံမှ ‘အောင်ကလီးယား’ ဆိုသော စာမရောက်လာသေး၍သာ အောင့်အီးသည်နေရပါသည်။

သို့ရာတွင် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ ဒုက္ခခံရပြီးနောက် ကျွန်တော် ဝင့်ကျွတ်ဖို့ ဖန်တီးလာသည်ကား ကျွန်တော်ဦးကြီး ဦးချစ်ဖုန်းနှင့် အန်တီမြတ်လှ လင်မယား ထပ်မံရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့လင်မယားနှင့် အခိုင်းအစေတစ်စုမှာ 'ဆာချစ်ဖုန်း' ၏ ကောင်းမှုတော် "ဆိုင်းလင့်ရိပ်သာချောင်" တွင် တည်းခိုကြ လျက် ရောက်သောနေ့မှာပင် ဦးကြီးမျိုင်းတို့ အိမ်သားတစ်စုကို လာရောက် တွေ့ကြသဖြင့် တိုင်းရေးပြည်ရေးနှင့် စစ်မက်ရေးရာ တို့ကို ပြောလိုက်ကြသည်မှာ ဦးကြီးမျိုင်း၏ 'တိုးတိတ်ဆိတ်ငြိမ် ချောင်'တွင် ပို၍ ကြွက်စိ ကြွက်စိ ဖြစ်သွားလေသတည်း။

ကျွန်တော် ဆွေမျိုးတစ်သိုက်ထဲတွင် အန်တီမြတ်မှာ ကျွန်တော် နှင့် လေပေးအဖြောင့်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

အားလုံး နှုတ်ဆက်စကားပြောကြားပြီးနောက် အန်တီမြတ် သည် သူတူမပျိုများထက်ပင် ကျွန်တော်ကို ဂရုစိုက်ကာ...

"လာဟော့ မောင်ဆွေ၊ ကမ်းနားဘက် လမ်းလျှောက်ရအောင်၊ မင့်မှာလဲ တို့ အသံမပြု ဘာမပြုနဲ့ ဘယ်တုန်းကများ ဒီရောက်နေ တာလဲ"

"ကျွန်တော် ရောက်တာ သီတင်းနှစ်ပတ်ကျော်သွားပြီ၊ အန်တီကော ဘာစိတ်ကူးများပေါက်ပြီး လာခဲ့တာလဲ"

"ဟိုကွာ... ရန်ကုန်မှာ စာရေးတွေ သပိတ်မှောက်တာနဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေက ဘူတာနဲ့ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် မရှိ တာနဲ့၊ စာတိုက်က ငွေတွေ ပြန်မလာတာနဲ့ ငါ့အလုပ် ရပ်ထား

ရတယ်ကွ၊ ဒါနဲ့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် အနားယူရင်း လာခဲ့တာပဲ၊ နို့ပြီး ဒီကနေ့ မန္တလေးဘက်ကူးပြီး၊ ဟို နာမည်ကျော်စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဆီ (အဲဒါ)စာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ရေးခိုင်းမလို့ကွ"

"ဘာ (အဲဒါ) စာအုပ်"

"အေးကွ... မင်းက နားမလည်သေးဘူး၊ ဒီစာအုပ်မျိုးက နာမည်ဆိုးတယ်၊ လူကဲ့ရဲ့ခံရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရောင်းလို့ အင်မတန် ကောင်းတာကွ၊ အဲဒီစာအုပ်မျိုး တစ်အုပ်လောက် ရွှေမန်းစာရေးဆရာ လက်ရာနဲ့ များ ရလို့ကိုင်ရင် မင်းနယ် ငွေကြေးဖောသွားတာပေါ့ကွ"

"နို့... အန်တီမြတ် တင်မောင်ရင့် မိန်းမ ကျင်စာရီကို ရေး ခိုင်းထားတဲ့ ဝတ္ထုဆိုတာကော"

ကျွန်တော်က စိတ်မသိုးမသန်နှင့် အမှတ်တမဲ့ မေးလိုက်ရာ အန်တီမြတ်သည် ကျင်စာရီ၏ နာမည်ကြားလျှင် ကြားခြင်း မနှစ်မျှိ သော အမူအရာ ပေါ်ပေါက်သွားကာ...

"အို... ဒီကောင်မနာမည် စကားထဲ ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ အင်မတန် စိတ်သဘောထား သေးသိမ်တဲ့ မိန်းမ"

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားကာ...

"ဘာဖြစ်လို့တုန်း အန်တီ"

"မင့်နယ် ကြည့်ပါဦးကွာ၊ သူ့အိမ်က ထမင်းချက် တိုနီက သူ့အိမ်မှာ မပျော်လို့ ငါ့အိမ်ရောက်လာတာနဲ့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး ဟို ပြောထားတဲ့ ဝတ္ထုကို ရေးမပေးတော့ဘူးတဲ့ကွ၊ နို့ပြီး သူ့ဝတ္ထု ကော်ပီတွေနဲ့ ဘာစာတွေ ညစာတွေဆိုလား ပျောက်သတဲ့ကွာ"

“ဟင်”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အာမေဇိုတ်သံနှင့် အော်လိုက်ခြင်းမှာ အံ့သြခြင်းနဲ့ ဝမ်းသာခြင်း နှစ်ရပ်ပေါင်း၍ ရောထွေးသွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အန်တီမြက မည်ကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်လေသည်မသိ။

“မဟင်ပါနဲ့ကွာ၊ သူ့ဝတ္ထုမရလို့ ငါ ဝမ်းမနည်းပါဘူး၊ အခု ငါ့မှာ ထမင်းချက်ကောင်းရတော့ မင့် ဦးကြီးဟာ စားသောက်ကောင်း စိတ်လက်ရွှင်လန်းပြီး ငါတောင်းသမျှငွေကို ပေးတယ်ကွ၊ ငါ့အလိုကို လိုက်တယ်ကွ၊ မင့်အခုကြည့်ပါလား၊ ငါက စစ်ကိုင်းချောင် သွားချင်တယ်ဆိုတာ ရှောရှောရှူရှူ သူပါလိုက်လာတယ်ကွ၊ ဘယ်လောက် ဟန်ကျသလဲ၊ ငါသူ့ဝတ္ထုရလို့ ငွေ ၂၀၀၀ မြတ်မှာထက် ဟန်ကျနေသေးတယ်၊ မင့် ကျင်စာရိက အလကား ကောင်မပါကွာ၊ စိတ်သဘောထား သိပ်သေးသိမ်တာ၊ တကယ်ဆို သူ့ ထမင်းချက် ငါ့အိမ်ရောက်တာနဲ့ တို့ချင်းပြောထားတဲ့ ကတိစကားကို ဖျက်ရမှာလားကွ၊ ရှက်ဖို့ကောင်းသေးတော့ကွာ၊ စာရေးဆရာမလုပ်နေပြီး၊ သဘောထား ပုပ်လိုက်တာက လွန်နေတာပဲ”

အန်တီမြသည် ရွဲ့ရွဲ့ မဲ့မဲ့နှင့် တင်မောင်ရင် မိန်းမ၏ သတင်းကို ကရွတ်ကင်းရှောက်ကြီး ပြောနေလေရာ၊ ကျွန်တော့်မှာမူ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိဘဲ “ချစ်မဒေသာပင်” ဝတ္ထုကြီး မထုတ်ဖြစ်ခြင်းနှင့် “ဟိုစာ ဒီစာ ပျောက်သွားသတဲ့” ဟူသော သတင်းကို ကြားရခြင်းဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ၊ ပေါ်အူး ဘယ်လိုများ ခြေထိုးလိုက်

သလဲ၊ သိချင်စောနဲ့ နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးကြီး အဒေါ် တူ၊ တူမ တွေကိုမှ စေ့စေ့ငင နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ မန္တလေးသို့ ကူး၍၊ အနီးစခန်းမှတစ်ဆင့် လေယာဉ်ပျံဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ လစ်ခဲ့ပါတော့၏။ (ထိုစဉ်၌ မန္တလေး ချမ်းမြသာစည် လေယာဉ်တွင်း မရှိသေး။)

* * *

ကျွန်တော်သည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်၍ ခရီးပန်းဖြေပြီး လျှင်ပင်...

“ဟေ့-ပေါ်အူး၊ ငါနဲ့ တင်မောင်ရင် ဂျောက်ပေါက်တွေ ပိတ် သွားပြီမှတ်တယ်ကွ”

“ပိတ်ကုန်ပါပီ ဆရာ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် မင့်လုပ်ရည် ကြံရည်တွေ တစ်လုံးမကျန် ပြော စမ်းကွာ”

“ထမင်းချက် တိုနီကို ဆရာ အန်တီမြအိမ် ပို့လိုက်တာပါ ပဲ ဆရာ”

“အင်း... ဒါကို ငါသိပြီးပြီ၊ ဘယ်လိုပို့သလဲ ဆိုတာ ပြော စမ်းကွာ”

“ဆရာ”

“ဒီလိုကွာ... အစဦး မင်းပြောတုန်းကတော့ တိုနီက ဟို နော်တီဆိုတဲ့ ကောင်မ ကလေးနဲ့ ကြိုက်နေကြလို့ တင်မောင်ရင်တို့ အိမ်က တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘူး ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်သုံးရက်လောက် အကြာမှာ ကျွန်တော်က သူတို့အတွင်းရေးကလေး တစ်ခုကို သွားပြီး စူးစမ်းမိပါတယ် ဆရာ”

“ဘယ်လို အတွင်းရေးတုန်းကွ”

“တိုနီနဲ့ ခင်ကြီးနဲ့ အလွန် အကျွံ ချစ်နေကြတဲ့ အကြောင်းပါ”

“ဘယ် ခင်ကြီးတုန်း”

“ဆရာ အန်တီမြအိမ်က ဥယျာဉ်စိုက်တဲ့ ခင်ကြီးပါ ဆရာ”

“အင်း ဒါနဲ့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ကရောလဲ”

“ဦးတင်မောင်ရင် မိန်းမက ဥယျာဉ်စိုက် တစ်ယောက် လိုနေတာနဲ့ တိုနီဟာ အခုရောက်ခါစ ကရင်မကလေးနဲ့ ညီနေတဲ့ အကြောင်း ခင်ကြီးကို သွားပြောလိုက်တာပါပဲ ဆရာ”

“အင်း... ဒီတော့”

“ဒီတော့ ခင်ကြီးက ဆရာ အန်တီမြအိမ်က အလုပ်ထွက်ပြီး ဦးတင်မောင်ရင် မိန်းမရဲ့ အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါနဲ့...”

“ဒါနဲ့ ခင်ကြီးက နှုတ်သီးကောင်းကောင်းနဲ့ ကုလားတိုနီကို ဆူပါလေရော၊ ဒီတော့ ငနဲလဲ မြာနှစ်ပွေကြားမှာ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ပြီး မကျင်ရီအိမ်က လစ်၊ ဆရာ အန်တီမြဆီ ရောက်သွားတာပါပဲ ဆရာ”

“အင်း... ဒါဖြင့် မင်းတော်တော်ကလေး အလုပ်များလိုက်တာပေါ့”

“များသလောက်လဲ အကျိုးရှိပါတယ် ဆရာ”

“ဘယ်လိုများ ရှိတာတုန်းကွ”

“ပထမ မကျင်ရီက သူလိုချင်တဲ့ ဥယျာဉ်စိုက်ကို ရှာပေးလို့ ငွေ ၅၀ ပေးပါတယ် ဆရာ”

“အင်း... ဒုတိယ”

“ဒုတိယက ဆရာ အန်တီမြက ထမင်းချက် တိုနီကို ခေါ်ပေးလို့ ငွေ ၁၀၀ ပေးပါတယ် ဆရာ၊ နောက် တတိယက...”

“အမယ် တတိယ ရှိသေးသလားဟေ့...”

“ရှိပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒါက ဆရာ ဦးကြီးပျိုင်းက ကျွန်တော့်ကို ငွေအိတ်ဖို့လိုက်တာပါပဲ”

“ဟေ... မင်းက သူ့ကို ဘာကျေးဇူးများ ပြုပေးလို့တုန်း”

“ဆရာကို စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးလိုက်အောင် တွန်းပေးလို့ ဆရာ”

“ဟေ... ဒါဖြင့် မင်း စုစုပေါင်း ငွေ ၁၇၅ ပွဲနေတာပေါ့ကွ”

“ကျွန်တော် ပွတာ ငွေလောက်တင် မကသေးပါဘူး ဆရာ”

“ငွေအပြင် ဘာများရှိသေးလို့လဲကွာ”

“ကျွန်တော် ဦးတင်မောင်ရင်အိမ်က နော်တီကလေး အချစ်ပန်းကို ဆွတ်လှမ်းခဲ့ရပါတယ် ဆရာ”

“ဟေ... သူက တိုနီနဲ့ ဖြစ်နေတယ်ဆို”
 “ခင်ကြီးရောက်လာတော့ ခွာပြဲသွားတာပါပဲ ဆရာ”
 “သူတို့ချင်းက ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ဖြစ်ပါ့မလား”
 “သူတို့ကရင်များဟာ ‘ဟင်’ ဆိုရင် မရပါဘူး ဆရာ”
 “အေး... ကြားရတာ ဝမ်းသာရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နော်တီဆိုတဲ့
 ကောင်မကလေးတော့ ငါနဲ့ ဟိုနေ့ကထဲက မျက်နှာကျောမတဲ့ဘူး
 ကွာ”
 “ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို တကယ်ယူချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး
 ဆရာ၊ ဆရာ့အတွက် ချစ်ချင်ယောင်ဆောင်ရတာပါ”
 “ဟေ... ဘယ်လို ငါ့အတွက်လဲ”
 “ဆရာပြန်လိုချင်နေတဲ့ ကြည့်ကြည့်ထွေးကို ပေးထားတဲ့
 စာတွေကို မကျင်ရုံ စာပွဲထဲက ခိုးပေးအောင် လုပ်ရတာပါ ဆရာ”
 “ဟေ... ဒီစာတွေကို အကုန်ရရဲ့လား”
 “အကုန်အစင် ရပါတယ် ဆရာ”
 “အမယ်လေး... ဒီကောင်မကလေးကို စာရေးဆရာမမှန်း
 မသိလို့ ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း ရေးထားတဲ့စာတွေ အကုန်
 အစင်ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ တင်မောင်ရင်ကကော သူ့မိန်းမ
 ရေးတဲ့ ဝတ္ထုကြီး မထုတ်ဖြစ်တော့လို့ မင့်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
 မပြောဘူးလား”
 “ဟိုတစ်နေ့ကပဲ တွေ့လို့ သူ့မိန်းမအလစ်မှာ ငွေ ၂၀၀ ယူ
 ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်ဆရာ”

“အေး ဒါဖြင့် မင်းရတာ ငွေ ၃၇၅ ကျပ်ပေါ့၊ ၅၀၀ ပြည့်
 အောင် ငါ့ဆီက ၁၂၅ ကျပ်ယူကွာ”
 “ကျွန်တော့် ဆရာဆီက ငွေ မလိုချင်ပါဘူး ဆရာ”
 “နို့ ဘာလိုချင်တုန်း”
 “ဆရာခေါင်းက မိန်းမနဲ့မသဲကွဲတဲ့ အမောက်ကြီးကို သုတ်
 သင်ပစ်လိုက်ဖို့ပါပဲ ဆရာ”
 ဤတွင်မှ ကျွန်တော်မှာ မိမိရေးလိုက်သော “ဖက်ရှင်ရင်
 ဘောင်တန်း” ဆောင်းပါးနှင့် ဆီလျော်အောင် ထောင်ထားသည့်
 ခေါင်းက အမောက်ကြီးကို လက်ဖြင့် စမ်းမိကာ...။
 “ဟေ... မင်းက ဒီအမောက်ကို ဒီလောက်ပဲ မြင်ပျင်းကပ်
 နေသလားကွ”
 “မြင်ပျင်းကပ်တယ် မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဒီမသင့်လျော်
 တာကြီးကို ကျွန်တော့်ဆရာ ခေါင်းမှာ မကြည့်ရက်လို့ပါ ဆရာ”
 “အေး ဒါဖြင့် ဆံပင်ညှပ်သမားခေါ်ခွဲကွာ၊ အခုပဲ ဖြင့်ညှပ်
 ပစ်လိုက်တော့မယ်”
 “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

* * *